

Ars'ın Gölgesindeki Genç

NUREDDİN YILDIZ

TAHLİL
YAKINLARI

13. BASKI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İSTANBUL 1435 / 2014

ARŞ'IN GÖLGESİNDEKİ GENÇ

Nureddin Yıldız

Tahlil Yayınları: 61

Nureddin Yıldız Kitaplığı: 22

Yayın Editörü

Hilâl Furkan

Yayına Hazırlık

Hafsa Yıldız

Kapak Tasarım

Kenan Özcan

İç Tasarım

Furkan Selçuk Ertargin

Sanat Danışmanı

Abdülbaki Kömür

ISBN

978-605-5271-55-8

İletişim Adresi

Kartaltepe Mah. 60. Sok. No: 50 Bayrampaşa/İSTANBUL

Tel/Faks: (0212) 417 77 75

tahlilyayinlari.com

editor@tahlilyayinlari.com

Her hakkı mahfuzdur.

Bu eserin e-kitap çevrimi **Save As Bilişim** tarafından yapılmıştır.

www.saveas.com.tr

Nureddin YILDIZ

1960 yılında Trabzon'un Of ilçesinde doğdu. Hafızlığını ve ilk dinî eğitimini babası Hilmi Yıldız Hocaefendi'nin yanında tamamladı. İstanbul-Gaziosmanpaşa İmam Hatip Lisesi'ne devam ederken değişik gazetelerde haftalık yazılar yazmaya ve tercüme haberler kaleme almaya başladı. Aynı zamanda kürsü hatipliğine de devam etti. Öğrencilik yıllarında Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Teşkilatı'nda aktif görevler üstlendi.

İmam-hatip lisesini bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde bir süre eğitim gördükten sonra Mekke Umm Al-Qura Üniversitesi'ne geçiş yaptı. Burada Usul-u Fıkıh bölümünü bitirdi. Daha sonra Mekke'de bulunduğu süre içerisinde hadis hocalarından özel dersler ve icazetler aldı. Suriyeli büyük Muhaddis Abdulfettah Ebu Gudde, Hindistanlı büyük âlim Ebu'l Hasen En-Nedvi ve Osmanlı ulemasının son devir âlimlerinden Mehmet Emin Saraç Hocaefendi, icazet aldığı hocalardan bazılarıdır.

İstanbul'a döndükten sonra sürekli içinde bulunduğu eğitim ve sivil toplum faaliyetlerine yeni bir ivme kazandırdı. Hafızlık ve din eğitimi alanında değişik kurum ve kuruluşlarda grup eğitimleri verdi.

Teşkilatlanma bilinci ve sivil toplumculuk alanında özel çalışmalarda bulundu. Tercüme eserlerin yanında özgün eserler kaleme almaya başladı. Başta Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı olmak üzere birçok sivil toplum örgütünün kuruluşuna katıldı. Hâlen birçoğunun yönetim, denetleme ve istişare kurullarında görevleri bulunmaktadır. Son olarak da Sosyal Doku Derneği'nin kuruluşuna fikrî öncülük yaptı.

Tebliğ ve irşat faaliyetleri kapsamında, çocuk ve gençlerin eğitimi, örnek aile modeli, İslam ahlakı, teşkilat eğitimi, ümmet bilinci vb. konularda yüzlerce seminer ve konferans vermiş, hâlen vermeye devam etmektedir. Çeşitli gazete ve dergilerde düzenli yazıları yayımlanmaktadır.

Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı ve Sosyal Doku Derneği'nde çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır. Dünya Âlimler Birliği'nin Türkiye'deki ilk üyelerinden olup düzenli olarak her hafta Sosyal Doku Derneği'nde Pazar sohbetleri vermektedir. Sohbetleri sosyaldoku.com web adresi üzerinden her hafta düzenli olarak yayımlanmakta, fetvameclisi.com adresinden de sorulan sorulara cevap vermektedir.

Telif Eserleri:

- 1) İşi Vaktinden Çok Olanlar (4 Cilt)
- 2) Rahmetin Kapısında
- 3) Mü'min Kimliğimiz
- 4) Edep ve Amel
- 5) Dinimize Hizmetin İç Sorunları
- 6) En Sevgiliden Uz.Dallar -1
- 7) En Sevgiliden Uz.Dallar -2
- 8) Anahtar Cevaplar
- 9) Hani Din Hepimizindi?
- 10) Kıblegâh Evler
- 11) Baldan Tatlı Sözler
- 12) Medine Raporu
- 13) Bu Zamanın Sabrı
- 14) Aile Davamız
- 15) Geminin Neresindeyiz?
- 16) Mahrem Cevaplar
- 17) Namaz Muhasebesi
- 18) Hâlimizin İzahı
- 19) Hanımlar İçin İnciler
- 20) Mektubunuz Var
- 21) Mü'min Ev
- 22) Arş'ın Gölgesindeki Genç
- 23) Doğal Aile
- 24) Elbette Allahuekber
- 25) Mücahide Kadın

Tercüme Eserleri

- 1) Medine Toplumu / *Prof. Dr. Ekrem Ziya Ümeri*
- 2) Düzeltilmesi Gereken Kavramlar / *Muhammed Kutup*
- 3) Kur'an'da Resûlullah / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi*
- 4) İslam İnancı / *Muhammed Kutup*
- 5) İslami Çalışma Metodu / *Mustafa Muhammed Tahhan*
- 6) Kur'an ve Sünnet'e Göre Müslüman Kadının Şahsiyeti / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi (Heyet)*
- 7) İslam Fıkıh Ansiklopedisi / *Prof. Dr. Vehbe Zuhayli (Tercüme Heyet)*

8) Sosyal Bilimler Ansiklopedisi

9) Et-Tefsirul Münir / *Vehbe Zuhayli*

10) Bulûğu'l Merâm Şerhi / *Nureddin Itr (Tercüme Heyet)*

Yakın Zamanda Yayımlanacaklar

- Tıbbı Müslümanca Bakış
- Riyazüssalihin Kapısı
- Kur'an Herşeyimiz
- Siyasete Nübüvvet Mührü
- Sünnet Neden Garip?

Hamdimiz Salavatımız

Rabb'imiz!

Sana hamdederiz.

Bizi, ağarmış sakallarına rağmen fetih ordularına katılacak genç yürekli bir selefin ardından yarattığın için sana hamdederiz.

Gençlere Arş'ın gölgesinde yer açtığın için hamdederiz.

Mus'abları, Ammarları, Üsameleri, Enesleri önümüze koyduğun için hamdederiz.

Peygamberin Muhammed aleyhisselamı bize gönderdiğin için hamdederiz.

O'na da salat ve selam ederiz.

Ashabına,

Ehlibeytine,

Onların izlerini sürenlere de salat ve selam ederiz.

Ön Söz Yerine

O Gence Selam

Teknolojinin cazibesine kanmayan, kullanan ama kullanılamayan,
Ufuklara, ötelerdeki diyarlara, cennetlere göz diken,
Dünyevileşme fırtınalarına karşı mü'minleştirme heyecanı taşıyan,
Kendisini Allah'ın kulu, kulluğun mücahidi gören,
Ümmetini ailesi, ümmetine hizmeti de cihadı olarak bilen,
Umut yüklü,
Heyecanlı,
Sabırlı,
Basiretli,
Mü'min genç!
Bu kitaptaki sözler senin için yazıldı.
Koşarken yorulma, Arş'ın gölgesini bulmadan oturma diye,
Örnek ol, umut ol diye,
Seni bekleyen bu merhum Ümmet'i yalnız bırakıp gitme diye,
Ayakta dur, ayakta tut diye,
Allah seni bu Ümmet'e bağışlasın diye...
Sana selam olsun ey mübarek genç!
Namazlı, hayâlı genç,
İffetini ruhu bilen genç!
Senin peşinden yürüyecek nesillere de sana bağrını açan ümmete de selam olsun.

Nureddin YILDIZ
Bayrampaşa-2012

O Genç

O ne mübarek bir gençtir! İnsan olarak “İşte insan!” ona denir. Onu doğuranların gözünde o, bir tanedir. Doğduğu gibi saf ve şirindir.

Bir beze sarılıp annesinin kucağına konduğu gün, annesinin bütün acılarını unutturacak derecede mutluluk vermişti. Onun haberi babasına ulaştırıldığında o da uçacak gibi olmuştu. O, doğduğu gün ağlayıp duruyordu; onu bekleyenler ise gülüyorlardı.

Günler geçtikçe o büyüdü. Artık onu beze sarmadılar. Ona da elbisecikler yapılmaya başlandı. Mini pantolonları, küçücük gömlekleri oldu. Berbere götürülüp saçları kestirildi. Oyuncaklar alındı ona.

Kâh ağladı kâh güldü. Güle oynaya büyüdü gitti. Bebekti, çocuk oldu. Etlendi, kemiklendi. Yaramazlıklar yaptı. Bardaklar kırdı, kedileri ürküttü. Yaramazlığı da kendisi gibi cana hoş geldi.

Arkadaşlar edindi. Akrabalarını tanıdı. Kimine amca, kimine dayı dediği çevresi oldu. Teyzelerini, halalarını tanıdı; onlarla kaynaştı. Yeni sözcükler öğrendi, cümleler kurdu. Yanlış söylediğine bile tebessüm edildi. Annesi ona baktıkça acılarını unuttu, yaşamaktan daha farklı bir lezzet aldı. Babası onu kucağına aldığında yorgunluğunu unuttu, zor işlerde çalışmak ona kolay geldi.

Gün geldi sofraya oturdu, kaşık tuttu, bardakla su içti. Onu izlerken annesi, babası keyiflendiler. Onun çiğnediği lokmaların tadı, anne-babasının damağına yapıştı.

O ne mübarek bir gençtir! Zaman, Allah'ın ona bahşettiği temizliği ve güzelliği bozamamıştır. Beyni ve bedeni etki görmemiştir. Varlığı onu doğuranlar için bir umuttur, onurdur. Onunla günler heyecanlıdır, geceler dinlendiricidir. O, bir meyve ağacı gibidir; filizken şirindir. Büyüdükçe meyve sayısı artar. Güneşi gördükçe de büyür.

İtici değildir, mıknatıs gibi herkesi kendine çeker. Denklerinin yanında onlar gibi, büyüklerinin yanında da onların beklediği gibidir. Yorulur ama bıkmaz. Sevinir ama şırmarmaz. Alır ve verir.

O mübarektir. Hem de ne mübarektir!

Bir günlükken annesi onu umudu olarak görüyordu. Bir yaşında yine umuttu. Yaşı on oldu, annesinin umudu ona katlandı. Yaşı on beş oldu, umut on beşe yükseldi. Artık erginlik günleri geldi. Anne-baba heyecanlandılar. Değişip renklenmesinden endişe ettiler.

O mübarek genç, o doğuranının umudu genç, tüylendi. Sesi değişti, saçları uzadı ama o değişmedi. Yaşı on yedi oldu, on sekiz oldu. O yine umut yine annesinin bir tanesidir. Babasının biricigidir, çevresinin gözdesidir. Yıllar onu geliştirdi ama değiştirmede. Çevresi gelişti, çoğaldı. Ama çevresi onu ifsat etmedi. Dili bozulmadı, eli kirlenmedi. Gözlerinin ferri kaçmadı. Bastığı yeri çiğnemedi; tuttuğunu itmedi, kakmadı. Emdiğini kusmadı.

Gençliğinin en hareketli günlerinde olduğu hâlde çizgileri aşmadı. Olgunlaştı, olgunlaştıkça köklerinin bulunduğu toprağa doğru eğildi. Doğuranından kopmadı. Aksine ona yaklaştı, daha sıkı sarıldı ona.

O ne mübarek bir gençtir! İnsan nevinin devamı için en iyi örneklerden biri odur. Eli, gözü, kulağı, ayağı korunmuştur. Genleri sağlamdır. “İnsan” kıvamındadır. Bütün insanlık adına sadece o kalsa ondan devam edecek nesil, Âdem’de başlayan nesil olurdu. O sadece onu doğuranın değil, insan olduğu için bir umut taşıyan herkesin umududur.

O, anne olmadan anneliği; baba olmadan babalığı idrak etti. İdrak ettiği için de annesinin önünde anne gibi, babasının önünde baba gibi hissetti kendini. Bir gün anne-baba olduğunda kendi çocuğundan bekleyeceklerini kendi anne-babasına verdi. Kendisine alaka gösterilsin, sözü dinlensin diye alaka gösterdi; söz dinledi. İtaat etmenin itaat görmek olduğunu kavradı. Annesini sadece onu doğuran kişi olarak görmedi. Allah’ın, kulluk yapmak üzere kendisini yaratmayı murat ettikten sonra o yaratma için vasıta olarak annesini yarattığını, annesinin kendisi için hem bir imtihan sebebi hem de bir nimet olduğunu, nimet sahibinin de Allah olduğunu bildi. Annesinin önünde eğilirken, babasının önünde kendisini yok sayarken, aslında Rabb’ine kulluk ettiğini bilmekle yığınlar arasında bir zerre olma düzeyinden kurtuldu.

O kadir bilmekle kadir gördü.

O ne mübarek bir gençtir! Hazinesinde anne duası, baba memnuniyeti vardır. O, annesinin rızasını elde etmeyi diploma sahibi olmak olarak görür. Babasının rızasını, ondan alacağı harçlıktan daha değerli bilir. O; hayatın çetin yollarına koyulduğunda cebinde harçlığı, dosyasında diploması, arkasında destekçisi olmasa bile kendisini yalnız hissetmez. O, güçlü bir hazırlıkla çıkmıştır yoluna. Meleklerin en çok âmin dediği ana-baba duasına mâlik olarak çıktığı yolunda yüzü hep gülecek, bereketi hiç eksik olmayacaktır.

Yatırımını, kendisini doğuran kişiye yapmakla en yüksek yatırımı yaparak insanlığını kazanmaya başlayan nasıl kaybeder? İnsan olmak kadar önemli bir değer, insanlığı belgeleyecek eylemlerin sahibi olmak gibi bir belge var

mıdır? Onun onuru, insanlık için takdir edilmesi güç bir onurdur. O, yerlerde ve göklerde saygın bir pâyenin sahibidir. O yaşarken kıymetli, öldükten sonra da kıymetli bir insandır.

O ne mübarek bir gençtir! Keşke onun gençliği sürekli olsa! Gençliğine rağmen büyük düşünen, ilerisini gören, emsallerinin yüzeyselliğine dalmayan, faniliği tercih etmeyen genç kendisi için de berekettir insanlık için de. Yüzüne bakıldığında kendisini doğurana minnettarlık hissettiği okunan genç; emellerin, üzerine düğümlendiği gençtir. Onun ismi etrafında yoğunlaşan duaların kaynağı sadece anne-babası değildir. Okyanuslardaki balıklardan öten kuşlara varıncaya kadar duanın özünü icra eden mahlukâtın duası ona gelir. Evlat yarası almış annelerin, babaların asırlardır semada birikmiş duaları da onu bulur. O; anneliğin hasreti, babalığın özlemidir. O, insanlığın varlık nedenidir.

O, ne mübarek bir gençtir! Üzerine her türlü yatırım yapılmaya, adımları izlenmeye değer bir insandır.

O genç pek mübarektir. Anne-babasının duasını, insanlığın emelini, bu bağıryanık Ümmet'in asırlık hasretini alnında taşıyan genç mübarektir.

O, haberi ötelerden gelen müjdenin hâmilî genç!

Sen mübareksin. Senin bereketinle bizi kavuran çölümüz yeşerecek biiznillah. Ölüler dirilmese de diriler ölümden kurtulacak. Seni, mahşer günü gölgelemek için Allah'ın Arş'ı bekliyor.

Ya bu Ümmet, kaç asırdır seni bekliyor bilir misin?

O Gencin İmanı

Genç bir delikanlıydı.

Herkes gibi iş bulmak, meslek sahibi olmak istiyordu.

Kralın sarayındaki sihirbazın, yetiştirmek için çırak aradığını duydu.

Müracaat etti, kabul edildi.

İşe başladı. Sabah gidip akşam dönüyor, meslek öğreniyordu.

En canlı ve en geçerli mesleklerden birinde her gün ilerliyordu.

İşine gidip gelirken bir âbidle tanıştı. Âbid dikkatini çekti. Ona da uğramaya başladı.

Baş sihirbaz onu bir yöne çekiyor, âbid ise tam ters yöne çekiyordu. O ise âbide hayrandı.

Baş sihirbazdan meslek öğrenirken bedenini o iş için yoruyor, âbiden söz öğrenirken ise kalbini ona teslim ediyordu. Aklını karıştıran soruları da yer yer soruşturuyordu.

Bir gün, sihirbazla âbidi sınavabileceği bir olay oldu. Yol üzerinde duran bir canavar, insanların geçişini engelliyordu. İnsanlar, canavarı oradan nasıl kaldıracaklarını bilemiyorlardı. Bu, aklındakini bir sınama yoluydu: Sihirbaz mı yoksa âbid mi doğru ve güçlüydü?

Sihirbaz, yaptığı hareketlerdeki gücü abartmıştı. Âbid ise güç ve kuvvet olarak Allah'ı tanıtıyor, yalnızca O'na ibadete teşvik ediyordu.

İki öğretmeni sınamaya karar verdi.

Yerden bir taş aldı. “Eğer âbid’in Rabb'im dediği doğru ise bu taş, şu canavarı kovsun.” dedi içinden.

İzleyenlerin bakışları arasında taş attı. Taş canavara isabet etti; canavar kalktı, gitti. İnsanlar kurtuldular.

Şüpheleri gitti, zihninde her şey berraklaştı. “Âbid'in anlattıkları doğruymuş.” dedi. Karar verdi, âbid'in iman ettiği Rabb'ine iman etti. Artık mü'min bir gençti.

İşine de devam etti.

Attığı taşla, yapılmayanı yapınca adı duyuldu. Meşhur oldu insanlar arasında.

Sarayda çalışanlardan biri, görmeyen gözlerini iyi etmesini istedi ondan. O da, iyi etmenin Allah'a ait olduğunu, eğer iman ederse iyi olması için ona dua edebileceğini söyledi. Adam iman etti. O da dua etti. Adamın gözleri

açıldı. Adam ertesi gün saraya girdi. Kral, körün gözleri nasıl düzelebilir diye merak etti. Sordu, o da “Rabb’im iyi etti.” dedi.

Sarayda fırtınalar koptu. “Rabb” ismini kabullenemediler.

Kör sıkıştırıldı, delikanlıyı ele verdi; delikanlı sıkıştırıldı, o da âbidi ele verdi. Âbid onu uyarmış, işkence görmesi hâlinde kendisini ele vermemesini tembihlemişti. Ama delikanlı onu göstermek zorunda kalmıştı.

Âmayı da, âbidi de öldürdüler.

Kral, delikanlının ibret olacak şekilde öldürülmesini emretti. İçindeki iman tohumunun da onunla beraber ölüp gitmesini istiyordu.

Askerler delikanlıyı öldüremediler. Onu çıkardıkları kayadan da açıldıkları denizde sandaldan da atamadılar. Delikanlı kurtuluyor onlar helak oluyordu.

Delikanlı, kralın önüne çıktı. Kendisini öldürmek istiyorsa nasıl öldürülebileceğini ona öğretti. Kral kabul etti.

Krala dedi ki:

“Büyük bir meydana insanları topla. Beni ortaya çıkar. İnsanların gözü önünde, benim çantamdan bir ok çıkar. Oku yaya tak ve ‘Delikanlının Rabb’inin adıyla!’ diyerek oku bana at. Ok bana isabet edince ben ölürüm.”

Kralın gözü dönmüştü. Delikanlının dediği gibi yaptı. Halk bir meydana toplandı. Delikanlı ortaya çıkarıldı. Kral eline aldığı oku, delikanlının dediği gibi ona attı.

“Delikanlının Rabb’inin adıyla!” yaydan çıkan ok, delikanlının çene altından girdi ve onu öldürdü.

Kralı hırs bürümüşü. Hedefine ulaştığını ve imanı kökleriyle gömdüğünü zannetti. Sevindi.

Fakat kralın sevinci pek uzun sürmedi. “Delikanlının Rabb’inin adıyla!” atılan okla gelen bu ölüm, onu izleyen insanları diriltti. İnsanlar işareti görüp, sırrı anladılar. Delikanlının fedakârlığı kör gözleri açtı, ölü kalpleri diriltti.

İnsanlar “Biz de delikanlının Rabb’ine iman ettik.” dediler.

Gizli bir evde ibadet eden âbid, delikanlı; delikanlı da halk olmuştu.

Kralın gözü dönmüştü. Aklını kaybetti, insanlara zulmetti. Çukurlar kazdırıp çukurları ateşle doldurttu. İnsanları o çukurlarda acı acı yaktı. İmanı büsbütün yok etmeye çalıştı.

Kral zâlimler arasında ne ilkti ne de son! Ne zâlimler gördü bu dünya. Mucizeler önünde teslim olmaları gerekirken, zulümlerini artırmayı tercih ettiler hep. İnsanların bedenlerini kendi hizmetlerinde kullandıkları gibi,

beyinlerini de kullanmaya kalkıştılar. Zulümle ayakta durmak, güçle sevilme istediler. Kısa bir zaman için muratlarına erdiler ama sonunda hep helak olan onlar oldu. Hiç kazanamadılar. Dünyayı da kaybettiler ebedî hayatı da.

Kral, öldürmek isterken diriltti. Kısa bir hayatı sona erdirerek ebedî bir cennet kazandırdı. Uzun yolu kısalttı âdeta.

Kral, oyuna geldiğini bile anlayamadı. Söndürmek istediği nuru daha fazla yaydı; nuru görmek istemeyenler bile gördü. Allah Teâlâ onu tuzağa düşürdü.

Güçlü orduları, adamları olan bir kral zavallı bir delikanlının elinde perişan oldu. Delikanlı öldü, davası dirildi. Kral yaşadı, umutları yıkıldı. İnsanlar gitti, davalar sürdü.

Delikanlı, en büyük makama ererek Rabb'ine kavuştu. Eşsiz bir şehadet yakaladı. Tarih oldu. Destan oldu.

Örnek oldu.

Fedakârlığın ve cesaretin örneği oldu.

Delikanlı deyip de geçilir mi hiç!

Hele o delikanlı! Bir, bin olsun diye ölümünü tarif eden delikanlı! O kayaların ezemediği, okyanusun yutamadığı delikanlı! İman adamı, akide adamı, şehit delikanlı!

Sapanlı Genç

Elinde sapanıyla yaşıtları arasında emsali yok denecek kadar azdır o gencin. Bir oyuncak olan sapandan insani direnişin en güçlü simgesini üreten o gencin, teknolojik aletlerle büyüyen gençler arasında emsali olması da zordur.

O genç ne lüks yiyecekler ne güzel giyecekler buldu. Bir tişört, bir pantolon ve bir sapan! Onun varı yoğu bunlar.

Akşam dönecek güvenli bir evi, başındaki tozu toprağı yıkayabileceğı bir banyosu da yok.

Bir bisikleti yoktu. Bisikleti olsa da onunla gezebileceğı cadde yoktu.

Yürüyebileceğı yolların önünde barikatlar, yüksek yüksek duvarlar vardı. Kuş olsa uçmasını engelleyecek kadar yüksek, tellerle kuşatılmış koca bir zindanda yaşıyordu.

Onun oyunu/eğlencesi emsallerinin film olarak izlediğı, rüyasında bile görse ürkeceğı sahnelerdir.

Elinde sapanı, sapana koyacağı taşıyla şöhret oldu. Bütün dünya onu sapanıyla bildi.

Misket kadar taşlarla tanklara karşı durdu. Yenilmez zannedilen orduların önünde ezilmedi. Annesinin, bacısının iffetini korudu.

Sadece annesinin iffetini korumakla kalmadı, uyuyakalmış bir ümmetin titremesine vesile oldu. Uyuyakalan büyüklerini uyandırdı. Aşılamaz engellerin aşılabileceğini gösterdi. Uyanışın, ayağı kalkmanın simgesi oldu. Yasaklı yollarda yürüdü, barikatları aştı.

İlkel ve küçük bir oyuncuğı, en güçlü silahlara karşı elinde tutan bu genç bazen tankların altında kaldı. Onun sapanı diğer gence devroldu. Bazen göğsünü delip geçen bir kurşun onu yere serdi bazen de eli kelepçelenip bir daha sorgulanamaz bir yere götürüldü.

Muhammed gitti, Ömer geldi; Ahmed gitti, İsmail geldi.

Özentileri olmadı. Filmlerde izlediğı gençleri taklit etme fırsatı da yoktu aslında onların. O film olarak evlerinin etrafında gezen tankları izledi sürekli. Doğduğunda evlerinin önünde bir tank görmüştü. Bebeklikten çıktı, çocuk oldu; o tank oradaydı. Şimdi genç delikanlı oldu, o tank yine orada! Bu sefer daha iri, namlusu daha uzun, daha merhametsiz bir tank koymuşlardı evlerinin önüne.

Onun gözü doğduğundan beri başka bir şey görmedi. Merhametsiz, çelik yığını bir tank ve o tankın üstünde çelik kalpli, bedeni çelik zırhla korunmuş, ürkek, sapandan kaçan bir asker! Göre göre bunları gördü.

Tank görmekten yılmadı hiç. Tankları bisiklet gibi görmeye bile başladı.

Bu öyle bir gençtir ki değil delikanlı iken, bebekken, doğmadan bile ürkütmüştü düşmanlarını. Onun doğmasını düşünmeleri bile düşmanlarını düşündürüyordu. O doğmasını diye bin bir hile ürettiler, annesini öldürmeye çalıştılar. Plan üstüne plan, tuzak içinde tuzak ürettiler.

Bu sapanlı çocuk için adamlar satın alındı. Hesap içinde hesap yapıldı. Ama genç, elindeki sapanla yine çıktı tankların önüne. Ağabeyi, öbür ağabeyi, kuzeni, diğer kuzeni, arkadaşı, diğer arkadaşı kaldırılmıştı ortadan. Onlar tertemiz vurulmuş hâllerleriyle yere serilince çirkin emellerin tarih boyu temsilcisi olmuş gürûh, bu genci karşısında buldu.

Kendileri sapandan kaçarken tanktan bile kaçmayan bu gence bir anlam veremediler. Annesini öldürdüler, o ölmedi. Evini yıktılar, o yaşadı. Dikip büyüttüğü zeytin ağaçlarını kopardılar, o yine ölmedi.

Bir kız arkadaşı olsun da gönlü sapandan kaysın gitsin istediler. Sofrasındaki kıtlığa rağmen önüne dergiler, gazeteler koydular. O, Kur'an okudu. "Televizyona çık, konuş." dediler. O da çıktı ama cihattan, zulme karşı direnişten söz etti.

Yahudiler, Hristiyanlar medyayla, sundukları imkânlarla onu ikna edemediler. Son çare olarak onun dininden, onun ırkından insanlar bulup konuşturdular. Ona "Böyle olmaz, geleceğinle oynama, ılımlı ol, sapanı bırak. Bir bilgisayar al, dünyaya açıl onunla!" dediler. Önce şaşıtı kaldı. Yahudi gibi konuşan Müslüman'ı anlayamadı. İsrailoğlu'nun sözlerini tekrar eden Arap'a şaşırdı. Çocuk gibi sözler eden yaşlı başlı adamlara hayret etti. Ölümünden korkan, Kur'an'da okuduğu ve Kur'an'dan anlattığı şehitliği serap gören hocalara anlam veremedi.

Koca sahrada tek başına kalakaldı.

Bir yıkık ev ve bir sapanıyla ortada kaldı. Kimsecikler elinden tutmadı. Dindaşları bile üzerine çullandı. "Üzme Yahudileri!" diye nasihat ettiler. "Barış zamanıdır; savaşın sonu yok, cihadı sen yanlış anladın!" demeye getirdiler, nasihatler ettiler.

Ayıpladılar onu. "Fincancı katırlarını ürkütüyorsun, senin yüzünden civcivlerimiz dağılıyor!" diye uyardılar. Şaşakaldı. Kimin hangi sözü neden söylediğini anlayamadı. Önünde durup yolunu açması gerekenler, barikatlara yenilerini ilave etmeye çalışıyorlardı.

Herkes ona yaşamanın kıymetini, hayatın lezzetini anlattı. Gençliğin tadını çıkarmasını öğütledi. Okuyup diploma sahibi olmanın, iş güç kurmanın önemini anlattılar ona. “Dünya ne güzel, petrol çok değerli!” dediler.

O, zindan gibi etrafı çevrilmiş toprağında yapayalnız kaldı. Gökten ses, yerden ses duydu. Sesler kulağını çınlattı. Delirdi delirecek gibi olmuştu.

Sonra, Hızır hikâyelerindeki gibi beyaz sakallı, cübbeli, yaşlı bir dede çıktı karşısına. Dedenin ayakları, elleri yoktu. Gözleri, kulakları, böbrekleri sakattı. Tekerlekli bir sandalye üzerinde hayatını sürdürüyordu. İsteddiği gibi konuşmıyor, istediği gibi gözlerini bile çeviremiyordu. Tıpkı Hızır hikâyelerindeki gibi bir dedeydi. Ancak bir kişi sandalyesini yürütürse yürüyebiliyor yoksa bırakıldığı yerde kalıyordu. Öyle bir dede çıktı karşısına.

O dede, bu gencin eline bir sapan verdi. Kalbine doğru bir şeyler üfledi. Sonra dedeyi kaçırdılar. O genç elinde sapanla dedesiz kaldı. Dedenin üflediği şeyler genci ayağa kaldırdı. Ona “Otur!” dendiğinde o koştu, korkutuldukça koştu. Heyecanlandı, heyecanı Kudüs’ten Kâbe’ye kadar her yöne yayıldı.

Dedenin peşine düştü. Dedeyi geri getirdi.

Dede üflemeye devam etti. Dede üfledikçe o ayağa dikildi. Dimdik oldu. Bir daha da ne oturdu ne de uyudu. Ümmetini de uyandırdı. Az kalsın gömülecek olan idealleri canlandırdı. Kudüs diye bir dava çıkardı önümüze. Yemekten, gezmekten, eğlenmekten önemli şeyler gösterdi bize.

Ardından, o dedenin üflemesine mani olamayacaklarını anlayınca dedeyi ortadan kaldırmaya karar verdiler. Zaten yerden kesilmiş olduğu, miracının en ulvi anında dedeyi ortadan kaldırdılar. Dede gitti. Öteler ötesine gitti dede. Gittiği yerlerden üflemeye devam etti. Anlayan ne dediğini anladı.

Elinde sapanıyla o genç de anladı dedeyi.

Şimdi, henüz tüyleri siyah bile olmadı onun. O, aksakallı dede hiç değil. Ama o dede gibi heybetli ve ciddi. O, onun tekerlekli sandalyeyle gittiği yerlere yürüyerek gidiyor. Yürüyor o genç. Elindeki sapanla kalbindeki heyecanla yürüyor. Ardından da bir Ümmet yürüyor.

İşte, Bir Genç!

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye hicret ettiğinde o, on bir yaşındaydı. Yetimdi. Mübarek huzura getirildi, dua aldı. O gün ensardan biri oldu. On bir yaşındayken Kur'an'ın övdüğü iki mü'min gruptan birine dâhildi.

Hemen Kur'an'a sarıldı, ezberlemeye başladı onu. Kısa bir zaman sonra yine huzura çıkarıldı. Onu huzura çıkaranlar “Bu çocuk Kur'an'dan on yedi sure biliyor.” dediler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dinledi onu, pek memnun oldu.

Bedir günü, akrabalarıyla cihada katılmak istedi. Yaşı küçük, bedeni cılızdı; kabul edilmedi. Aynı şey Uhud'da da oldu, orada da cihat yapması uygun görülmedi. Hendek'te ise önü açıldı. Mücahitler arasına katıldı. On altı yaşındaydı. Ondan sonra da bir daha geri kalmadı cihattan. Allah yolunda cihat eden ensar arasında yerini aldı.

Yine mübarek bir ziyaretle bir kere daha huzura çıkmıştı. Zekâsı ve himmeti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dikkatini çekti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ondan bir istekte bulundu. Buyurdu ki:

“Şu Yahudilere güvenemiyorum. Onların dili olan İbraniceyi öğrensen!”

“Peki ya Resûlellah!” dedi ve gitti. Üç hafta sonra geldi. “Ben hazırım ya Resûlellah.” dedi. Peygamberinin güvenli bir mütercime ihtiyacı olduğu için çalıştı, bilmediği bir dili öğrendi. Yazılanı okuyup konuşulanı yazacak kadar İbranice öğrenmişti. Hazrec'ten bir delikanlıydı, Arapça konuşuyordu. Daha önce İbranice bilmiyordu. Üç haftada bir dil öğrenip “Hazırım ya Resûlellah!” dediği zaman henüz on altısını bitirmemişti.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onu çok beğendi. “Süryanice de öğrensen!” dedi ona. Gitti, bir ay dolmadan tekrar geldi. “Hazırım ya Resûlellah!” dedi. Gerçekten hazırды. Üç aydan az bir zamanda iki yabancı dil öğrenip peygamberine tercüman olmaya hazır hâle gelmişti. Çevresinde yeni bir unvanla anılmaya başlandı. Herkes onu “Resûlullah'ın tercümanı” olarak anıyordu. Vahye ait bilgileri iki ayrı dile tercüme eden, mutemet bir tercüman olduğunda yaşı yirminin altında bir gençti. Silahlı cihada katılıyor, Kur'an ezberliyor, en büyük makama tercümanlık yapıyordu.

Gayreti ve heyecanı dikkat çekmeye devam ediyordu.

Yine bir gün huzura çağırıldı. Yazısı denendi. İyi yazdığı anlaşıldı. Vahiy indiğinde ayetleri kemik parçalarına, tuğlalara, ağaç parçalarına yazmak

üzere seçilen “vahiy kâtipleri” arasına katıldı. Yaşı yirmiye bulmadan şanı Arş’ı buldu. Kıyamete kadar milyarlarca mü’minin dinleyip okuyacağı Kur’an ayetlerini, Cebrail aleyhisselam ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden sonra ilk duyan ve ezberleyen o oldu. Vahye en yakın delikanlı hâline geldi. Huzurda, güvenli bir delikanlı olarak itibar kazandı. Önce özel tercümanlık, sonra da özel vahiy kâtipliği!

İyi matematik bilgisi vardı. Bu nedenle de mirasla ilgili meselelerde bir numara oldu. “Miras ilmini en iyi bilen” olduğuna Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şahitlik etti.

Kendini Kur’an’a adadı. Henüz Peygamber aleyhisselam hayatta iken Kur’an okyanusu hâline geldi.

Medine’de güneşin karardığı ve Refik-i a’lâ yolculuğu başladığında o yirmi bir yaşında bir delikanlı idi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat etmişti ama mü’minlerin başsız kalması mümkün değildi. Kimin baş olması gerektiği konusunda ashop, fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Böyle bir iş için ensarın uygun olduğunu söyleyenlerin yanında muhacirlerin uygun olduğunu söyleyenler de vardı.

Fikirler çoğalmaya başladı, hararet arttı. Ensar bir tür hak olarak görmeye başladılar baş olmayı. O da ensardandı. Hem de en küçüklerindendi. Söz aldı ve dedi ki:

“Ey Ensar!

Bir kere, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem muhacirlerdendi. Onun halifesinin de muhacir olması uygun düşer. Biz bir kere Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ensarı olduk. Şimdi bize yakışan, onun halifesinin de ensarı olmaktır!” Sonra da elini Ebu Bekir radiyallahu anha uzattı ve:

“İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in halifesi!” dedi.

En kritik günlerden birinde ashabın bir tartışmaya girmesini önleyen bu önemli çıkışı tarih yazdı. Yaşından büyük bir iş yaptı.

O, yirmi iki yaşında iken Yemen tarafında irtidat savaşları yapıldı. Hâlid bin Velid radiyallahu anı dinden dönenlerin cezasını verdi. Ceza verildi ama Kur’an’ı ezbere bilen pek çok hafız da şehit olmuştu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında kemiklere, ağaç parçalarına, tuğlalara yazılan Kur’an ayetleri daha ziyade hafızların göğüslerinde saklı idi. Bir arada bugünkü hâliyle bir Mushaf yoktu. Hafızların şehit olmaları başta Ömer bin Hattab radiyallahu anı olmak üzere ashabı endişelendirdi. Ömer radiyallahu anı mü’minlerin halifesi Ebu Bekir radiyallahu anı Kur’an’ı bir kitap

hâline getirip koruma altına alması için öneride bulundu. Bu çok önemli bir mesele idi. Örneği yoktu, nasıl yapılabileceği bilinmiyordu. Kur'an, tek bir harfine dokunulmadan kıyamet sabahına kadar muhafaza edilmeliydi. Küçük bir ihmâl veya hata, en büyük hıyanetin nedeni olabilirdi. Ashap ürktüler. Cesaret isteyen çok büyük bir işle karşılaşmışlardı. İrtidat eden kalabalık kitlelerle savaşmak bu kadar zor değildi onlar için.

Mü'minlerin halifesi Ebu Bekir radiyallahu anh, bu muhteşem proje için en güvenli adam olarak ona yöneldi. Kur'an konusunda en mutemet isim o idi. O ise sadece yirmi iki yaşında idi. Yirmi iki yaşında, milyarlarca insanın hidayet kaynağı ve Allah'ın insanoğluna en büyük emaneti olan Kur'an'ı bir araya getirip kitap hâlinde muhafaza etme işini üstlendi.

Halifenin emrine itiraz etmedi. Kendine göre bir komisyon kurdu. Çalışmaya başladı. Yirmi üç yaşını bitirmeden Kur'an'ı bir araya getirme işini bitirdi. Diyor ki:

“Bana, bir dağı yerinden alıp başka bir yere taşıma görevi verselerdi benim için Kur'an'ı bir araya getirmekten daha kolaydı! Yine de Kur'an ayetlerini deri parçalarından, ağaç parçalarından ve ezber bilenlerin göğüslerinden toplayıp bir araya getirdim.”

Muhteşem bir görev başarmış ve Kur'an'ı tek bir kitap hâline getirip MUSHAF şekliyle halife Ebu Bekir radiyallahu anha teslim etmişti.

Önce özel tercümandı. Ardından özel vahiy kâtibi oldu. Sonra da Kur'an'ı cem eden adam oldu. Yirmi üç yaşında yirmi üç asırdır tükenmeyen, takdirlerin üstünde bir hizmet yaptı. Hizmetinin karşılığı olarak hiçbir ücret almadı. Onun ücreti mü'minlerin gönüllerinde taht kurması, Rabb'inin rızasını kazanması idi.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh haccedeceği zaman onu Medine'ye bıraktı. Yirmi beş yaşında idi, yaşı küçüktü ama kendi destanlaşmıştı.

Bu Kur'an okyanusu, mücahit, ensardan Zeyd bin Sabit radiyallahu anhtan başkası değildi. Elli altı yaşında vefat ettiğinde geride asırların unutturamadığı büyük bir miras bıraktı. Başardığı işlerin tamamını henüz otuz yaşına gelmeden yaptı. Yetim bir çocuk olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem el uzatıp biat etti. Küçük yaşına rağmen cihada koştu. Kur'an'a sarıldı. Kur'an da onu bağrına bastı âdeta. Kur'an anıldıkça anılacak pek şerefli işler yaptı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sevgisine nail oldu. Ashabı onu sevdi. Yaşına bakmadan ona hürmet ettiler.

Allah ondan razı olsun. Gençliğin adını koydu. İçimizdeki gücü ve o gücü kullanacağımız alanı bize gösterdi. İşte genç, o gençtir. Onun yeri Arş'ın

gölgesi, cennetin tam ortasıdır.

Ashabın Delikanlısı

On yaşlarında, çocukken İslam'la şereflendi. Müslüman olduktan sonra babasıyla beraber Medine'ye hicret etti. Bedir Gazvesi'ne katılmak için öne atıldı. On beş yaşından küçük olduğu için sefere çıkmasına izin verilmedi. Uhud'da da aynı nedenle gazveye alınmadı. Hendek günü ise mutluydu; cihada iştirakine izin verilmişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında cihat etmesine izin verilince çok sevindi.

On yıl Medine'de, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yan başında yaşadı. Medine'de iken nübüvvet ailesiyle hısımlık oldu. Ablası Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hanımları arasına katıldı. Ciddi ve tavizsiz bir gençti. Ablasının Peygamber aleyhisselamın eşi olması onu gevşetmedi. O yine ciddiyetiyle bilindi. Şöhretli bir babanın çocuğuydu ama o kendi hâlinde yaşadı, babasının Müslümanlar arasındaki şöhretini kullanmaya kalkışmadı.

Onu tanıyanlar onu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Sünneti'ne düşkünlüğü ile tanıdılar. Sünnet delisi gibi yaşadı. Ne yaptıysa Peygamber aleyhisselam, o da onu yapmaya çalıştı. Neden ve niçin diye sormadı hiç! Sonu nasıl olur merak etmedi. Mantığına uyup uymadığına bakmadı. Genç işidir, yaşlı işidir demedi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Sünneti'ni en iyi bilenlerden biri olarak anıldı. Haccı çok iyi kavramıştı. İnsanlar ondan haccı öğrendiler.

Terbiyesi bir başkaydı.

Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabı ile bir arada iken onlara bir misal vermek istedi. Mü'mini hangi ağaca benzetebileceklerini sordu onlara.

Herkes bir şeyler söyledi. Kimi şu ağaçtır, kimi de bu ağaçtır, dedi. Cevaplar doğru bulunmadı. Sonunda Peygamber aleyhisselam vereceği misaldeki ağacın hurma ağacı olduğunu, gerekçeleriyle izah etti.

Herkes üzüldü çünkü başlarının üstünde hurma ağaçları dururken başka başka örnekler vermişlerdi.

O mecliste bu delikanlı da vardı. Babası da yanındaydı.

Meclisten çıktıklarında babasına, sorulan sorunun cevabının hurma ağacı olduğunu bildiğini ama söylemediğini anlattı.

Babası hayret etti. "Yavrum, cevap verseydin de benim de göğsüm kabarsaydı ya!" diyerek hayıflandı.

Babasına da dedi ki: “Ben nasıl cevap verebilirdim ki. O mecliste benden daha büyükler vardı. Sen vardın!”

Cevabını bildiği bir soruya, o mecliste yaşı küçük olduğu için cevap vermemişti. Edebi takdir edilen bir edepti.

İlmi de meşhurdu. O muhteşem ashap ordusunun ilklerindendi. İlimde ve dirayette ilk ona giriyordu.

Siyasi bir görev almadı. Müslümanlar onu başlarında yönetici olarak görmek istediler hep. O ise kendini ibadete ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ilim mirasına adanmıştı. İltifatlar onu ders halkasından koparmadı.

Çok şeyler biliyordu. Ancak bildiklerine bir harf ilave etme veya bildiklerinden bir harf eksiltme konusunda çok titizdi.

Ashabı kiram onun çok yaşaması için dua edip durdular. O ölürse ilmi ondaki berraklıkta başkasında bulamamaktan çekiniyorlardı. Kendisi sevilir, ilmine itimat ediliyordu.

“Bilmiyorum!” demekten çekinmezdi. Çok şey bildiği hâlde küçük bir tereddüdü varsa onu bilmediğini düşünür ve: “Bilmiyorum!” derdi.

Zor meselelerde muhakkak bir şeyler söylemesi istendiğinde: “Siz benim sırtımı cehenneme köprü mü yapmak istiyorsunuz?” derdi. “Bilmiyorum!” diyerek gönderdiği birinin arkasından bakar ve sevinirdi. Bir sorumluluk daha almaktan kurtulmak onu mutlu ediyordu.

Teheccüdü kendine farz gibi görüyordu. Gece kıyamını ihmal etmezdi.

Cömertliği dillere destandı. Almaktan çok vermekten zevk alıyordu. Elindekini infak eder, dertlilerin derdiyle ilgilenirdi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettikten sonra kendini ölüme daha yakın hissetti. Onun ardından, yaşamaya bir anlam veremedi. Akşamlarsa sabahı beklememeyi, sabahlarsa akşamı beklememeyi ilke edinmişti. Fani dünyada zahid bir kuldu. Dünya nimetleri ayağına kadar geldi, o ise hepsini tepti. Osman bin Affan radiyallahu anh ona kadılık görevini teklif ettiğinde hiç tereddüt etmeden “Hayır!” demişti. Nedeni bildiği kadılarla ilgili hadislerdi.

Cesurdu. Haccac gibi bir zalimin karşısında onun ölüm tehdidine aldırış etmedi. Haccac, Abdullah bin Zübeyr’e iftira ettiğinde ayağa kalktı ve Haccac’ın yüzüne karşı: “Vallahi yalan söylüyorsun! Vallahi yalan söylüyorsun!” dedi. Haccac onu ölümle tehdit ettiğinde de ikinci cüretli çıkışını yaptı: “Şaşılacak bir şey yok, sen kan döken bir zalimsin!” dedi. Ölümden değil, ölümden sonrasının hesabından korkarak yaşadı.

Bazıları onu babasıyla kıyas etmeye kalktılar. Hâlbuki babası cennetle müjdelenmiş on kişiden biriydi. Kıyas edenler dediler ki: “Babası büyüktü ama emsalleri vardı. Bunun ise emsali yok, zamanının en iyisi olarak yaşadı.”

Babasının şecaatine Kur’an ve hadis ilmini de ilave etmişti. Yüzlerce hadis onun dilinden bize kadar ulaştı. Namaz, oruç, hac ondan öğrenildi.

Mübarek Medine’de en son vefat eden sahabi odur. Hicretin yetmiş üçüncü senesinde Medine’de vefat etti.

Çocukken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle bağlandı. Sünneti’ne sarıldı. Sünnet onunla anılır oldu. Sünnet’i hayatından değerli tuttu. Değil taviz vermek Sünnet’te emredilenden fazlasını bile yaşamaya çalıştı.

Sahabi olmak onun için ne muhteşem bir unvandır şüphesiz.

Genç bir sahabi olmak,

Bedir’e, Uhud’a katılmak için yalvarmak, sonra da Hendek’te mücahitler arasına katılmak,

Peygamber aleyhisselamın sevgisine mazhar olmak,

Sünnet’i en iyi bilen biri olarak meşhur olmak,

Hakkı ayakta tutmada cesaretiyle bilinmek,

Terbiyesiyle anılmak,

İbadetiyle, takvasıyla bilinmek,

Avucuna konan siyasi makamlara tenezzül etmemek,

Dünya nimetlerine takılıp kalmadan yaşabilmek,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hanımlarından birinin erkek kardeşi olabilmek,

Medine’nin son sahabisi olmak...

Bunlar ne güzel şeylerdir.

Bunlar güzel olmasına güzeldir elbette de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ikinci halifesi Ömer bin Hattab radiyallahu anının oğlu Abdullah olmak, o babayla kıyas edilmek daha da güzeldir. İbni Ömer, Ömer’in oğlu!

Sekiz Yüz Elli Yıl Beklenen Delikanlı

Nurlu Medine'nin açlıkla sınandığı, küfrün dört cepheden muhâsara ettiği günlerde idi. İnsanlar bir dilim ekmek, bir bardak soğuk su arayışındaydılar. Medine kuşatma altındaydı. Endişeli günler, zifiri karanlık geceler yaşanıyordu. Düşmanın dışarıdan saldırması bir yana, içeriden de sinsi planları olanlar vardı.

Can kurtarmak, Medine'yi kurtarmak herkesin gündemiydi.

Medine için acil bir çare teklif edildi. Etrafını hendek kazalım da dışarıdan saldırmak isteyenler içeri giremesinler; hendeğin bir yanında nöbet tutarız, geçmek isteyenleri okla vururuz, diye düşündüler.

İşe başlandı, uzun bir hendek kazıldı. Hendek büyük bir umuttu onlar için.

Hendek kazılırken kazmaların kazamadığı kayalar çıktı toprağın altından. İş zorlaştı, zaman daraldı.

Ne alet vardı yeteri kadar ne insan ne de vakit genişti.

Durum Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e bildirildi, ona kayaları parçalamak için ne yapabileceklerini sordular. Gün; karınların aç olduğu, küçük Medine'de yaşamamanın tehlikeye girdiği gündü.

Cevaptan önce bizzat kendisi kazmayı mübarek ellerine aldı. Oracıkta çalışan mü'minlerle beraber çalışmaya başladı. İş olarak da en zor olan bölümü seçti, kırılmayan kaya parçalarına yöneldi. Elindeki aleti vurdu kayalara.

Kayalardan kıvılcımlar çıktı. Kıvılcımlar parladıkça Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yorum yaptı.

Karnı aç, soğuktan kıvranan insanlara müjdeler verdi o gün. O dönemin en büyük devletlerinin saraylarını, hazinelerindeki mücevherleri ashabına müjdeledi. Karnı açlara, sırtı üşümüşlere vadedilen saraylar ve hazineler münafikları güldürdü. Bir dilim emek ihtiyacı içinde olanların nasıl mücevherlere sahip olabileceğini anlayamadılar. Önlerini görmekte zorlanan o zavallılar, asırlar sonrasını, ülkeler ötesini hiç göremediler.

İki büyük medeniyetin müjdesi çıktı o kazmaların kıvılcımlarından. Görenler o gün o kıvılcımları, demirin taşla çarpmasından kaynaklanan kıvılcım olarak gördü. O iki göz ise başka şeyler gördü. Koca Pers Medeniyeti'nin ashabının elinde İslam'a teslimiyetini gördü. Roma

medeniyetinin uç tarafının ezanla imarını gördü. O kıvılcımlar sanki Levh-i Mahfuz'u aydınlatmış da orada yazanları okutmuştu ona.

Çok değil, o günün üzerinden on yıl geçmeden birinci müjde tahakkuk etti. Binlerce yıldan beri süren Pers Medeniyeti yok oldu. Yerine Kelimeitevhid sancağı dikildi. Şirkin doğudaki en uç kalesi düştü. Mü'minlerin halifesi Ömer bin Hattab radiyallahu anh Peygamber aleyhisselamın emelini gerçekleştirdi. Mü'minlerin yüzü güldü. İslam kıtalara doğru yayılmaya başladı.

Üçüncü halife Osman bin Affan radiyallahu anh, ikinci büyük emele dikti gözünü. Bir büyük hedef daha vardı. Ateşperestlerin medeniyetinin ardından neshedilmiş din Hristiyanlığın kalelerinden Konstantiniye fethedilmeliydi. Stratejik olarak önemliydi, onun için fethedilmeliydi. Bir de Peygamber aleyhisselam oranın fethini gerçekleştiren lidere ve o liderin erlerine muştular göndermişti. Planlar, hesaplar yapıldı. O yöne bir ordu çıkarması yapılması ise müyesser olmadı.

Hicretin kırk dokuzuncu ve altmışıncı yılları arasında iki hamle yapıldı Hristiyanlığın kalesine doğru. Peygamber aleyhisselamın sevgili ashabından katılanlar oldu o kutlu orduya. Hâlid bin Zeyd radiyallahu anh bile o ordudaydı. Şehir sınırlarına kadar geldiler. Muhkem surlar şehre girmelerine mani oldu. Kimi surların dibinde şehit düştü, oraya gömüldü kimi de orduyla beraber geri döndü.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in emeli gerçekleşmedi, müjdesine eren olmadı.

Emevi halifelerinden Süleyman bin Abdülmelik, hicretin doksan dokuzuncu yılında bir hamle daha yaptı. Büyük bir ordu gönderdi Hristiyanlığın muhkem surlarla donatılmış şehrine. Ordu on iki ay kuşattı surları. Fetih nasip olmadı. Mücahitler soğuktan ve açlıktan dolayı zor anlar yaşadılar. Ama geri dönmek isteyen olmadı. Herkes o büyük emele ulaşan, müjdelenmiş mücahit olmak istiyordu.

Abbasiler medeniyet kurdu, ordulara malik oldu. Onlar da aynı surları yıkıp o büyük emele ulaşmak istediler ama onlara da nasip olmadı.

Medine'deki o müjdenin üzerinden iki asır geçti, müjdelenmiş adam çıkmadı. Ümmet bekledi.

Üç asır geçti; dört, beş, altı, yedi asır geçti. Ümmet bekledi. Sekiz asır, elli yıl sonra beklenen müjdelenmiş geldi.

Osman Bey'in torunlarından Murad'ın oğlu Mehmed asırlar sonra tarih yazmak üzere geldi. Otuz yaşına girmeden Konstantiniye surlarından girdi.

Medine hendeklerindeki müjdeli bilgi gerçek oldu. Konstantiniye surlarının etrafındaki kazılmış su dolu hendekleri aştı. Surlar delik deşik oldu. En üst noktaya İslam'ın sancağını dikti.

Murad'ın oğlu Mehmed olarak doğmuştu. Ümmeti Muhammed'in Fatih'i olarak nam saldı. Asya'nın en uç noktasında fethi gerçekleştirdi, bütün dünyadaki mü'minlerin gönlünü fethetti.

Medine ile Konstantiniye birleşti. Yesrib, Medine olup nurlanmıştı. Konstantiniye de İstanbul olup İslamlaştı.

Mehmed sekiz yüz elli yıl beklendi. Beklendiğine de değdi. O, mü'minleri coşturdu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mucizesini gerçekleştirdi.

Mehmed, sekiz asırdan fazla beklendikten sonra fethi gerçekleştirmesi ilk işi Allah'a şükür secdesi yapmak oldu. Fethi ve zaferi Allah'tan bildi. Şımarımadı, ne oldum delisi olmadı. Allah'ın lütfuyla yol aldığını bildi. Gayesinin de Allah yolunda cihat etmek olduğunu açıkça söyledi.

Murad'ın oğlu Mehmed, sadece bir fetih gerçekleştirmemişti. Onun şehre girmesiyle beraber şehir medeniyet gördü. O; İslam'ın izzetini temsil etti, yüzleri güldürdü, geleceği kuşatan işler yaptı. Fethettiği İstanbul'da durmadı. Otuz yıl sultan olarak yaşadı. Sultanlığının her ayına bir zafer, bir hamle, bir başarı sığdırdı.

Onun Konstantiniye'yi fethedip İstanbul yapması kimilerine göre tarihî bir zaferdi sadece. Bunun için de fethi, büyük bir tarihî olay olarak görüp onu bir çağı kapatıp öbürünü açan olay olarak tescil ettiler. Başkaları imparatorluk açılımı olarak gördüler. Kimi askerî gözle baktı kimi surların çevresindeki denizle, boğazla baktı. Herkes kimliğini oluşturan birikimlere göre karar verdi.

Onu sekiz asırdan fazla bekleyenler için ise o, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in müjdesine ermiş, onun mucizelerinden birini gerçekleştirmiş mübarek bir insan olarak tarihe yazıldı.

Murad'ın oğlu Mehmed idi. Sultan Fatih Mehmed olarak yaşadı. Ümmeti onunla iftihar etti. Kendi ırkının insanları da sevdi onu diğer mü'min kardeşleri de. Mekke'den Medine'ye, Yemen'den Horasan'a kadar hep sevildi. Fetihle özdeş oldu adı. Onun fethi sayesinde ırkdaşları nam saldı. Torunları hilafet pâyesine ulaştı.

Gençti. Kur'an hafızıydı. Çok dil biliyordu. Zamanını aşan teknoloji üretti. Ufku büyük düşünceler üzerinde yürüdü. Büyük düşündü, büyük işler yaptı.

Şairdi, nazikti. Sanatkârdı. İleri görüşlüydü. Başkalarının delilik olarak gördükleri şeyleri yaptı. Gemilerin yüzeceği deniz bulamayınca onları

dağlardan yürüttü. Düşmanlarının hayâl edemediği yerlere ayağını bastı.

Allah'a güvendi, sağlam tevekkülüyle kazanan o oldu. Allah'ın yardımını gördü. Yaşı küçük, azmi büyük insan olarak kararlar verdi.

Mü'min kardeşlerini himaye etti, Hristiyanları korudu. Kilise, onun döneminde rahat etti.

Konstantiniye'yi fethedip İstanbul yaptıktan sonra İstanbul'un içini doldurdu. Fethin hakkını verdi. İstanbul'u ilim merkezi yaptı. Fethin hatırası İstanbul, minarelerle doldu. Asırlarca geciken ezanların boşluğunu dolduracak kadar cami yapıldı. İstanbul'u İslam'a tapuladı. Fethi ebedileştirecek çiviler çaktı.

Özlenmesinden, ne kadar da beklenmeye değer olduğu anlaşıldı.

Küçük yaşına rağmen yüreğini dolduran büyük iman nesillere örnek oldu.

Salahaddin, Batılıları doğuda kahretmişti.

Mehmed ise onları kendi topraklarında kahretti. Surlarının içine gömdü onları.

Kesinlikle beklenmeye değer bir delikanlıydı.

Müjdelenmiş olmasından belliydi onun beklenmeye değer olduğu.

Fetihlerin Adamı

Allah, dünya hayatını hak ile batılın varlığı üzerine kurdu. Batılın var olması plan dışı değildir. Sırf hak, sırf batıl yeri değildir dünya zaten. Hak ve batıl üzerinden akıbet belirleme yeri olması takdir edilmiştir. İnsan, sahneye çıkacak ve ona haktan ya da batıldan yana olma seçenekleri sunulacak; haktan yana olursa ebedî cennetleri, batıldan yana olursa da ebedî cehennemi tercih etmiş olacaktır. İlk insandan son insana kadar herkes için kural budur. Ne hak ucuzdur ne de batıl boşunadır.

Haktan yana olanlar ve bunu iddia edenler, yaptıkları tercihin bedellerine razı olmalarıdır. Haktan yana olmak, zihinlerde gerçekleşen bir tercih değildir. Haktan yana olmanın karşılığı ebedî cennetler olunca o cennetler için fani olan her şeyin feda edilmesi, cennete talip olanın o fedakârlığa hazır olması pek tabii bir sonuçtur. Cennet isteyen, istediğinde samimi ise bedeline de razı olacaktır.

Allah'tan cennetini istemenin getirdiği bedellerden biri batılla mücadele etmektir çünkü Allah batılı, cennet isteyenlerin isteklerinin samimiyetini ölçecek bir barikat olarak yaratmıştır. Batıl kendi içinde cehennemlik oluşunun gereklerini yerine getirirken, bunun tabii sonucu olarak da cennetliklerin önünü tıkayacaktır. Bu onun var ediliş maksadına uygundur. Hiçbir mü'min insanın, batılın varlığına veya batılın saldırısına itiraz etme hakkı olamaz. "Neden batıl var?" yerine batılı neden yok edemediğini sorgulayabilir mü'min insan.

Hak var oldukça batıl da var olacaktır. Batılın varlık nedeni haktır. Batıl, varlığı gereği saldırgan olacaktır. Kimi zaman şeytan adı verilen bir cepheden kimi zaman da insanların üzerinde şekillenmiş şeytan olarak hep saldıracaktır. Onun saldırmamasını hayâl bile edemeyiz.

Batıl var oldukça hakka iman eden mü'minler de var olacaktır. Mü'minler de iman cephesini temsil etmenin gereği olarak önlerindeki batıl engelini aşmaya çalışacaklardır. Batıl nerede bir engel oluşturdu ise hakka iman eden mü'minler onu kaldıracaklardır. Batıl, bir şehir üzerinde hükümranlık kurdu ise mü'minler o hükümranlığı kaldırır. Ülkeler istila etti ise ülkeleri kurtarırlar. Batıl, suyu kirletirse su arındırılır. Uzayı kirletti ise uzaydan uzaklaştırılır. Toprağı kirletir, tarımı bozarsa gıdayı arındırmak ve helal gıda yollarını sağlamak batıla karşı mücadelenin adı olur.

İnsanlar, batılın etkisinde kalır da ona meyletmeye başarlarsa mü'minler, insanları batılın elinden kurtarırlar. Allah'a kul olmanın dışındaki bütün bağılılıkları ve bağımlılıkları kaldırmak, batılın barikatlarını kaldırmaktır. Zihinler işgal edilir ya da kirletilirse yapılması gereken zihinleri arındırmak olur.

Batıl, nesillerle oynamaya kalkışır da insanı iman çizgisinin dışına taşıyacak olursa bütün mü'minler kendilerini imanlı nesil yetiştirme mücadelesinde bulurlar. O mücadele kazanılıncaya kadar yastıklar kaldırılır, yorganlar dürülü tutulur. Her mü'min, o mücadelede kendisini bir numaralı görevli ve tek kurtarıcı gibi görür. Varlık nedenini ona bağlar. Umudu ile Allah'a kilitlenir. Ebedî cennetin önüne kadar geldiğini, bir adımlık mesafeden cenneti seyrettiğini görür. İş o olur, aşı ondan olur artık. Mü'min için "ben" yoktur bir daha. Cephe vardır: İman ve imandan yana olanlar, Hakk'ı tutup kaldıranlar.

Erkek yok, kadın yoktur. Genç yoktur, ihtiyar yoktur. Gündüz yoktur, gece yoktur. Yaz yoktur, kış yoktur. İş; iman tarafında olma, varlık sebebini ayakta tutma olunca başkası olmaz. Kimlik ispatı gayedir, iştir o zaman.

Batıl, cennete açılan yolları tıkatmış zaman onu açmaktır bu mücadelenin adı. Fethetmektir bu. Toprakları fethetmek, şehirleri kurtarmak, zihinleri açmak, Allah'a giden yolları barikatlardan arındırmaktır. Bunun tam adı fetihtir.

Her mü'min, fetih adamıdır. Batılın kurduğu barikatları, nesillerin önüne çıkardığı engelleri gidermek her mü'minin görevidir. Hiçbir mü'min, "Birileri yol açsın, ben gideyim." felsefesine sahip, bencil biri olamaz. Yol yoksa yol yapan, tıkalı olanı açan, sabreden, sebat eden, yılmadan yürüyen mü'min, cephe adamı mü'mindir.

Her mü'min, fetih adamıdır. Fethede ede iman bugünlere taşındı. Kimi kılıcıyla kimi diliyle kimi sabrıyla kimi de duruşuyla fethederek fatih oldu. Her mü'min fetih adamıdır, her kâfirin tıkayan olduğu gibi.

İşlerin Adamı

O genç, hiçbir zaman kendini bir kişi olarak görmez. İnsan nevinin bir ferdi, mü'minlerin samimi bir kardeşidir o. Yüreği bütün insanlık kadardır; büyük düşünür, büyük hedefler için koşar. O, küçükken de büyüktür; büyük doğmuş bir küçük olarak oynar. Onun büyüklüğü oyunlarından izlenebilir. Adımları bile onun büyüklüğünü gösterebilir.

O genç, zaman üzerinde zaman harcamaz. Yaratıldığı zamanı, imtihanını kazanmak için en değerli zaman olarak görür. Ne eskilere imrenir ne de gelecektekilere acır. Bilir ki herkes en adil bir kararla yaratılmış ve kimseye zulmedilmemiştir. Geçmişin ne üstünlüğü vardır ne de eksikliği; geçmiş, o zamanı yaşayanlarındı. Şimdiki zaman da şimdi yaşayanlarındır. Gelecek ise gelecek nesillerin olacaktır. Herkes kendi zamanını iyi değerlendirmelidir.

Bu yüzden onun dilinde “keşke” sözcüğü yoktur. En iyisini yapmaya çalıştığı için “keşke”lere sığınmayı tercih etmez. Bir dahakinde daha iyisini yaparak kendini yeniler.

O genç, zamanı en mukaddes varlıklarından bilir. Onu israf etmenin afet olacağını, şeytanın onun için kuracağı en sinsi tuzaklardan birinin zaman israfı tuzağı olacağını müdriktir. Onun için de oyun oynar, tatil yapar, ziyaret eder, dinlenir ama zamanı israf etmez. Zamanı saatle değil saniye hesaplarıyla kullanmaya çalışır. O, böyle yaptığı için hayatının bereketini görür. Mümbit bir hayat yaşar.

İş Listesi

Onun iş listesi, iman ve insanlık dairelerinde duran işlerdir. O hiçbir zaman, daha kazançlı olduğu için bir iş alanı belirlemez kendine. Filmlerden izlediğinden etkilenererek yaşam tarzı belirlemez. Daha zengin olmak için çalışmayı mala esaret olarak görür. Onun hedefi, malını kendisinden çok imanı için kullanmaktır.

En üstteki maksadı Allah'ın rızasını elde etmektir. Allah'ın rızasını elde etmeye yaradıktan sonra o, bir caminin süpürülmesini önemli bir iş olarak görür. Bir yaşlı teyzenin yardımında bulunmayı, bir hayra vesile olmayı en şerefli işlerden bilir. İğrenmez, üşenmez. Bıkıp usanmak onun sözlüğünde yoktur. O, kendisi için gerekli gördüğü bir hizmete koşarken elbisesinin kirlenmesini, yemeğinin gecikmesini, menfaatlerinin elden gitmesini dert etmez kendine. Allah'ın rızasını kazansın da gerisi önemli değildir onun için.

Bir işi becerebiliyor olduktan sonra o işin maliyetini düşünmez. O iş adamıdır. İş konuşmaz; işi konuşmadan bitirir, bitirdikten sonra da bir daha konuşmaz. Yaptıklarını unuttur. Reklama düşkün değildir. Gizliyi ve açığı bilen onun yaptığını bilmesine kanidir o.

Adamca İş Yapar

Onun en temel karakteri, yaptığını angarya görmemesidir. Bir iş Allah için yapılacaksa onu yapar. Yaptıktan sonra da başa kakmaz. O yaptığı işi, yapması gereken diğer işlerin engeli olarak da görmez. İbadetlerinin ve insani görevlerinin ihmaline neden olarak da görmez o yaptığını. O her yeni işe koyulurken onu izleyenler “Başka bir işi yoktu da bu iş ona pek uydu!” zannederler. O ise mesaisini artırarak; yemeğinden, uykusundan, zevklerinden kısararak o işi de bitirir.

Yaptığı adamca olduğu için, yaptığının arkasında durmasını da bilir.

Tercih Yapar, Seçer

Başıboşluk olmayacağı gibi düzensizlik de olmaz elbette. Onun listesinde bir önemli bir de öncelikli listesi vardır. Önce en önceliklilerin hakkını verir. Sonra önemlilere geçer. Artan imkânlarında da diğer işlere yoğunluk kazandırır.

Bu işlerin adamında bir numaralı iş, Allah’ın hakkı olan işleri yapmaktır. Günü öyle başlatır, öyle bitirir. Allah’ın hakkı önünde hiçbir hak tutmaz. Namazdan cihada kadar Allah ne emrettiyse emrettiği şeyle verdiği imkân arasındaki dengeye göre üzerine düşeni yapar. Bu alanda tavize yanaşmaz. Bu işin, en öncelikli iş olduğunu iyi bilir. Bu alanda sabreder, imtihanı kazanmaya çalışır.

Allah’ın hakkından sonra en öncelikli işin, ebeveynine ait görevleri olduğunu bilir, ona göre yaşar. Allah’a giden yolların ebeveynden geçtiğini anlamıştır o. Onları, cenneti veya cehennemi gibi görür. En öncelikli işinin anne rızası, baba onayı almak olduğunu kimseyle tartışmaz.

Bedenini ve sorumlusu olduğu kişileri korumayı önemli ve öncelikli işleri arasında tutar. Rızık peşinde olmayı abartmadan çalışmayı bir ibadet olarak bilir. Çocuklarına vereceği bir lokmanın, hanesine sevap olarak yazılacağı umudu onu heyecanlandırır.

O genç, işlerin adamıdır.

Onun gözünde iş, Allah’ın ona takdir buyurduğu ne varsa onu yapmaktır. Eğer Allah ona, evlenmeyi ve aile sahibi olmayı takdir buyurduysa artık onun

gözünde evlenmek, aile sahibi olmak büyük bir iştir. O işi en layıkıyla yapmak için gözünü kırpmadan çalışır, yorulduğuna bakmaz.

Allah ona dini için çalışmayı, insan kazanmayı, bir cephede nöbette olmayı takdir buyurduysa o bunu Rabb'inin lütuflarından bir lütuf olarak görür; bunun kıymetini bilir. Allah için bir iş yapmak üzere seçilmiş olmaktan mutlu olur. Hakkını verip yenilerine aday olacağı bir nimet gözüyle onu görür.

O, İşlerin Adamıdır

İş biriktirmez, iş bitirir. Üzerindeki işte insanlığın ve mü'min kardeşlerinin hakkı olduğunu, savsaklamasının bir tür hıyanet olacağını çok iyi bilir. Namazı aksatmaktan çekindiği gibi iş savsaklamaktan da çekinir.

Yapıp bitirdiği, konuştuklarından her zaman daha çoktur. Vadedip yan çizmekten Allah'a sığınır.

O, işlerin adamıdır. Bir iz bırakmadan gitmekten ar eder. Bugününün dününe denk olmasına tahammül edemez.

O, işlerin adamıdır. İş için adam arandığında onun özrü olmaz. "Ama" yoktur onun sözlüğünde. O, "Bu işi bana verin!" diyen ilk kişi olur. Çünkü o işlerin adamıdır. İş öğüten değildir. İş bitirir. Bitirdiğini tam bitirir. Kullara yapar, kulların Rabb'inden bekler. İnsanların ne dediği, ne yapacağı onu pek ilgilendirmez. Yeter ki, Rabb'i memnun olsun.

O, iş adamıdır; bütün işlerin ehlidir. Kabiliyetini, imkânlarını, gençliğini dinine sunma işini yapan bir iş adamıdır o genç. O; doğurmadan ana, evlenmeden baba olur. O, insanlığın iftiharını alır. O, hep beklenir hep uğurlanır. Çünkü o, görülemez işleri görür. O iş görür.

Duanı Sen Duy ki

Ellerini açıp Rabb'ine yalvaran aciz insan,
Rabb'inden başka kimsesi olmayan, sığınabileceği kapanmaz bir kapısı
daha olmayan aciz kul,
Fanilerin arasında yaşamaya mecbur, ne bugünü ne de yarını garanti
olmayan fani,
Sınırsız tamah ve istekler peşinde bir ömür boyu koşturan, her gün isteği
değişen, doyumsuz aç gözlü,
Cennete talip olup da dünyadan vazgeçemeyen,
Melekleşmek isteyip de insanlar arasından sıyrılacak bir yol bulmakta,
bulunca da o yolda yürümekte zorlanan,
Kadınken erkekleri, erkekken kadınları karşısında sorun olarak görüp
kendindeki eksiklikleri göremeyen,
Kul olduğunu bilen, kul olduğuna inanan ve başka bir alternatifinin
olamayacağını kesin olarak bilen ama kulluk sınırlarını sonuna kadar
zorlayan insan!

Ey aciz,
Ey fani,
Ey çaresiz,
Ey tamahkâr,
Ey kısır bakan, kısır gören,
Ey yarını isteyen ama bugün için yaşayan,
Ey kadın,
Ey erkek,
Ey genç,
Ey yaşlı,
Ey insan,
Umutla yol almak istiyor musun?
Ellerin dolu dolu dönmek, için fokur fokur kaynayarak tebessüm etmek
istiyor musun? Hayâllerin gerçek olsun, tuttukların senin olsun, bastığın yer
sağlam olsun istiyor musun?
İbadetlerin kabul olsun, defterlerin ecirlerle dolu olsun, kabul görenlerden
ol istiyor musun? İnsan gibi yaşarken melek gibi olmak istiyor musun?
Salihlerden, iyilerden, kabul görmüş olarak tescil edilmek ve öyle kalmak
istiyor musun?

İsteğinde samimi misin? Yüreğinden mi söylüyorsun?

Böyle bir duan var mı? Elin, dilin, gözün, kulağın, ayakların, kalemin böyle dua ediyor mu?

Ey insan,

Ey aciz,

Ey âbid,

Ey kâri'!

Duyulmak, anlaşılmaq, kabul görmek, içeri alınmaq istiyorsan önce sen duy dediklerini. Sen inan kendine. Sen kendini kabul et en önce.

Duy kendini, anla dediğini.

Kullukta İstikrarlıdır

İnsanın gözünü açtığı hayat, o hayata enerji veren güneş, o sistemde fonksiyonu olan her şey bir süreklilik ve istikrar içindedir. Sürekli ve istikrarlı olmayanın güneşle aydınlanan hayatta âdeta yeri yoktur. Güneşin ışığı ile aydınlanan her yerin en temel karakteri istikrarlılığıdır.

Bu; ışığın aydınlatması, rüzgârın esmesi kadar tabii bir kuraldır âdeta.

İnsan, insanlık vasfını hak ederek onu korumak istediği sürece istikrarlı olmaya mecburdur. İnsani ihtiyaçlar da insani görevler de sürekli dir. Bir gün nefes alıp ertesi gün nefessiz yaşamak düşünülemez. Bir mevsim yiyip içen, öbür mevsimde yemeyen içmeyen insan olmaz. Bir kış üşüyen, öbür kış üşümeyen olmaz. İnsan can taşıyor; can taşımanın tabii gerekleri, o can taşıyor olduğu sürece aş ılamaz.

Bu, dün insan olup bugün başka bir mahluk olmak kadar düşünülmesi bile imkânsız bir çelişki olur.

Mü'min iman eder ki hayatta var olmasının en önemli hatta yegâne gereği var edene kulluktur. Bu kulluğun adı yer yer değişik isimlerle isimlendirilmiş olabilir. Kulluğun adı bazen namaz bazen de oruç olabilir.

Başka bir zeminde de anne-babaya itaat olur.

Başka bir yerde cihat olur.

Akşam başka sabah başka isimlendirilebilir.

Güneş doğarken kulluğun adı sabah namazı, güneş batarken iftar olabilir. Bir başka yerde kulluk,

Kur'an'a sarılmak, onu okuyup anlamak, onunla amel etmek olur. Yer olur kulluk sabırla anılır yer olur gözyaşıyla bilinir.

Kulluk, yeri gelir bir cümleyle özetlenir: “Lailaheillallah Muhammedürresûlullah” kulluğun ta kendisi olur.

Kulluk, yeri gelir bedel ister; o bedelin adı zekât olur, sadaka olur, infak olur, iyilik olur. Yeri gelir konuşmak, hakkı haykırmak kulluk olur. Yeri gelir susan kulluk yapmış olur. Kulluk hayat kadar renkli, hayat kadar hareketli kavramın adıdır. Yeri yurdu sabit değildir. Camiye mahpus değildir. Medresenin dışında öğrenilmezliği yoktur. İnsan, nerede nefes alıyorsa kulluğu orada onunladır.

Yolda yürürken, yatakta dinlenirken, masada yemek yerken, sahada spor yaparken, denizde yüzerken; gözün gördüğü, kulağın duyduğu her yer kulluk için tahsis edilmiş yerdir. Yeter ki insan orada nefes alsın, görsün, duysun.

Kulluk, istikrarla kulluk olur. Kulluk adına ne yapılıyorsa istikrarlı yapılmalıdır. İstikrar hem süreklilikte hem de ciddiyette düzeyi korumaktır. Başlarken ortaya konan heyecan artarak devam etmelidir ki o, kulluk olsun. Her gün artan bir heyecan kulluktur. Her gün yenilenen bilgi kulluktur. Gitgide eskiyen veya gitgide şekil değiştiren amellerden kulluk yumağı oluşmaz.

Kulluk namazsa eğer, namaz ilk günden son nefese kadar istikrarlı devam etmelidir. Doğan her güneş, o günün namazına biraz daha huşu ve feyiz katmalıdır. Namaz heyecana dönüşmelidir. Kulluk oruçsa eğer, her yeni oruç önceki oruçtan daha huzurlu ve heyecanlı olmalıdır.

Oruç Allah'a yaklaştırmalı, cehennemden uzaklaştırmalıdır. Mideyle başlayan oruç dille, gözle, kulakla devam etmelidir. Aç kalmak düzeyinden disiplin düzeyine yükselmelidir. Oruç ayı Ramazan da bu anlayışla yaşanmalıdır.

Ramazan öncesiyle Ramazan sonrası arasında gelişme kaydedemeyen mü'min, orucun hakkını verememiş mü'min olur. Ramazan'ı aylardan bir ay olarak yaşamak, Ramazan'ı gelip geçerken uğramış bir misafir olarak tutmak zarardır. Ramazan'a zarardır, Ramazan'ı yaşayana zarardır. Ömür sermayesinden zarardır, kazançtan zarardır. Kulluk hacetmek ise eğer, hac; evden çıkıp Mekke yollarına düştükten sonra Kâbe'yi görene kadar değil, dünya hayatını terk edene kadar süren bir heyecan ve etkidir. Kâbe ile buluşmanın etkisi, yaşadığı topraklara döndüğünde kaybolan için kulluk istikrarı ve sürekliliği iddia edilemez. Kâbe'nin taşı toprağı Mekke'ye, sevgisi ve etkisi ise gönüllere dikilir. Kulluk budur. Bunun için mü'min, bulunduğu her yerden Kâbe'ye yönelme hakkına haiz yaşar. Çünkü mü'min, nerede bulunursa bulunsun, Kâbe onun gönlündedir. O, hacetmeden bile hac heyecanı ve etkisi ile yaşar.

Kulluk Kur'an okumaksa eğer, Kur'an okur. Okuduğu ile yükselir, yücelir. Okuduğunu anlamaya çalışır. Her yeni okuyuşu ona yeni ufuklar açar. Her ayet onun için kullukta bir adım öne geçiş olur. Kur'an'la amel etmeye çalışır. Kur'an'la yaşar, onunla ölmek için uğraşır.

Kulluk itaat etmekse eğer, itaatte istikrar olduğu zaman ona itaat denebilir. İtaat; Allah'ın emirlerine ve yasaklarına karşı kimliğini tescil etme, tavrını teslimiyetten yana koymak olduğunda kul, sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar hep itaat içindedir. Onun itaati camiye ve mezarlığa sıkıştırılmış bir itaat değildir.

İtaat, mü'minin aile içi ilişkilerini belirliyorsa yine mü'min istikrarlı ve kaliteli bir itaat sergiler.

Çünkü mü'min günûbirlik değildir. Ebedî bir cennet umudu ile yaşayan mü'min, o cennetin yatırımı olan her işinde istikrarlı ve sürekli dir.

Mü'min Ramazan'da oruca başlar, bayramla beraber orucunu bitirir ama orucun etkisiyle öbür Ramazan'a kadar yaşar.

O; Kur'an okur, onu hatmeder. Onun Kur'an'ı hatmetmesi, yeni bir hatim başlaması anlamına gelir.

Mü'min, kulluktan bıkmaz, usanmaz.

Kulluğunu, kulluk dışı şeylerin etkisinde tutmaz.

Bir açan, bir solan değildir.

Mü'min, Müslüman insandır.

Müslüman ise teslim olmuş kimsedir. Teslim olduktan sonra sağa sola yalpalamak yoktur.

Mü'minin hayatında Ramazan tam bir Ramazan'dır.

Hac tam bir hacdır.

Kur'an bir bütündür; haramı haram, helali helaldir onun için.

Müslüman istikrarlıdır. Onun istikrarı gencini genç, yaşlısını aziz yapan bir istikrardır.

Müslüman, yürüyüşünden bellidir. Konuşmasında farklıdır. Ahlakında üstündür.

Genç olsun yaşlı olsun Müslüman Müslüman'dır.

İkra Ümmeti'ndendir

Arş'ın gölgesi "İkra'!" emri ile başlayan iman sürecinin sonucudur.

Okuyan, okuduğunu amele dönüştüren, ameline ihlası ilke edinenler için vadedilen yer Arş'ın gölgesidir. Okumak, o uzun yolun ilk basamağıdır.

Peygamber olarak seçilene de iman nimeti ile müşerref kılınana da ilk emir ikra' oldu. İkra'yı kavrayabilen ve gereğini eda edenler kazandılar. Diğerleri ise cahiliye ile vasfedildi. İkra' bu Ümmet'in ilk emri, ilk hedefi, en ulvî gayesi oldu.

Okumak ile imanı bir arada tutan, okumaya cennet gibi bir ödül takdir eden, okuyanların derecelerini Arş'a kadar yükselten dinimiz ne büyük bir dindir. Bu dine mensup olmak ne büyük şereftir. Böyle bir şerefe ehil olduktan sonra onu korumak, ehliyeti benimsemek ve gereğini yapmak cihattır. O gayret mukaddestir.

Okumak bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç yaratılış tarzımızdan kaynaklanmaktadır. Midesi olan ve midesi dolması gereken bir tarzda yaratıldığımız için yeme içme ihtiyacımızın tabiiliği nasıl itiraz edilemez bir hakikat ise dolması gereken beyinlerimizin öğrenme ihtiyacı da reddedilemez bir hakikati temsil eder. Yemek ve okumak insani iki ihtiyaçtır. Yemeyenin aç kalıp insaniliğini erittiği gibi okumayanın da cahil kalıp insaniliğini erittiği aşikârdır. Midemizin yeme içme ihtiyacı var diye seçmeden, elemeyen yiyip onu çöplüğe çeviremiyorsak beyinlerimizi de okumaya, öğrenmeye ihtiyacı var diye bilgi çöplüğüne çeviremeyiz. Seçerek ve eleyerek okuruz, öğreniriz.

İkra' ümmeti, kütüphane ümmetidir. Camilerini kütüphaneye çeviren, kitap için hicret edebilen, sofrasından kısıp parasını gece kitap okumak için yakacağı kandiline harcayan ümmet bu Ümmet'tir. İkra' ümmeti, okumak için diyar diyar dolaşmış bir ümmettir. Okumaktan yaşamak kadar lezzet alan ümmet bu Ümmet'tir. Asırlardan beri içinde bulunduğu fakruzarurete rağmen kitapla mamur şehirler bırakan; seller, savaşlar atlatmasına rağmen büyük bir medeniyeti simgeleyecek kadar yazılmış, okunmuş eserleriyle bize muhteşem bir kültür emanet eden bu Ümmet, gerçekten bir kitap ümmeti olduğunu belgelemiş ümmettir.

Okumanın dışındaki hiçbir vasıf bu Ümmet'e yakıştırılamaz. Cahillik bu Ümmet'in karakteri değildir. Okumak ve okuyarak yücelmek, okuyarak vasıf kazanmak, dünyada başlayıp cennete uzanan bir yükselişin adıdır. Bu okumak gözle olur, dille olur, kulakla olur.

Okumak Kur'an'dan olur, hadisten olur, fıkhıtan olur. İnsana ışık tutan her kitaptan olur. Kâğıttan okunur; kâğıda ham madde olan ağaçtan, ağaçların doldurduğu ormanlardan, ormanları örten gök kubbeden okunur. Okuyabilen her yerde, her şeyi okumaya çalışır. Okumaktan nasibi olmayan ise elindeki kâğıdı da okuyamaz başı üstünde yükselen semayı da. Okuyabilmek veya okuyamamak, görebilmek veya kör kalmak gibi bir şeydir.

İkra' ümmetinden olmanın gereği olarak okumak, okumanın sonucu ile amel etmek, amelde ihlas sahibi olmaktır elbette. Ulvî bir hedef için basit üslup kullanılamaz, alelade yollar tutulamaz. Okumak; zevkleri tatmin için, günübirlik programı doldurmak için olamaz. Spor maksatlı namaz kılınamayacağı gibi sefil amaçlar için okuma da olamaz.

Okumak bir ibadettir. Her ne kadar namazın ön şartları olduğu gibi okumanın bir ön şartı -abdest almak, kıbleye dönmek- olmasa da okumak bir ibadettir. Okumak, namazın da orucun da esas yapısını oluşturan bir ibadettir. Okuyamayanların okuyabilenlere mahkûm olması, aksi takdirde kulluk edasında kısır kalmaları, okumanın ne denli önemli bir ibadet olduğunu gösterir. Çünkü ancak bilenlerin Allah'a yaklaşabildiği bir âlemde insan, ya okuyup bilerek Allah'a yakın olacak ya da okuyup bilenlerin izinden giderek O'na yaklaştırmaya çalışacaktır.

İkra' ehli olmak Kur'an ehli olmaktır.

İkra' ehli olmak, ömürde bir kere elde edilen ve bir daha kaybolmayan bir vasıf değildir. İkra' ehli olmak sürekli yenilenmeyi, sabah-akşam takviye edilmeyi gerektirir. İkra' ümmeti, okuduğuyla kalan bir ümmet değildir; sürekli okuyan ve okuduğunu koruyan bir ümmettir. Sürekli okumak, sürekli canlı kalmaktır. Her an yeni bir kaynağa ulaşmak, her an açık bir zihne sahip olmak ikra' ile özdeşir.

İkra' emrine uyan, Kur'an ehli olur. Kur'an ehli olmak, ahlaktan muamelâta kadar her alanda istenen bir kul olmaktır. Kur'an'a ehil olan kazanmıştır. O; yaratılış maksadını yakalamış, güvenli bir yola girmiştir. O, Arş'ın gölgesine doğru hızla yol almaktadır. Ne mutlu ona!

Kur'an okuyan, onunla kalmaz. Kur'an onu açar; Kur'an'la çıktığı yolda dil öğrenir, kültürlü olur. Ahireti bilir, dünyayı tanır. İnsanları tanır, hayvanları bilir. Derelerin dilini anlar, kuşların ötüşünü duyar. Tespih bilir, zikir bilir.

Okudukları ona ahlak verir, cesaret verir.

İnsanlıkta yükselir, kullukta zirveye koşar.

Onun okumuşluğu alnından izlenir. Yüzü nurlu, eli temizdir. Gözü pektir.

İkra' ümmeti diploma müptelası değildir.

Şekilci ve taklitçi değildir. Gün birlik i değildir.

Resim altı yazısı okumaz. Seviyeli ve seçici bir okuyucudur. Yerli yerinde okur. Okuduğının hakkını verir.

Okumak büyük bir iştir.

Bir ağacın gölgesinde okuduklarıyla Arş'ın gölgesinde olmak büyük bir iştir.

Toprağa akılı Kalmaz

Yaşadığımız âlemin fani oluşu, onu ihmal etmemize neden olamaz şüphesiz. Dünyamız fani, üzerinde yaşayan her canlı ölüme mahkûm olsa da biz işimizi dünyada sürekli kalacak birinin ciddiyetiyle yaparız. Temel düsturumuz da “Dünyadan da nasibini unutma!” tembihidir. Tuttuğumuzu sıkı tutar, başladığımızı bitiririz.

Gevşek ve plansız bir iş yapmayız. İbadetimizden günlük maişetimize kadar mü'min vasfımızla nerede bulunuyor ve hangi işi yapıyorsak orada imanımız bizi ciddiyete ve istikrara yönlendirmiş olmalıdır.

Allah'ın nimetlerini tüketirken, bedenimizi kullanırken imanımızın bize çizdiği dairede kalmaya özen gösteririz.

Dünya ve onun üzerinde ne varsa hepsi fanidir. Dünyaya imtihan için gönderilmiş insanlar olarak biz de fanilerden bir faniyiz. Bedenlerimiz, barınaklarımız, maddi imkânlarımız her şeyimiz fanidir. Ama amellerimiz, ellerimizin, dillerimizin, gözlerimizin, kulaklarımızın ürettikleri; ayaklarımızın ulaştıkları fani değildir. Bizden kaynaklanan ne varsa o, asla silinmeyecek bir kütüğe kaydedilmektedir. Bedenlerimiz çürüyecek ama o kayıtlar kalacaktır. Biz fani dünyada bâki işler yapıyoruz. İyi veya kötü yaptığımız her şey bâkidir. Dünyanın önemi de bu noktadan kaynaklanmaktadır: Kendisi fani olduğu hâlde üzerinde yapılan her şey ebedî kalmaktadır.

Ne asırlar ne de dünyanın bir gün toz duman hâline gelecek olması, onun üzerinde yapılan iyilik veya kötülükleri unutturamayacaktır. Kim ne yaptıysa onu bulacağı bir ebediyete doğru yürümektedir herkes.

Topraktan yaratıldığımız için olsa gerek toprağa düşkünüzdür. Toprağı da topraktan üretileni de pek severiz. Bunun için birbirimizi üzdüğümüz, kendimizi heba ettiğimiz de olur. İnsanın tırnağına bile muadil olmayacak basit bir şeyi elde edebilmek için kendimizi helak ettiğimiz vakalar yaygındır.

Rabb'imiz bizi bu düşkünlüğümüzle yarattı. Doğduğumuzdan itibaren kâh ağlayarak kâh yalvararak istemeye, almaya çalıştık. Bizim olsun, elimizin altında olsun, gözümüzle görelim istedik. Kimileri biriktirdiklerine olan sevgisine doyamadığı için servetlerini kendileriyle beraber mezarlarına gömdüler. Dünya nimetlerine olan düşkünlüğümüzü ölüm bile yok edemedi neredeyse.

Canımız pahasına cansız nesneleri edinmek, Allah'ın korudukları dışında bütün canlıların ortak tavrıdır. Ama Allah'ın korudukları, Allah'ın çizdiği çizgilerin anlamını idrak edenler müstesnadır. Onlar, neyin ne için feda edilebileceğini gayet iyi anladılar ve kendilerini ebedî olana, Allah'a yaklaştıracak işlere hazır hâlde tuttular.

İnsanın sorunu çevresinin biri diğerinden daha cazip olan nimetlerle donatılmış olmasında değildir. Yaratılırken bahçelere, altına-gümüşe, çocuklara düşkünlüğümüz de temel sorun değildir. Önümüzdeki en büyük sorun, bizi çevreleyen nimetlerin bizim için takdir edilmiş imtihanın ayrıntıları olduğunu anlayamamakta gizlenmektedir. Gökyüzünün gölgelediği ne varsa o, bizim direkt veya dolaylı imtihanımızdır.

İmtihan olan ne varsa, onun varlığı ne kadar imtihansa yokluğu da o derece imtihandır. Bu da şu demektir: Bize imtihan olarak takdir edilen bir nesnenin bizimle bağlantısı, onun varlığı veya yokluğu açısından sonucu değiştirmemektedir. Mal örneğinden hareket ederek bu şöyle ilkeyi açabiliriz:

İnsanlar, ellerinde mal bulunmakla rahat edeceklerini, hatta ahiret imtihanını daha rahat kazanabileceklerini zannederler. Elinde mal olmayanın işi zor zannedilir. Yüzeysel bir bakışla bakıldığında bu tespit doğrudur. Fakat yıllara yayılmış bir hayatın ayrıntıları incelendiğinde elinde mal bulunanın, o maldan dolayı bütün ayrıntılarıyla şükretmekle mükellef olduğu, şükürün eda edilmemesi hâlinde o malın sahibinin helakine neden olacağı görülür.

Mal nimetinden yoksun olan insan ise şükürün muadili olan sabır imtihanıyla mükelleftir. Yokluğa karşı bütün gücüyle sabretmesi hâlinde kazananlardan olacaktır. Sabırsızlık ve onun doğuracağı hatalar, o kişinin helakine neden olacaktır.

Her iki örnekte de kazanmak veya kaybetmek maldan kaynaklanmamıştır. Malın bulunup bulunmamasına göre gereken tavrın konamamasından helake giden yola girilmiştir.

Mal için yapılan bu açılım, insanın önünde nimet olarak bulunan bütün değerler için söz konusudur.

Sağlık böyle bir değerdir. Yiyecekler ve içecekler böyle bir değerdir. Çocuklar çok daha yüksek düzeyde bir değerdir. Köy şartlarında yaşayan birinin köy ortamına ait çevresi, şehir ortamında yaşayanın o ortama ait çevresi bu türden bir nimettir veya imtihandır.

İnsanın, kendisine imtihan olarak sunulan nimetlere karşı bakışı sadece ebedî ahiret kazancı açısından olmamalıdır. Elinde nimetler bulunan bir

insanla nimetlerin eline düşerek kimliğini yitirmiş bir insan arasındaki fark, ahiret şartlarında net bir şekilde ortaya çıkacağı gibi yaşadığımız dünya hayatında da çıplak gözle bile görülebilir. Nimetlere esir olmanın insani bir izahını yapmak güçtür.

İnsan, yaratılmışların en mükerremidir. Gözünün iliştiği her şey de onun hizmetine sunulmuştur.

Binilmek için yaratılmış bir ata sahibinin binmesi uygun ama atın sahibini binmesi nasıl şaşırtıcı ise insanın, hizmetine sunulmuş nimetlere hizmet için yaşar hâle gelmesi de şaşırtıcıdır. Hatta gülünçtür.

Bu gülünçlük, ahirette ortaya çıkmadan önce dünya meydanında da ortaya çıkar. İnsanlığımıza ait üst değerlerin en basit nesnelere feda edildiği çağımızda bunu çok iyi müşahade edebiliriz. Atını binen insan yerine atın bindiği insanlardan oluşan görüntü ürkütücüdür.

Nimetlerle sınanmamıza dair bu daireyi nefislerimizi dizginleme, organlarımızı kontrollü kullanma olarak da adlandırabiliriz. Gözümüzün bizim bedenimize ait bir parça da olsa bize ait olmadığını; gözü sadece emanet olarak tuttuğumuzu; kulağımızın içinden girenlerin, dudaklarımızdan dökülenlerin hesaba çekileceğimiz şeyler olduğunu söyleyebiliriz. Bu daireyi “arzu ve heveslerimizin disiplini” veya “arzularımızı ilahlaştırma” olarak da adlandırabiliriz. Adı ne olursa olsun meselemiz; bize verilenlerle sınanacağımızı, hiçbir şeyin hesapsız olmayacağını idrak etme meselesidir.

Zevklerinin esaretinden kurtulamayanların varacağı akıbet, o zevkleri putlaştırmaktır. Bu putlaştırmanın sembolik nesneler üzerinde olmadığına kimse aldanmamalıdır. Ebu Leheb’in taştan oyduğu bir put şimdi teknolojik bir alet olarak masamızın üzerinde durabilir. Üzerinde uyuduğumuz yastığımız putumuz hâline gelebilir. Gördüğüne takılıp kalmış bir göz, oluşturduğu tiryakilikle bir tür puta takılmış olabilir.

Sabırla Donanmıştır

Yürüyen ve yürümesi gereken birinin yol kat etmesi gerektiğini, verilen her aranın büyük buluşmayı geciktireceğini bilir. Yol şuuru çok yüksektir. Meşakkatlerin ağırlığı veya çokluğu, biri bitmeden diğeri bastıran belaların çeşitliliği karşısında tavrı, Rabb'inin imtihanı önünde tam bir teslimiyet gösteren mü'minin tavrıdır. Ne geçmişle uğraşıp geleceğini hırpalar ne de gelecek hayâlleriyle gününü boşa geçirir. Bulunduğu anın hesabı ile yoğrulmuş bir çalışma içinde bulunur.

En büyük himmeti Allah'ın haramlarına karşı titizlik göstermesidir. Çevresini kuşatan haramların cazibesine aldanmaz. Bin bir haram ona doğru aksa bile o, Allah korkusundan hiçbir şekilde kopmaz. Aç kalır, haram yemez. Erir gider, iffetinden taviz vermez. Gözünü korur, kulağına sahip olur. Eli emin, ayağı metindir. Önüne iyi bir fırsat olarak gelen her haramı, cehenneme açılan bir kapı olarak bildiği için harama ve harama götüren şeylere taviz vermez.

Haramlara karşı aşılanmış gibidir. Geçmiş ümmetlerin akıbetinden ders almıştır; ne aynısını ne de bir başkasını, Allah'a isyan olan ve insanları cehenneme hazırlayan günahları benimsemez. Nefsi onu teşvik ettikçe o, sabır silahına sarılır. Gözünün içine içine giren kötü örneklerin etkisinde kalmaz. Örnekler arttıkça o, sabır düzeyini artırır. İbadet vazifesinin ancak mükemmel bir sabırla yerine getirilebileceğini müdriktir. Yapmaya karar vermekle ibadetin hakkını veremeyeceğini anlar. Yapmaya karar verdikten sonra ibadetin getireceği zorluklar, nefsin bitmez tükenmez istekleri, yatak düşkünlüğü, serbestlik arzusu, ibadete dalmaya engel oluşturan ne varsa hepsine karşı direnir. Sabır silahına sarılır. Sabah namazı vaktinde sabır onu ayağa kaldırır. Orucun külfetine karşı sabırla iftarı bekler. İnfak etmenin çetinliği karşısında, nefsin kilitlenen avuçlarını açmada, fakirlik endişesinde sabır onu öteler ötesine taşır.

Kur'an ile haşır neşir olmak için önüne hangi engel çıksa onu sabırla aşar. Bilir ki inmesi yirmi üç yıl süren Kur'an, bir ömür boyu sürdürülecek bir mücadele ile elde edilebilir. Bir kelimesi için hatta bir harfi için bir gününü harcamaktan çekinmez. Onu tekrardan bıkmaz, usanmaz. İlmin ve ilmin gereklerinin düşkünüdür. Bu düşkünlüğü onu uykusuzluğa, açlığa, soğuğa-sıcağa, meşakkate sevk etse de o; ilimden kopmaz. İlim uğruna, bilenlerden olma sevdası uğruna gözü zoru görmez. Ebeveyn rızasını almada, komşuluk

hukukunu korumada sabırla yol alır. Azığı bitmeye görsün, sabır ona hemen takviye eder.

Allah Teâlâ onu, dilediği herhangi bir imtihanla imtihan etmeyi murat ettiğinde o, bu imtihana hazırdır ve razıdır. Geçmiş ümmetleri iyi düşünür. Onlardan kendine ibretler çıkarır. Cennetin ucuz olmadığını bilir. Ebedî cennet için fani olan dünyayı vermenin kazanmak olduğunu, bunu yapamazsa hüsrana uğrayacağını bilir. Bildiğini de tatbik eder. O, kul olarak üzerine gelen musibetlere karşı becerebildiği her tedbiri aldıktan sonra içi rahat eder. Hastalansa sabredip hastalığını ecre dönüştürür. Hastalığa sebep olacak bir hata yapmadıktan sonra, tedavi için yapabileceğini yapmış olmak onun doğru yolda olduğunu gösterir. O, hastalıktan inlerken melekler defterine sevaplar yazarlar. Bir yakını kaybetse cennette buluşmayı garanti bilmek onu teselli eder. Fakirlikle yüzleşse sabreder, asıl zenginliği kazanır.

Toprakları işgal edilirse dini için ona baskı yapılırsa iffetini müdafaaya mecbur bırakılırsa cihat eder. Cihadı ona şehadet kapısını açar, en büyük kazançlardan birini kazanır. Hayatta kalır, gaziliği ile iki güzelden birine kavuşur. O sürekli kazanç hâlinindedir. Sürekli donanımlıdır. Sabrı sayesinde kazanan hep odur.

Arkadaşı Onu Yansır

Sadece üzüm üzüme bakarak kararmıyor; insan da insana bakarak öğrenir, yol bulur veya sapır. Kaşık tutmaktan su içmeye, abdest almaktan namaza kadar ne kadar iyi bildiğimiz iş varsa hepsini öncekilerin birikiminden öğrendik. Kötülükleri de öyle; kesmeyi, sövmeyi, dövmeyi, zulmü başkalarından görüp geliştirdi insanlar. Sadece öğretmenler öğretmiyor insanlara. Çocuklar ve büyükler birbirlerinin gizli öğretmenleridirler. Arkadaş, yoldaş, dost aynı zamanda öğretmendir. Öğretir ve öğrenirler.

Mü'min, sıhhatini emanet olarak bildiği için soğuğa sıcağa karşı kendini korur. Bu korumayı da hayatı gibi bilir. Çünkü sonunda hayatına dair bir tehlike vardır.

Mü'min, imanını kimliği olarak bilir. İmanının kötü etkileneceği ortamları kendine uygun görmez. Beraber bulunduğu insanların kendisine etki edebileceğini bilir ve seçici davranır. Sağlıklı insanla hastalıklı insan arasındaki fark gibi, hayır ehli insanla şer ehli insan arasındaki farkı idrak eder ve kiminle beraber olabileceğine karar verir. Bir kötü sözün, mikrop gibi kulaktan girdikten sonra neye mal olacağını önceden kestirmek mümkün değildir. O sözün kulaktan girmemesini sağlamak gerekir. Gözün gördüğü bir kötülüğün beyinde hangi fitneleri körükleyebileceğini kestirmek de mümkün değildir. En doğrusu göze o kötüyü göstermemektir. Bunun için kulağın, gözün, elin ve ayağın hareketlerine zemin hazırlayan çevre bizim için önemlidir. Bu nedenle çevremiz durumunda olan arkadaşlarımız bizi yansıtmaktadır.

Bir zorunlu çevremiz vardır. Onu seçip yönlendirmede etkimiz yoktur. Eğitim, iş veya benzeri bir nedenle o bize rağmen bizim olmuştur. Yönlendirme ve etkileme gayretlerimiz bir işe yaramıyor olabilir. Bu durumda o çevreyi imtihanımız olarak görürüz. Kendimizi koruma yollarını araştırırız. O noktada gözümüzü, kulağımızı salmaz; elimizi, ayağımızı dikkatli kullanırız.

Çevre Bir Kimliktir!

Bir de bizim seçimimiz ve isteğimizin sonucu oluşan çevremiz vardır. İletişim kurarak oluşturduğumuz arkadaş, dost muhitimiz vardır. Bize gelmelerini, bizi kabul etmelerini isteriz. Gelmezlerse gideriz. Onlarla yer, içer, konuşur, teselli buluruz.

Bu çevre, insan olmamızın en tabii sonuçlarından biri olarak bize gereklidir. Tek kalmamız, ikinci insanlardan uzak durmamız tabiiliğimiz açısından mümkün değildir. Yalnızlığı kendimize tarz olarak benimseyemeyiz.

İşte, bizim oluşturduğumuz veya oluşumuna bir tür etki edebileceğimiz çevremiz bizi gören ve bizim gördüğümüz insanlardan oluşmaktadır. Oluşumunda katkımızın bulunduğu çevremizin de emellerimizi yansıtması gerekir. Hayâllerimiz, umutlarımız çevremizden izlenebilmelidir. Bizimle ilişkisi bulunan, soframıza oturan, sofrasına oturduğumuz insanlar umutlarımızdan, beklentilerimizden farklı olmamalıdır. Üşüyenin sıcak bir yer araması normaldir. Üşüyenin daha sıcak olmayan bir yerde rahatlamayı beklemesi ise normal değildir.

Ahlak Bir Kimliktir!

İnsanların üzerimizde müşahade ettikleri ahlaka ait tavırlarımız bizi yansıtmaktadır. Ahlak sözle, yazıyla değildir; pratik ister. Beraberimizde olmasında sakınca görmediklerimiz, adımızın yanında adının yazılmasını münasip bulduklarımız, arkadaş ve dost muhitimiz kesinlikle ahlak zafiyeti bulunmayanlardan olmalıdır ki ahlaka ait iddialarımızla uyumlu olalım. Düşük ahlaklıların yanın büyük ahlak sahibi biri olmak ham hayâldir. Onların bizi etkileme ihtimali, bizim onları etkileme ihtimalimizden yüksek olacaktır.

İbadet Bir Kimliktir!

Nefis ve şeytan ibadetten uzak kalmamız için yoğun bir çaba sarf ederken biz, ibadete müsait olmayan ortamlarda bulunmakla onlara destek çıkmış oluruz. Çevre ise kişinin en çok etkilendiği zemindir. İbadetlerden bir ibadet, o ibadete sıcak bakanların arasında daha iyi eda edilir. Kırk namazlının arasında namazsız bir vakit ağır olacağı gibi kırk namazsızın arasında da bir vakit namaz en uzun namaz gibidir. Bir-iki kere eda edilse bile devamını sağlamak, onu istikrarla sürdürmek zordur.

Hicret de bu değil midir? Hicret, Allah için yapılacak şeyler için uygun ortam arayışı değil midir? Belki insan en kötü ortamlarda bile ibadetini yapabilir ama ibadet onun için sürekli olmayabilir. İbadeti soğuk karşılayan bir çevre zamanla onu ibadetinden soğutabilir. Bunun için hicret edilir. Yani hicret, kişinin kendine iyi bir çevre aramasıdır. Şu kadar ki bu arayışın maksadı Allah rızasıdır. “Kullukta terakki arzusu”dur. Kötülerin ortasında iyi olma iddiasının inandırıcılığını sağlayamama endişesidir. Kötünün etkisinde

kalma korkusudur. Zira etkilenmemek neredeyse mümkün olmayacak kadar zordur. İbadette, ahlakta, sosyal ilişkilerde, düşüncede durum böyledir. İnsan olarak nerede bulunuluyorsa orada bir etkilenme söz konusudur.

Bu kuralı, hacca da tatbik edebiliriz oruca da. Sadaka ve infaka da tatbik etmemiz mümkündür. Nerede bir insan varsa orada bir etkilenme vardır. İyi de etkilidir, kötü de. İyilik vasıflı da etkilenir, kötülük vasıflı da.

İyinin kötüden etkilenmesi riskine karşı hazırlıklı bulunmak, iynin görevlerindendir.

İyilik iddiasındaki bu görevini ihmal etmesi sorumluluk altında kalmasıdır.

Arkadaş-dost çevremiz, iletişim kurduğumuz, bu açıdan bizi yansıtmaktadır. Sözlü beyanlarımızın albenili olması iyilerden olmamızı sağlamıyor. İyilerle beraber bulunmak, iyilerin ortamını oluşturmak ve korumak zorundayız. Kimlerle bulduğumuz, “kim olduğumuz”u gösterecektir.

Bismillah'ın Gücü İle Yaşar

Namaz, oruç, hac, cemaate devam, teheccüt ve cihat. Bunların hepsi insan bedeni ile yapılabilen işlerdir. Hepsi de Allah Teâlâ'nın emridir. Allah kulluk ahdi yapan herkesten bunları yapmasını istemiştir. Yapılması istenen şeyler ise bunlardan ibaret değildir. Kur'an emirlerle dolu. Hatta yapılması emredilenlerin yanında yapılmaması emredilenler de var. Bunlar ve onlar toplandığında büyük bir liste çıkar insanın önüne. Mü'min emredileni yapmaya, yasaklanandan da kaçınmaya söz vermiş insandır.

Bir de insanın, insan olarak yaşadığı topluma karşı görevleri vardır. Çocukken ebeveynine karşı büyüyünce eşine ve ailesine karşı sorumlulukları vardır. Yaşadığı ülkenin vatandaşı olmasından kaynaklanan sorumlulukları vardır. Sorumluluk olarak önümüzde ne varsa onların yerine getirilmesi yani mükellef bir insan olma, o seviyenin hakkını verme ancak bu işleri yapmaya muktedir bir bedenle mümkündür. Namazdan yolda yürümeye varıncaya kadar elle, ayakla, kulak ve gözle hatta beyinle yapılan ne varsa hepsi "sağlıklı bir beden" gerektiren işlerdir. En tabii ihtiyaç ve zevklerden biri olan yemek yemek, su içmek dahi sağlık ister. Arızalı bedenler, ibadetten ve hayattan kopmaya mecburdur.

Oruç tutmak sıhhat ister. Haccetmek sağlam insan işidir. Yürümek bile sağlıklı insan işidir. Hele cihat! Allah'ın adını yüceltmek, hakkı kaldırıp batılı indirmek el ister, dil ister, yürek ister. Elini, yüreğini, dilini yitirenler ya da onları düşük potansiyelli hâle getirenler kendileri için gerekli en önemli destekten yoksun kalırlar.

Kulun, Rabb'inden gelene itiraz edecek hâli yoktur şüphesiz. Rabb'inden ne gelirse ona teslimdir zaten. Eğer bize sağlam bedenler lütfettiye şükreder, o bedenleri iyilikte kullanmaya çalışırız. Hayır, bize engelli bedenler, yetersiz organlar takdir buyurup verdiyse ona da bir itirazımız olamaz. O hâlde de şükrederiz. Sabrı en a'lâsıyla yaşamaya çalışırız. Eksik veya engelli olmamızı kahrolmamız için bir sebep hâline getirmeyiz. "Vardır Rabb'im in işinde bir hikmet." deriz. Doğrusu da öyledir, vardır bir hikmet de o hikmeti biz idrak edemeyiz. Sabreder, sabrımızın karşılığını da dertsizlik diyarında görürüz.

Ama Rabb'imizin sağlam verdiği bedenlerimizi çürütmemiz, organlarımızı yetersiz hâle getirmemiz kabullenilemez bir hatadır. Bedenler çürütmemiz için değil, Allah yolunda kullanmak için bize lütfedilmiştir. Hiç kimse

bedeninin asıl sahibi değildir. Bedenlerimiz bizim değildir. Biz emanetçileriz. Muayyen bir zaman için o bedenleri ayakta tutmakla yükümlüyüz. Sağlam bedenli olmamız kesinlikle sakat bedenli olmamızdan daha hayırlıdır. Elimize geçen üç beş kuruşu yersiz kullanıp israf etmemizin bir hesabı olur da gözümüzü, ciğerimizi israf etmenin bedeli olmaz mı? Nasıl olur da bir ciğer üç kuruştan daha ucuz olur? Böyle bir hesap yapılabilir mi?

Hele cihat etmek, Allah'ın adı yücelsin diye geceyi gündüze katarak çalışmak, iman davasını bir sonraki nesle taşıyan bahtiyarlardan olmak ne büyük şereftir. Allah için iş yapmak, Kur'an hizmetinde olmak, fakirin ve miskinın yardımına koşmak, yetime kol kanat olmak, camiye/medreseyi ihya etmek, ilim yolunda yürümek, bir hadis öğrenmek için Bağdat'tan Buhara'ya gitmek... Bunlar, ancak meleklerin hesaplaması ile hesap edilebilir nimetler değil midir? Bunlar her mü'minin özlemi, iman iddiasında olan herkese açılmış kapılardır.

Ama bu ve benzerlerini ancak sıhhatli insanlar yapabilirler. Kendi bedenini ayakta tutamayanların yapabilecekleri işlerin sayısı azalır. Genç ihtiyarlamış bedenlerin sahipleri ne Hâlid'i ne de Ebu Hureyre'yi taklit edebilirler. Allah için secde edebilenleri, rûkû lezzetine varanları, cemaatle namaza koşup heybetiyle Allah yolunda fiilen bulunanlara imrenmekten başka bir şey yapamazlar. Bir cüz Kur'an okuyamayacak kadar hançeresi bozulmuş gençler, okuyamadıkları Kur'an ayetleri için ne kadar esefler edecekler! Ne kadar nedametler duyacaklar!

Bedenlerimiz bize lazımdır. Onları Allah'ın emanetleri olarak koruduğumuz gibi, onlarla Rabb'imizin adını yücelteceğimiz onu için koruruz. Bedenlerimiz Allah yolunda cihat ederken kılıcımız, kalkanımızdır. Bedenlerimiz atımızdır, çadırımızdır.

Yediğimiz içtiğimizi, bedenimize takviye olsun diye içeriz.

Ciğerimizi, kalbimizi, gözümüzü, kulağımızı mukaddesât gibi koruruz. Eğer bedenlerimiz veya organlarımız feda edilecekse bir gün, o gün şehadet günümüz olduğu için feda edilmiş olurlar. Boşu boşuna harcanmış bedenlerin sahibi olmayı istemeyiz. Yeme tiryakiliğimizden ötürü çürüyen, hantal hâle gelen organlarımızdan dolayı hayâ ederiz. Gidecekse en değerli organlarımız Allah yolunda gitsin. Fındık fıstığa gidecek bir organımız yoktur.

Allah Teâlâ, güçlü mü'mini seviyor ya bizim için hedef çizilmiştir. Koşacağımız parkur bellidir. Güçlü bedenler isteriz. Geç yorulan, çabuk dinlenen, üşenmeyen bedenler isteriz. Bunun için sporsa yapmamız gereken onu yaparız. Çevik olur, seri hareket ederiz.

Ben, “Bismillah!” diyerek işe başlarken, Allah için ve Allah ile olmanın ciddiyetini müdrikim ya; gam yok, tasa yok. Yürüdüğüm, tuttuğum, söylediğim, gördüğüm hep O’nun içindir artık. O’nun adıyla yol alıyorum, yiyorum, içiyorum. Konuştuğum, dinlediğim O’nun için. Bana düşen de O’nun için olmaya layık olmaktır.

Belli ki O, güçlü kullarını seviyor. Elinde kılıçlar parçalanan, beyinde binlerce hadis bulunan, dili bülbülleri çatlatan kullar istiyor. O istedikten sonra görev belli, biiznillah sonuç da bellidir.

Ümmetin Parçasıdır

Arş'ın gölgesine talip genç bir anneden doğar, bir can taşır, bir dille konuşur. Ama o, ümmetinin parçasıdır. Kişiselliğini abartmaz asla. Onun olan ne varsa o, ümmeti ile iç içedir. Alırken hissettiği hazzı, verirken de hisseder. Mülkün asıl sahibi Allah Teâlâ olduktan sonra, o emanetçinin elinde durmasıyla bu emanetçinin elinde durması arasında ne fark olacak diye düşünür. Bu düşüncesi onun imanından kaynaklanır. Faniyi atıp ebedîyi alma anlayışı onu destekler.

O genç, toprağa çakılı değildir. Toprak üzerinde yürüyebildiği her yer onundur âdeta. Nefes alınan her yer, onun nefesinin de katıldığı yerdir. Cana can, yüreğe yürek katar. Göremeyenin gözü, duyamayanın kulağı olur. Tutamayan adına tutar. Yürüyemeyen onun sırtında yürür. Ağlayanın yanında ağlar, gülenin neşesine neşe katar. Çocuğun yanında çocuklaşır, heybet gereken yerde de heybetiyle yaşar. Afetler onu yıldırılmaz. Yokluk onu yormaz. Kimselerin olmadığı yerde o hep vardır.

Onun gecesi gündüzden, gündüzü gecesinden ayırt edilmez. O ne zaman lazımsa o zaman hazırdır. Ne tekrar onu bıktırır ne de tepkiler. Yeter ki o ona bir ihtiyaç hissetsin. Adının anıldığı her yerde vardır. Bir çılgılık onu bulmaya yeter. Bir inilti bile onu hareket ettirmek için yeterlidir.

Sabırlıdır, ağırı hafif gibi kaldırır. Geçen zaman onun enerjisini azaltmaz. Rabb'ine dayanmıştır. İnsanlara hizmet eder, hizmetinin karşılığını insanların Rabb'inden bekler. Aciz olduğu için acizden bir beklenti içinde olmayı züll görür.

Örnek aldıkları, taklit etmeye çalıştığı insanlar, kendisinden önce o gölgeye talip olanlar da büyük gayelerle yürüdüler o yolda. Onlara imrenir, onlar gibi olabilmeyi Allah'tan diler.

Bir millet hayat bulsun diye kendini zalim bir kralın oklarına hedef yapan o mübarek genci gözünün önünde tutar. “Bir millet dirilsin de ben öleyim.” anlayışı onun felsefesidir. O, ölüme bile hayat veren bir kaynaktır. Ölüm anında bile bir bardak suyu kardeşine tercih eden efsanevi anlayış onun zihninde canlıdır. Canı da malı da onun verebileceği şeylerdendir. Yeter ki Allah razı olsun ondan. Yeter ki o, cenneti bedel olarak umsun. Ne veremeyeceği ne de yapamayacağı olur onun.

Örnekleri büyük, hedefi büyük, emeli büyük, sabrı büyük, davası büyük, kalbi büyük, gözü büyük ama midesi küçük bir Müslüman'dır o. Cebi de

küçüktür.

O genç, tam bir dengede yaşar. Bir yapıp bir bozmaz. Rabb'i için olanı yaparken kullara karşı olan sorumluluklarını da ihmal etmez. Kullar için bir şeyler yapmaya çalışırken de kulların Rabb'ine karşı görevlerini aksatmaz. Kendini de ihmal etmez. Onun sisteminden her hak sahibi hakkını bulur. Seccadesi ve yatağı yan yana durur ama yatağından seccadesine geçişte zorluk çekmez.

Annesine düşkündür. Annesize karşı anne olur. Babasına düşkündür. Babasıza karşı baba olur. Umutsuz kalmaz, umutsuz bırakmaz. Çaresizlik onun sözlüğünde yoktur. O zaten bir çaredir. Sadece Rabb'inden korkar. Gelecek endişesi onun zihninde ahiret geleceğidir. Başka bir gelecek endişesi taşımaz.

Asla nazlanmaz. Övgü beklemez. Teşekküre muhtaç değildir. Yetimle yetim, mağdurla mağdur, miskinle miskindir o. İnsan aranırken o vardır. Mü'min aranırken o vardır. O ümmetidir, ümmeti odur. O tek başına da olsa ümmetinin gerektiği yerde vardır.

Arş'ın gölgesindeki o genç...

Ezanın duyulduğu her yerde,

Ayakta durulması gereken her yerde,

Sabredilmesi gereken her yerde,

İnfak gereken her yerde,

İtaat gereken her yerde,

Kıraat gereken her yerde,

Aranılan her yerde "o" vardır.

Büyük Bir Aileye Mensuptur

Onu da bir anne doğurmuştur. O da bir babanın çocuğudur. Ama o kendisini ilk anneden, ilk babadan itibaren “insan” olarak yaratılan herkesle kardeş olarak bilir. Bununla gurur duyar. Onun ağabeyleri, ablaları binlerce yıllık geçmişte yaşar. O, kendi derisinin rengine bakmaz; rengârek bir gözle görür ağabeylerini, ablalarını. İlk baba, ilk anne onun için en güçlü bağıdır. Simge o ilk iki insandır onun gözündeki. İftihar eder onlarla. Öz anne-babasına sarılırken o ilk babayı, ilk anneyi kucaklar aynı zamanda. Kendisi de anne-baba olduğunda aynı hisleri taşır. İlave olduğu zincirin kutsiyetine inanır.

O da küçük bir evde doğmuştur. Oturma odası, yatak odası, mutfak, pencereleri olan bir evdir o. Ama vadileri, dağları, nehirleri, şehirleri, camileri bulunan bir dünyayı evi olarak bilir. Kardeşleriyle o evi paylaştığına inanır, paylaşmadan da mutluluk duyar. Yaşadığı şehri, diğer kardeşlerinin yaşadığı ülkelere göre büyük evin odaları gibi görür.

Kardeşlikten, geniş ve büyük bir aileye mensup olmaktan haz duyar. Yüreği de ailesi kadar geniş ve açıktır. Onun yüreği; geçmiş milyarları, gelecek kalabalıkları kuşatacak kadar geniştir. O huzurludur. İntisabıyla ve iftiharıyla huzurludur. Müntesibi bulunduğu ailede olmayı Rabb’inin en büyük nimetlerinden bir nimet olarak bilir ve her nimet gibi o nimetin de gereğini yerine getirmek için hazır bekler. Bu uğurda her bedeli ödemeye adaydır.

Ailesinin kuruluşunu iyi hatırlar. Cennette başlayıp oradaki bir imtihandan sonra dünyada devam eden ve dünyayı bir imtihan meydanı olarak mekân edinen hayat onun ailesinin hayatıdır. O genç, hayâlcî değildir. Babasının kaderine vâkıftır, onun çocukları olan Habil ile Kabil’i anlamıştır. Onları iki simge olarak görür. Tuttuğu her yolun onlardan birine çıkacağını, hiçbir işinde başıboş olamayacağını anlamıştır. Elindeki mal nimetinin, vücudundaki sıhhatin ona bir imtihan olarak verildiğini anlamıştır. Ailenin ilk iki çocuğu Habil ve Kabil arasındaki farkın nelere nasıl yansıtacağını idrak eder, o idrakin gereğini yapar.

Kardeşlerinin meleklerden oluşmadığını bilir. Ailesinin; asırları kuşatan dertlerin, çözümü bulunamaz sorunların yoğurduğu bir aile olduğunu da idrak etmiştir. Dertlerden, sorunlardan kaçmaz. Kaçmakla kurtulamayacağını anlar ve ailesine ait dertlerin çözümünde aktif rol alır. Seyreden olmaz; çalışan, yorulan, dertlerle ve dertlilerle dertlenen olmayı yeğler.

O büyük aileyi bir arada tutan bağı, o bağı kuranı hatırlamak ona heyecan verir. İnsan olmaktan ve insan olarak yaratılmaktan doğan şükür borcunu bilerek yürür, konuşur, görür, duyar. Onun hesabı şudur:

Ben sebepsiz ve boş yaratılmadım. Beni yaratan, benim için insan olmayı takdir buyurduğuna göre benden ne istiyorsa onu “ailemin, insanlığın standartlarında” istemektedir. İnsan olmam bir ikramdır bana, ben mükerremim. İnsan olarak kalmam, insanlığımı korumam her türlü zorluğu üstlenmemi gerektirse de bu benim için şereftir.

Ailem, benim kökümdür; onun varlığı benim için ön şarttır. Büyük ailem hakkındaki düşüncelerim, kendi hakkımdaki düşüncelerimdir. İnsanlık adına yaptığım ne varsa o, aslında bana dönecektir. Ben kendime hizmet etmiş gibiyimdir.

İnsan olmam eşsiz bir nimet olduğuna göre, onun için bedel ödemem de insanlar arasından seçim yapmam da mümkün değildir. Her insan benim, ben her insanım; hepimiz de kuluz. Rabb’imiz böyle istedi, böyle yarattı. Bize itaat düşer.

İnsan bu; kardeşliği değerli, kendisi değerli, ailesi büyük.

İnsan bu, secde ediyor!

Para Onu Harcayamaz

Dünya malı mü'min insanın da hakkıdır. O da kazanıp harcar. Her ne mübah ise o, onun elinde bir imkândır. İman ehli olmak, nimetlerden mahrum olmak değildir. Allah Teâlâ ne yarattıysa onu, herkesten önce mü'min kullarına ihsan etti. Yiyip içmekten gezip eğlenmeye kadar her ne varsa nefis neyi arzuluyor, beden neye ihtiyaç hissediyorsa mü'min ona uzanır.

İman, dünyayı terk etmeyi emretmiyor. İbadet, camide mahpusluk anlamına gelmiyor. Oruç sürekli değil. Hac, ömür boyu değil ömürde bir defa. Namaz belli vakitlerde ve belirli rekâtlarla. Ama mü'min sürekli zikir, sürekli ibadet hâlinedir. Yerken, içerken, konuşurken, yürürken, uyurken, spor yaparken mü'min ibadet durumundadır. Kazanır, Rabb'ine yaklaşır. Hayatı Rabb'ine kulluk üzerine kurulu olduğu için zikir ve ibadet hâli ondan uzaklaşamaz. Sabretse kazanır, şükretse zaten kazanır. Onun kaybı yoktur. Hayata bakışı, hayattan beklentisi, asıl yurdu arayışı onun şifresidir.

Mü'min ahiret yurdu için yaşar ama dünyadan da nasibini unutmaz. Dünya nimetleri onun elinde ahiret azığına dönüşür. Çok kazanır. En zengin, en müreffeh insan olmakta sakınca görmez. Çok kazanır, çok biriktirir. Ama azı da çoğu da helaldendir. Haramın yaktığını iyi bilir. Yokluğa razı olur ama harama ve şüpheliye razı olmaz. Haramın şüphesi bile onu ürkütür. Nimetler mü'min içindir, helal ve mübah oldukça nimetler içinde yüzmekten sakınmaz.

Haramdan ve şüpheliden kaçındığı kadar gizli bir tehlikeye de dikkat eder. O tehlike, mübah olan şeylerde aşırıya gitmektir. Allah Teâlâ, kulunun haramlardan kaçınıp kaçınmayacağını görmek istediği gibi mübahlara dalıp ölçüyü kaçırpıp kaçırmayacağını da bilmek ister. “Mübah” her ne kadar mübah ise de ölçüsü kaçırlınca mübah olmaktan çıkar. Ekmek gibi; dilim dilim yendiğinde vücut için gıda olurken, kapasitenin üstünde abartılı bir şekilde yendiğinde zararlı hâle gelir. Allah mübahları mübah kılmış ama uçsuz bucaksız bırakmamıştır. Onlar da imtihan konusudur. Mübah olan uykunun, kulun önünde imtihan olması gibidir bu. Uyku, mübah olmasına mübahtır. Ama namaza ve diğer farzlara engel olduğunda mübahlıktan çıkar.

Aynı şeyler kazanmak ve harcamak için de söylenebilir. Kul, helalinden kazanma hakkına sahiptir. Kazandığını da harcama hakkına sahiptir. Nereden kazandığı belli olanın nereye harcadığı da belli ise bereketli bir iş gerçekleşmiş olur. Nereden kazandığı belli olanın nereye harcadığı şüpheli ise işte o zaman sıkıntı başlamıştır.

Harcanan yer ve harcamanın şekli önemlidir. Çünkü kazanmada haramlık-helallik arandığı kadar harcamada da itidal aranır. Dengesiz ve gereksiz harcamalar, mübahlar dairesinde bile olsa kul için ileride oluşacak sıkıntının işaretidir. Bunun adı israftır. İsrâf, çeşmeden suyun fazla akıtılması değildir sadece. Gereksiz ve yersiz yapılan her iş israftır. İnsanın bedeni gereksiz ve yersiz kullanılıyorsa o bir israftır. İnsanın maddi-manevi birikimi heder ediliyorsa o da bir israftır.

Paracı anlayışın insanları yönlendirmesi sonucu ortaya çıkan harcama mantığı israf ağırlıklıdır. Gerekli olduğundan ziyade reklamdan etkilenecek yaptığı harcamalar, hesabı kolay harcamalar değildir. Eğlence olsun diye yapılan alışverişler israf ruhludur. Ticareti eğlence, parayı hesapsız görmek mü'min anlayışıyla bağdaşmaz.

Önce harcıyıp sonra hesap yaparı, para harcamış olur.

Önce hesap edip sonra harcamak ise makul olandır.

Mü'min genç helal/mübah ölçülerinde dengeli insandır. Para onu asla harcayamaz!

İz Üzerinde ve İz Bırakarak Gezer

Yeryüzü, ilk insandan beri insanla dönüyor. Pek çok insan topluluğu izler bırakarak gitti. İyilerin, kötülerin, beyazların, siyahların izleri var. Allah Teâlâ, kimin ne iz bıraktığını görüp kendimize ders çıkarmamızı emrediyor bize. İz üzerinde yürüyüp iz bırakmak bize bir hedef olarak gösteriliyor.

Yeryüzünde dolaşmak ama başboş ve gayesiz değil. İz sürmek ama iz bırakmak için, ize takılıp kalmak için değil.

Görmek ve anlamak için, ama görülmeye değer olanı; her dikkat çeken, dikkat çekecek hâle getirileni değil.

Gezmek görmek Allah'ın emridir. Gezip gördüğünden ibret almak da bizden istegidir. Gezmeyi ve görmeyi O'nun rızasına uygun yapmak ibadet düzeyinde bir iştir. Onun için gezen mü'min turist değildir, yaptığı harcama israf değildir. Allah için ve O'nun rızasına uygun yapılan bir iş nasıl israf olabilir ki?

Mü'min evinde otururken, işinde çalışırken, görevini yaparken Rabb'inin emir ve yasaklarına riayet ederek yaşar. Harama, helale dikkat eder. Haramın yakacağıнын şuurunda olduğundan haramdan ateşten korkar gibi korkar. Allah'ın emirlerini hafife almaz. Namaz davetine icabet eder. Bulunduğu her yer onun için Kur'an okumaya ve Kur'an'la amel etmeye tahsis edilmiş gibidir. Ha evinde olmuş ha işinde olmuş; onun için usûl belli, iş bellidir. Eğlense de ağlasa da ölçüsü belli, kuralı bellidir.

Evinden çıkıp uzak diyarlara gittiğinde o yerlere imanı ve ilkeleriyle gidecektir. O nereye giderse gitsin, yeryüzü mescittir onun için. Nereye giderse gitsin Kur'an onunla beraberdir; her yerde onu okur, onunla amel eder.

Hangi toprağa bassa o toprağın, onun ameline şahitlik edeceğini bilir. Bir karış toprak parçasının onun aleyhine şahitlik yapmasını istemez. Allah'ın murakabesinden kaçamayacağına göre haram onun için her yerde haramdır. Görevleri her yerde görevdir.

Onun için gece ile gündüzün de farkı yoktur. Mekke ile Medine'nin de farkı yoktur. Mekke'de hangi şuuru ile yaşarsa şehirlerden bir şehirde de onun şuuru aynıdır.

Gittiği yere imanı ile gider, şuuruyla gider, tefekkürü ile gider. Bunun için de her yer ona açıktır. Mü'min olarak girmesi sakıncalı bölgeler olamaz. Ama mü'min, bile bile kendini ateşe atmaz. Allah'ın haramlarını gözünde

gevşeteceği ya da haramların işlenmesine en azından kalben bir tepki gösteremeyeceği yerlere gitmemeyi yeğler. Lanet edilmişlere ve lanetli işlere tahsis edilmiş mekânlar ve yerler onun için risk taşır. Kendini riske atmaz. Kalbinin kaymasından ya da iman ehli kardeşlerinden uzak kalmaktan endişe eder. Bulunduğu yerin hiç değilse yoğunluk olarak mü'minlere ait olmasında özen gösterir.

Gittiği yerde iman kardeşlerini arar. Ticaret yapacaksa onlarla, beraber kalacaksa onlarla, sığınacaksa onlarla olmayı tercih eder.

Gittiği yerlerde kendisini ve maiyetini beraber hesaplar. Maiyetindekilerin etkilenebilecekleri olumsuzlukları iyi düşünür. Kaş yaparken göz çıkarmaktan korkar.

Gezmek, görmek mü'minin de hakkıdır elbette. Ama mü'min gezeceği ve göreceği yerler için “önemliler ve öncelikliler” listesiyle hareket eder. Görmüş olmak için görmeye, vakit geçirmek için gezmeye, harcamak için israfa yanaşması mümkün değildir. Mü'minin israf edilecek ne zamanı ne malı ne de hayâli vardır. Değerli ömürler, hesabı sorulacak saatler, geri gelmez gençlik, paha biçilmez sıhhatler beton parçaları önünde fotoğraf çektiirmek için heba edilemez.

Gezmek, görmek, bakmak, yemek, izlemek... Tüm bunlar sıhhatin, gençliğin ve vaktin harcandığına değmelidir. Pirinç verip buğday almak ticaret olmaz.

Mü'min gezer;

İz sürerek gezer, gezince de iz bırakır.

Modernizme Köle Değildir

İradesini yok hâle getirip ikinci bir insanın iradesi için yaşayan insana köle denirdi. Ne düşünür ne konuşabilirdi köleler. Yok gibiydiler. Varlıkları, kim onları sahiplenmişse onun adına idi. Aldıkları gıda, giydikleri elbise sahiplerine yarasın diye idi. Onların adı köle olarak tarihe geçti.

Gün geldi, insanlık köleliği kaldırmaya karar verdi. Büyük karar organları kurup köleliği kaldırma kararı aldılar. “Kölelik yok!” dendi. O kadar. Köleliği de tarih ansiklopedilerinde siyah derili insanların başına gelen felaketlerden biri gibi resimlediler. Derisi siyah, Afrikalı: Köle!

İnsanlığın ilk karası kölelik; iradeyi yok sayma, insanı eşya gibi görme felaketinin adı idi. Anneler hür doğuruyor, hür doğana bir gün elinde kılıçla biri saldırıyor ve: “Artık sen benim kölemsin.” diyordu. Bazen da mobilya satılır gibi piyasada satılıyordu köleler.

İlerleyen asırlar bu tür köleliği kaldırdı. Ama insanlık, iradesini elinde tutacak sistemlerden kurtulamadı. Allah’ın hür yaratıp annelerinin hür doğurduğu çocuklar; önce oyuncak adıyla daha sonra da teselli adıyla, kültür maskesiyle birçok kölelik ağına takıldı. İnsan, köleliğin kalktığı bir çağda kablolu bir cihazın bulunduğu masadan kalkamadı. Köle gibi iradesi elinde olmadan yaşamaya mahkûm oldu. Oyuncak veya başka bir isimle anılması bir şey değiştirmede.

Düşünmesi gerekeni düşünemiyor, yapması gerekeni yapamıyor. Düşünen o değil, konuşan o değil. Neredeyse tutan da o değil. Neyi seveceği, neyi düşüneceği oturduğu yerden on binlerce kilometre uzaklardan ona öğretiliyor. Üzerindeki kıyafeti onun zevklerini yansıtmıyor, sofrasındaki yiyecekler onun kültüründen gelmiyor. Gülmesi de ağlaması da başkalarının etkisi ile. O sadece kabloya bağlanmış bir cihazın karşısına geçiyor, bütün iradesi bu.

Arş’ın gölgesine talip bir genç, iradesini Allah’tan başkasına teslim etmez bir gençtir. Onun yaşaması da ölmesi de Allah içindir. O genç, dünya nimetlerine karşı kapalı değildir elbette. Allah hangi asırda hangi nimeti ihsan etmişse onu kullanır. Şükrünü de eda eder. O genç, ne nimet körüdür ne de nimet nankörü. Nimetler içinde yüzer ama nimetleri, kendisini cennete götürecek büyük emellerinin gerçekleşmesi için kullanır. Aletlerin önünde oyuncağa dönmez. Kulluktan başka bir şeye tutkun değildir.

Kullananla kullanılan arasındaki farkı kavrayamamış birinin önünde duran en teknolojik cihazın ne değeri vardır? Yeryüzü ve göklerdeki her şey insanın

hizmetine sunulmuş iken basit bir cihazın hizmetine giren, anlamlı bir hayat yaşayabilir mi? Hizmet görenle hizmet eden aynı değildir.

Adı ne olursa olsun bütün cihazlar, sistemler insana hizmet için icat edilmiştir. İnsan daha iyi kulluk yapsın, Rabb'ini daha iyi tanınsın, ibadetini daha rahat yapsın, insanlığını daha kaliteli ifa etsin diye alet kullanır. Organları zarar görsün, vakti heba olsun, en yakın akrabalarından soğusun diye ne bir alet ne bir sistem alınır.

Kullandıklarımızın bizi kullanması ile sonuçlanan bir işlem den ötürü hesap vermektense dağlarda, ovalarda, koyunların ardında sade bir hayat yaşamayı yeğledik. Bizden öncekilerin başardıkları ile bizim başardıklarımız arasında bir karşılaştırma yapabiliriz. Onlar hangi imkânlarla neler başardılar, biz hangi imkânlarla neler başarabildik!

Gündüz gibi gecelerimiz oldu; karanlıkları aydınlatan teknolojimiz var. Uzak yer kalmadı; en uzağa en kısa zamanda ulaşabiliyoruz. Duymadığımız, bilmediğimiz neredeyse yok; her şey bir iki saniyede gözümüzün önünde oluyor veya kulağımıza ulaşıyor. Yemek kültürü yöreselleşmekten çıktı; kim neyi beğeniyorsa onu yiyebiliyor.

Peki, kazancımız. O da netleşti mi? Sağlığımız daha güçlü mü? Zamanı daha iyi mi kullanıyoruz? İnsanlarla ilişkilerimiz daha kaliteli mi? Hızlanıp duran araçlar bizi sevdiklerimize mi kavuşturuyor?

Sormaya yanaşmadığımız bir yığın sorunun arkasında gizli olan cevabı bulmak, köleliğin kalkıp kalkmadığını soruşturmayı gerektirmektedir. Kölelik siyahlara aitti; beyazı ile siyahı ile köle olduk. Bir de bizim gibi bir insana köle iken, şimdi teneke parçalarına köle olduk. Zincirlerimiz de elektrik kabloları oldu.

Hürriyetimi istiyorum!

Kullukta ilerlemek, Arş'a yükselmek istiyorum!

Elimde en gelişmiş teknoloji ile cennete girmek benim hakkımdır. Bana layık olan da odur!

Tercih Yönü Tektir

İman, Allah'ın iradesi önünde kişinin kendi iradesini yok saymasıdır. Mü'min, iman ettiği Rabb'inin rızasını hedef alarak yaşar. Hayatı, ölümü, her şeyi onun rızasına kilitlidir. Onun için olan ne varsa ondan mutluluk duyar. Onun için olan, ölüm de olsa onu tebessümle karşılar. "Uhud eteklerinde cenneti görüyorum!" diyerek can verir. Onun için verirken, almaktan duyduğu hazzı duyar. Ne mal ne evlat, ne eş; hiçbirisi feda edilemez değildir. Dünya bile vazgeçilemez seviyesine çıkamaz onun gözünde. Yeter ki Allah için olsun olan, imanının gereği olarak karşısına çıksın.

Bir yandan iman iddiası, bir yandan da o iddiaya ters tavırlar ve sözler onun işi olamaz. Çünkü haktan yana olmanın kuru bir iddia ile gerçekleşmeyeceğini bilir, takdir eder mü'min. Küfür cephesi küfürlerinin gereğini yapıp tek kanat olurken o, imanını sözlü iddialarla geçiştirmeyi nasıl yakıştırır kendine? İman imansa eğer onun bir gereği ve o gereğin bir fedakârlığı muhakkak vardır, olmalıdır da.

Allah'a iman etmek, Allah'tan yana olmaktır. Kur'an'a iman etmek Kur'an'dan yana olmak, ona göre yaşamaktır. Mü'min, Kur'an'ı ölümden sonrası için yatırım kitabı hâline getirmenin güldürücü akıbetini kendine yakıştıramaz. Ancak Kur'an'la yaşayanların Kur'an'la ölecek kadar Kur'an adamı olma iddiası olabilir. Meleklerle iman da böyledir. Onları her nefes ve her adımda yanı başında hissedebilenler, onların murakabesini bilip ona göre konuşanlar, dinleyenler, yürüyenler, tutup koklayanlar meleklerle imandan söz edebilirler. Onların iddiası doğru bir iddia olur. Kadere iman da budur. Kendini o Azîm Rabb'inin huzurunda ve onun mülkünde, minik bir kafesin içindeki küçücük bir serçe yavrusu olacak kadar bile göremeyen ama dağları yüklenmeye hazır bir yürek taşıyanlar kadere imandan söz edebilirler.

Ya öldükten sonra dirilmeye iman? Ölmeden önce ölümü içine sindiremeyen, her yatağı kendisi için bir mezar olarak göremeyen insan, iman gerektirdiği gibi yaşadığını nasıl iddia edebilecek? İşte, dünyayı ahiretleştirebilenler o imanın içini doldurmuşlardır.

Mü'minin yönü bellidir. Namazda Kâbe'ye yönelir. Malda zekâta yönelir, infaka yönelir. Sofrasında helale ve temize yönelir. Evinde huzura, çoğalmaya, cihada, eğitime ve sılayı rahime yönelir. Ticaretinde helali kollar, ümmetinin izzetine katkıyı hedefler.

Mü'minin yönü ve tercihi bellidir. Çağ ne kadar ilerlerse ilerlesin, teknoloji ne noktaya gelirse gelsin, medeniyetler/anlayışlar ne denli değişirse değişsin mü'minin tavrı ve tercihi bellidir. Onun adamı, onun yolu yordamı, onun tercihi imanına kilitlidir. Ucuzu değil, helali tercih eder. Çıkarını değil, kaliteyi kollar. Faniyi değil, ebedîyi gözetir. Ümmetinin ve insanlığın bir parçası olduğunu müdrik olarak yaşar.

Tercihinde ve yönünde sıralaması vardır. Önce imanının gereği, sonra anne-baba başta olmak üzere sılayı rahim bağı, ardından ümmetinin menfaatleri, insani kimliği devreye girer. İnsan olmanın hakkını vermek ona dert olur.

Mü'min için haktan yana olmak; iyiden yana, haklıdan yana olmaktır. Allah güzeldir, güzeli sever, “Kul, yaptığı işin en iyisini yapmak ister.” diye düşünür. Günöbirlikçilik onun için seviyesizliktir. Gününü gün etmek yerine günler üretmek peşinde koşar. Sabah namazı ile başlayıp yatsı namazı ile biten gününün arasına teknolojiyi, uygarlığı, maddeyi, manayı, insanılığı sıkıştıran dolu dolu bir hayat yaşar. Asla çaresizlik, bitkinlik, umutsuzluk hâline düşmez. Allah'ın iradesinin her şeyin üstünde olduğunu, o iradeye göre kendisine yön verenlerin maksatlarına ulaşabileceğini öyle bilir ki o bilgi onun için hayat olur; ölüm olur.

Yönümüz belli, tercihimiz katidir.

Namazda Kâbe'ye, hayatta Kur'an'a yöneliriz. Caddede de öyle yürürüz, uzayda da!

İstanbuldur O!

Doğduğu toprak parçası neresi olursa olsun kuzeyden güneye, doğudan batıya, dünyanın bir kutbundan öbürüne, nereli olursa olsun mü'min İstanbulludur. Medineli, Mekkelî, Kudüslü olduğu kadar... Şamlı, Yemenli olduğu kadar...

İstanbullu olmak; toprağında doğmak, bahçelerinden doymak, denizinde yüzmek değildir. Ormanlarında temiz hava solumak, yollarında yürümek, yalılarında yaşamak İstanbulluluk getirmez.

Bizanslılar Ayasofya'yı inşa ettiler, surlarla çevirip içinde asırlarca yaşadılar. Daha temiz bir deniz, daha büyük ormanlar, daha doğal bir çevrede yaşadılar. Ama onlar İstanbullu değildiler.

İstanbulluluk topraktan, denizden gelmez. İstanbullu denizden çıkmaz, ormanda gelişmez.

Medine, İstanbul'u İstanbul yaptı.

İstanbul kalitesi ve heyecanı Hâlid bin Zeyd'in döneminde başladı. İstanbul'a gemilerden, ordulardan önce gönüller aktı. Yürekler, ayaklardan önce İstanbul'a koştu. Köleler, efendiler ve efendilerin efendisi İstanbul'u sevdi.

İstanbul fethedilmeden önce o, yürekleri fethetti. Gençler, yaşlılar ona koştu. Kışında, baharında surları önünde gecelediler.

Onu gören de görmeyen de İstanbulludur.

Köprüsünden geçenler belki geçip gitmiş, İstanbullu olmamışlardır da "onu fetheden komutanı" öven hadisi duyan her mü'min genç oralı olmak ve oralı olmak istemiştir. Yaşı on bir iken de yirmi iki iken de oralıdır o gençler.

İstanbullu olmak, toprağında doğmak, yalılarında yaşamakla olmadığı kadar yaşla başla da ilgili değildir. Kim İstanbulluluk sevdasına tutulmuş ise o, İstanbulludur. Kim, yaşına başına bakmadan "övülmüş" olmak istiyorsa o, İstanbulludur. Baş olmakla er olmak arasında da fark yoktur. O yürek ordusundan olmak yeter.

İstanbul, mevsimlik bir şehir değildir. Surları yıkılınca, ismi değişip tahtında bir Müslüman oturuncaya kadar değildir ona olan tutku. Dünya var oldukça dünyanın gözbebeği Medine oldukça Medine'den çıkan mesajlar imanin esası olarak devam ettikçe orası İstanbul'dur. Sevdanın merkezinde, hedefin ortasında İstanbul vardır. Çünkü onun fethi bir kere değildir. O her gün yeni bir fetih ister. Minarelerinde okunan her ezan bir fetih ilanıdır. Onun

camilerindeki müezzinler, camilerinin kürsülerindeki hatipler; muştı peşinden koşan, o büyük muhteşem ordu içinde bir nefer olmaya sevdalı gençlerdir. O heyecanla onlar seksen yaşında da gençtir. Yaşı seksendir, heyecanı ve aşkı yirmi ikidir onların.

İstanbul'u seven kadar gözünü ona diken de olur. Onun için de o, hak ve batıl hayat meydanında karşı karşıya gelmeye devam ettikçe hedeftir. İstanbul hedef oldukça da fetih ve fetih erleri var olacaktır.

Arş'ın gölgesinde olmak isteyen her genç, İstanbul'u yüreğine yerleştirecektir; çaresi yok bunun.

İstanbul bir şehir değildir.

İstanbul bir sevdadır; göklerin mümessili, Hakk'ın sesi, Medine'nin bânîsi onu sevdi, onu seveni sevdi.

Bu sevgi boğaz sevgisi değil, yalı sevgisi değil, orman sevgisi değil.

Bu sevgiyi ne surlar engeller ne de ilerlemiş yaşlar.

Bu sevgi gençlik sevgisidir. Bu sevgi on bir yaşında başlar, yirmi iki yaşında olgunlaşır!

Kör Kör Bakmaz

Mü'min genç feraset sahibidir. Bakarken Allah'ın nuru ile bakar. Gördüğü, Allah'ın görülmesini istediği şeydir. Boş görmez, boş bakmaz. Boş görmediği, boş bakmadığı için de hakkı konuşur; hakkı tutar. Hak yolda yürür. Tuttuğu da attığı da hakkın adına olur.

Mü'min gencin feraseti, onun karakteridir; onunla yaşar, onunla ölür. Feraseti imanından kaynaklandığı için imanıyla attığı her adımda, konuştuğu her sözde, gördüğü her karede imanının etkisi vardır.

Allah'tan korkar, öyle konuşur; Allah'tan korkar, öyle bakar; Allah'tan korkar, öyle yürür; Allah'tan korkar, öyle yer-içer; Allah'tan korkar, öyle sever, öyle buğzeder. Onun için de sevdiği Allah'ın sevdiğidir, buğzettiği de Allah'ın buğzettiğidir. Oturduğu meclisler, katıldığı toplantılar, gezip eğlendiği yerler, yürüdüğü caddeler, çalışıp rızkını temin ettiği iş yeri onun ferasetini yansıtır hep. Onun telefonundaki liste, onun ferasetini gösterir. Telefonunun çalan zili bile ferasetini terennüm eder. Yazarken de o genç, o gençtir yine; besmele ile başlar, hamederek devam eder.

Mü'min gencin ferasetinden çıkan yansımalar, onun adına ortaya konan lüksler değildir. Emsallerinden üstün olduğu için değildir onun bu meziyetleri. Bilakis mü'min olduğu içindir feraseti. O mü'mindir ya, mü'min feraset sahibidir. Onun ferasetine dikkat etmek gerekir. Zira mü'min, Allah'ın nuru ile bakar. Allah'ın nuru ile bakıp yanlışı görmek, yanlıştaki ısrar etmek ne mümkün? Allah'ın nuru ile bakıp yanlıştaki takılıp kalmak, sonra da mü'min vasfını kullanmak olur mu hiç?

Kesinlikle o, oturduğu sofrada tanınır. Yürüdüğü yolda bilinir. Oturduğu meskende ayırt edilir. O farklıdır. Allah'ın nurunu taşımayan herkesten farklıdır. O da insandır insan olmasına ama gözleri, Allah'ın nuru ile gördüğü için derinleri görür. Öteler ötesinin bilgisini taşır beyninde.

Sevgisinde ve buğzunda iki temel ölçü vardır onun.

Birinci Ölçüsü Şudur:

Allah'ı her şeyden çok sever. O sevgi ona hayat olur, ruh olur. O sevgi için her şeye katlanır. Sabahın erken vaktinde onu uykusundan uyandıran o sevgidir. Hicret ettiren, onu şehadete koşturan da o sevgidir. O sevginin bir sınırı yoktur onun kalbinde. Şu kadar-bu kadar yoktur o sevgide. Nefes aldıkça göz kapakları açıldıkça onun için hayatın anlamı o sevgidir.

Bu kutlu sevginin sonucu olarak Allah'ın sevmediğini asla sevmez. Allah'ın buğzettiği, onun için yoktur artık. Ebu Cehil, kara listesindedir. Cehaleti ile ortaya çıkan yeni-eski her Ebu Cehil, onun kara listesindedir. Allah'ın sevmediğini, sevmeyin dediğini sevmemek; onda bir imandır, karakterdir.

O mü'min gencin feraseti, bu uçsuz bucaksız sevgi ve o sevginin gerekleri için hep devrededir. Kimi ne kadar sevip ne kadar sevmeyeceğini; sevgisinin ne zaman, nerede başlayıp biteceğini onunla kararlaştırır.

İkinci Ölçüsü ise Şudur:

Sevdiğini veya sevmediğini ölçülü sever ya da sevmez. Sınırsızlık ölçüsü sadece Allah Teâlâ içindir onun gözünde. Onun dışındakilerin sevilmesinde bir ölçü vardır.

O; ölçüyü insan için kullanır, eşya için kullanır, kurumlar için kullanır.

İmanına paralel olan insanları sever, imanla paralellik gösterdiği sürece onları sever. O paralellikte sapma olunca sapma kadar da ondan sevgisi azalır. Körü körüne olmadığı için sevgisi, sevgisinden ötürü zarar görmez. Sırf sevdiği için mahşerde hesap vermek durumunda kalmaz.

Kurumları da böyle sever veya sevmez.

Bir kurum onun için imanıyla paralellik gösterdiği kadar vardır veya yoktur.

Sevgisi pazarlık üzerine kurulu değildir. Duygusal hiç değildir. Bunun için de takım tutmaz, renk tutkunu olmaz.

Nasıl renk tutkunu olsun ki? O, yeryüzünde Allah'ın halifesidir. İşi büyük, davası büyüktür onun. Büyük davanın kör adamı olacak değil ya!

Onurlu Hatıralar Bırak

Çocukluğun konuşulduğunda yüzün kızarmasın. Dehaca işlerin sahibi olmasan bile berbat işlerin de sahibi olmamalısın.

Çocukluk fırsatı elinden kaçtıysa gençliği iyi değerlendir. Yarın gençliğine döndüğünde “keşke” demeye gerek kalmasın. Büyük icatların sahibi değilsen başıboş biri de olma. Yaşın ilerledikçe dolu dolu yıllar bırak geride. Heba edilmiş bir ömrün hatırası utandırmasın seni. Geçmişinden zevk almak seni mutlu etsin.

Haramdan uzak dur, helal ye, helal giy, helal konuş, teneffüs ettiğin hava bile helal olsun. Çünkü haram, işlendiği anda da yıllar sonra da yüz kızartır, defter kabartır. Harama el sürüp de gülen olmamıştır. Haramla beslenen eti ateş paklar.

Gençliğin lezzetlerini elbette yaşa, onlardan mahrum olman gerekmiyor. Allah Teâlâ’nın nimetlerinden istifade etmek senin de hakkındır. Yeryüzünün güzellikleri senin için yaratılmıştır.

Mü’min olman gözü kapalı, kulağı sağır, dili kopuk olman demek değildir. Yasaklı değilsin, suçlu da değilsin. Ama gözün haramı görmemeli. Gördüğün daha sonra arlanacağın, hesabı altında ezileceğin şey olmasın.

Duyduğun yasak söz olmasın. Helali duy, iffete uygun olanı duy. Duyduklarından ötürü yüzün kızarmasın, kulaklarına kurşun akıtılmasın.

Senden dilsiz yaşamanı isteyen de yoktur. Kimse isteyemez senden dilsizliği. Ama helal konuş, edeple konuş, ölçüyle konuş. Konuştukların kimseyi incitmesin. Üzen olma, dilin dikenli olmasın. Duymak istemediklerini, başkalarına söyleme. O sözler yıllar sonra hafızalarda tazelendikçe sen erirsin.

Mü’min genç onurlu gençtir. Arş’ın gölgesine talip bir gençten, onurlu olmayan işler beklenmez.

Anne-babanı incitme. Onlarsız cennet olmayacağı gibi geçmişinde onlara karşı yaptığın hatalar, söylediğin kaba sözler, onları yok sayan tavırlar seni küçültür; yaşlı başlı günlerinde çocuk gibi kalırsın. Kendi çocuklarına nasihat etmen teselli etmez seni. Onlarsız bir anın olmayacak senin, ona göre davran onlara.

Kardeşliğin kıymetini bil, sev ve sevil. Sevgiye doymayasın sakın. Nefrette hayır yoktur. Tebessüm güzellik, diş gıcırdatmak çirkinliktir.

Onurlu hatıralar, onurlu fotoğraflar bırak.

Hatıraların nazlı, ibadet tembeli olarak yansıtmazın seni. Geçimsiz biri olarak yaşatmazın. Görgüsüzlükle itham edilmene neden olan hatıratın ne değeri olur?

Şahitlerin senin için iyi şahitlikler yapsınlar. Senin için söylenenler, senin kendini tanıtmadan daha üstün olsun. İnsanlar senin şahidin olsun. Hatta kullandığın eşyan bile sana şahitlik etsin. Tükettiğin su seni iyi anlatsın.

Yıllar sonra sen, kuaförlerin şahitliğiyle güzel görünsen ne olacak? Asıl güzelliğin, müsrif olmadığına şahitlik eden kullandığın çeşmenin musluğudur. Oturduğun sandalyenin, giydiğin ayakkabının şahitliği eskimez/eskitilemez bir şahitliktir.

Okuduğun kitaplar ve tuttuğun notlar, çektiğin fotoğraflardan daha güçlü hatıraların olmalıdır. “Şu yaşta şu kadar kitap okudum.” sözü, senin için diplomalardan daha değerli olacaktır. Diplomalar eskiyecek, o hatıralar eskimeyecektir. Biz, evlenme yaşına gelmeden önce binlerce kitap okuyan ulemanın peşinden giden bir Ümmet’iz. Şimdiki resimli kitap okuma havalara kapılmayasın. Okuma-yazmayı öğrendiğin yaşından itibaren her yıl, gözlerin en az beş yüz kitabı taramış olsun. Yüzlerce sayfa yazı yazmış ol.

Onurlu bir geçmişle an kendini ki geçmişinle iftihar edebilesin.

“Hiçbir namahremi elini tutmamış olmak” ne büyük bir onurdur bilir misin? O gencin hatırası ne mukaddestir bilir misin?

Vefayı Hak Et

Allah'a ve O'nun iman edilmesini emrettiklerine iman etmek bir vefadır.

İmanın gereklerine sahip çıkmak, mü'min olarak oturup kalkmak, dili mü'min olarak konuşturmak, kulağa imanı hissettirmek, eli/ayağı imanla hareket ettirmek bir vefadır.

Peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın izinden gitmek, onun Sünneti'ne sarılmak, onun gibi yaşamak, onun arkadaşları oldukları için ashabını sevmek bir vefadır.

İnsan olarak yaratılmanın, her nefes alışverişte tattığımız sıhhatin gereği bir vefadır bu vefa. Mü'min olarak yaratılmanın, mükerrer kılınmanın gereğidir.

Bunun için mü'min vefalı, kâfir vefasızdır. Mü'min kendine yaraşanı yapmıştır.

Sılayı rahim, vefanın izlendiği bir haritadır. İnsan nevinden yaratılmanın farkı olarak anne-babayı ve anne-babadan gelen bağı koruyup kollamak, sılayı rahimi ibadet olarak görmek, yaratılmışı Yaradan'dan ötürü gözetmek tabii bir vefadır. Bir dede eli öpmek, bir teyze gönlü almak basit değildir. Bu, insan kadar değerli ve saygın bir iştir. Adabımuaşeret sahibi olmak vefadır. Geçinebilmek, geçinilebilir olmak vefadır. Mütebessim olmak, sempatik olmak, merhametli davranmak, kolaylaştırıcı olmak, sabır ve sebat sahibi olmak, umutlu olmak vefadır. Utanmak; Allah'tan, bizi gözetten ve bizimle beraber olan meleklerinden, bizim gibi insanlardan utanmak imanî bir değer olduğu için tam bir vefadır. Utanmayandan vefa gitmiştir. Onun kendisine bile vefası yoktur.

Bir selam cümlesi insanlığı/kardeşliği diri tutmaya, insan olmanın farkını ispat etmeye yarayan parola olduğu için büyüktür; azizdir. Selamla kimlik ispat edildiğinden ötürü selam, gönüllere girişin şifrelerindendir. Selamlı olmak, selamla başlayıp selamla bitirmek, selamın azametini müdrik olmak Yaradan'la bağlantılı olmaktır. O bir emandır, güvendir, huzurdur. Onun için de selam vefadır.

Helal yiyip helal içmek, haramlardan uzak kalmak Yaradan'ın yarattığı safiyette kalmak olduğundan vefadır. İnsan olarak yaratılmanın gereği olarak insanlık seviyesini düşürmemek vefadır. Haram-helal ayrımı yapamayan hayvanâtta farklı olarak ancak helal ile yaşayan insanın üstünlüğünü ispat etmek tam bir vefadır. Haramın şüphesinden bile kaçınmak bunun içindir.

Cennet umudu ile heyecanlı, cehennem korkusu ile endişeli bir yaşayış tarzı vefakâr bir tarzıdır. Allah için vermek, Allah için sevmek/sevilmek, Allah yolunda terlemek/yürümek vefadır. Allah'ın mahlukâtına acımak -necis bir köpek dahi olsa- merhamete layık olmaktır ki o bir vefa işidir.

Hata etmemek için uğraşmak, hata edince de hataları affeden Rabb'ine sığınmak, samimi tevbe sahibi olmak, O'nun kapısını yegâne kapı bilmek, aldatan çevreye/şeytana/nefse aldanmamak Yaradan'ı bilmek ve O'ndan şaşmamak olduğu için vefadır.

Genç yaşta ibadet ehli olmak gençliğin vefası; geceleri namazla ihya etmek gece nimetinin vefası; gündüzleri maişetle meşgul olup gereken cihadı yapmak gündüzün vefası; nerede bir iman ehli aranıyorsa orada bulunmak, Allah için iş yapmak ve zamanın değerini bilmek hayatta kalmanın vefasıdır.

İbadet eden, ahlak sahibi olan, çalışan, sıhhatini koruyan, insani görevlerini aksatmayan ve tüm bunlar çerçevesinde bir iman sahibi olmanın farkını ispat eden yani vefalı olan vefa görür; o, vefayı hak etmiştir.

İyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir evlat, iyi bir komşu, iyi bir tacir, iyi bir memur, iyi bir insan, iyi bir mü'min vefa görür. Çalışan, yorulmayan, bıkmayan, sabreden, sebat eden vefa görür. İlim elde eden, cihat eden, kardeşlik hukukunu koruyup gözetken vefa görür. Melekleri yanı başında bilen, onlardan utanarak iş yapan vefa görür. Kul, kulluğunu bilip unutmazsa vefa görür.

Vefalı çocuk, vefalı eş, vefalı arkadaş, vefalı komşu, vefalı ağabey, vefalı akraba, vefalı hoca, vefalı talebe, vefalı işçi, vefalı patron, vefalı müşteri/satıcı kazanandır. Unutulmamayı, ebedîleşmeyi hak edendir bunlar.

Vefayı hak eden muhakkak vefa görecektir. İnsanlardan da, onları yaratandan da... İnsanlar unutsa ihmal etse bile Allah unutmaz, ihmal etmez, zayi etmez. Allah, sözündedir.

Kul vefalı ise Allah da vefasını gösterecektir. O'nun vefası cennettir, cemalidir.

Hakkı Yerine Koy

Bir damla sıvıdan mükemmel bir insan olarak bizi yaratan Allah, elbette en büyük hakkın sahibidir. O'nun huzurunda, bütün varlığımızla sadece O'na teslim olarak O'nun hakkını vermiş oluruz. Şeriatı'na teslim olarak, hayatımızı O'nun kitabına göre tanzim ederek O'nun hakkını vermiş oluruz. Bu haktan önce de başka bir hak yoktur. O'nun olmayan hiçbir hak, hak değildir.

Sonra en büyük hak sahibi, bizim en güzel mahluk olarak yaratılmamızın yegâne vesilesi olan anne-babalardır. Allah'tan sonraki en büyük hak, onların hakkıdır. Allah Teâlâ ve Peygamber aleyhisselam bir, onlar iki.

Bu sıralamayı Allah Teâlâ yapmıştır. Ve anne-babanın hakkının teminatı imanımızdır. Hem mü'min olmak hem de anne-baba karşısında haksız olmak mümkün değildir. Hiçbir gerekçe onların haklarına mani olamaz. Mü'minsen cennet bekliyor cehennemden korkuyorsan iyi kul-güzel insan olmak istiyorsan yediğinden lezzet, içtiğinden şifa umuyorsan yüzün gülsün cebin dolsun istiyorsan hayatının bereket dolmasını bekliyorsan anne-babayı öne geçir! Onları kötülöklere karşı kalkan yap. Onlarsız yola çıkma. Allah böyle istiyor, Peygamber aleyhisselam böyle yol gösterdi.

Anne-baba bahsi sadece onlarla sınırlı değildir. Annenin yakınları da anne gibidir, babanın yakınları da baba gibi. Onların da hukuku var üzerimizde. Teyze/dayı deyip geçilemez. Hala/amca deyip geçilemez. Anne-babadan sonraki sırada onlar bulunmalıdır. Onların saygınlığı anne-babanın saygınlığına bağlıdır. Hele onların bir üstü olan dede-nineler, onlar da anne-babadırlar. Onların da hakkı üzerimizdedir.

Elbette Allah Teâlâ bizi sınırlı bir güçte yarattı ve bizler için mahdud imkânlar verdi. Her şeyi yapmaya muktedir değiliz. Bazen kendimize bile yetmediğimiz olabilir. İsteyip de yapamadıklarımız muhakkak vardır. Allah Teâlâ, gücümüzün yetmediği konularda bizden hesap sormayacaktır şüphesiz. Yeter ki biz, gücümüzün yettiklerinde ihmalkâr olmayalım.

Paramız yetmeyebilir, elimiz uzanamayabilir, dilimiz dönmeyebilir ama sevgi ve saygımız paramız gibi sınırlı ve yetersiz olamaz. Saygının yetersizliğine mazeret bulamayız. Aç açık bırakabiliriz ama horlanmış, itilmiş bırakamayız. En büyük borcumuz, onları saygının ve hürmetin zirvesinde tutmaktır. Onları üstte, kendimizi altta görmeye mecburuz. Özel

zevklerimizin ve keyfimizin bozulma pahasına da olsa gereken budur. Anne-baba bir yana biz ve bize ait her şey bir yana olmalıdır.

İnsanlığımız budur, dinimiz budur. Çağ değişse örf bozulsa bu bizi etkilemez. Biz, anne-baba kültürünü örften, yöreden almadık. Anne-babamızı bize kitabımız Kur'an tanıttı. İman ettiğimiz Peygamber aleyhisselam efendimiz tanıttı. İmanımız iman olarak kaldıkça bizim bakışımız da böyle kalacaktır. Biz, anne-babalarımızla dünya ortamında buluştuk, ahiret ortamında da onlarla bir arada olacağız. Orada onlardan kaçma yollarını aramak yerine burada onlara saygı ve hürmet yollarını ararız.

Anne-baba hukukunu koruyarak aslında insanlığımızı, dinimizi korumuş oluruz. Onları ihmal ettikçe de insanlığımızı ve dinimizi tehlike ile baş başa bırakırız.

Meleklerle iman ediyorsak onların bizi izlediğine, amellerimizi yazdıklarına inancımız varsa anlayışımız budur. Ahirete iman ediyorsak ve orada her şeyin hesabının bizden sorulacağından şüphemiz yoksa yapılacak olan budur. Namaz kılıyor, oruç tutuyor, zekât veriyor, cihat ediyorsak yolumuz budur; kültürümüz budur; idrakimiz budur.

Kur'an okuyan bunu bulur. Hadisi şerif öğrenen bunu öğrenir. Selefisalihine bakan bunu yaşar.

Büyüyen böyle büyüdü. Kazananlar bununla kazandı.

1-Allah ve Peygamber aleyhisselam

2-Anne ve baba

Sıralama budur. Bunun istisnası da yoktur. Ebu Bekir radiyallahu anh için de böyledir, bizim için de.

İbadet budur.

Mü'minlerin yolu budur.

Müslümanlık budur.

Din böyledir.

İslam'ın farkı da budur.

Sekiz Kapılı Ol!

Büyük muhaddis İmam Buharî ve onun gibi bir muhaddis olan Müslim, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabının değerini anlatırlarken bir ayrıntıyı zikrederler. Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz, ashabına nasihat ettiği bir ortamda “Şu ameli yapan şu kapıdan, şu ameli yapan şu kapıdan çağrılır.” şeklinde beyanda bulunarak cennetin sekiz kapısının bulunduğunu ve her birinin bir çeşit amelde başarılı olana tahsis edileceğini buyurmuştur. O mecliste bulunan Ebu Bekir radiyallahu anh: “Ya Resûlellah. Bu kapıların hepsinden çağrılabilen de var mıdır?” deyince Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz buyurmuşlar ki: “Ebu Bekir, umarım sen onlardansın!”

Herkes için en büyük emel, o kapıların birinden çağrılacak adam olmakken Ebu Bekir radiyallahu anh her kapının adamı olmayı umdu. Peygamber aleyhisselam da ona bu umudu aşıladı. Çünkü Ebu Bekir radiyallahu anh iş yapılırken, adam aranırken, fedakârlık istenirken, cömertlik beklenirken; sabırlı, sabit, dengeli insanın gerektiği zamanlarda göze çarpan biriydi.

İslam'ın zor günlerinde o vardı. Adamın olmadığı zamanlarda adamlığın hakkını verdi. İbadette ihlasa, heyecana, sürekliliğe o örnek oldu. Son günde ilk günün heyecanını taşıdı. Tehditlere aldırmadı. Girdiği yolun tek yolcusu olarak kalmaya razı bir hayat yaşadı. Ağır görevler, omuz ezen yükler hep onun önüne geldi. Medine’de tek başına kurtlara yem olmaya razı oldu ama tavize razı olmadı.

Vefa, sadakat, teslimiyet, istikrar, letafet, anlayış, sempati, şecaat, sebat, basiret... Mü'minde aranan ne varsa onda vardı. Mescitte ilk safta, cihat meydanında en önde, infakta en cömert, tasdikte ilk ve en güçlü o oldu.

Her şeye adaletiyle muamelede bulunan Allah Teâlâ da onu, herkesin yalnızca bir kapıdan girebileceği cennette bütün kapılara aday yaptı. Cennete bir kapısından da girilse cennet cennettir de her kapıdan çağrılmak bir başka meziyettir. İlk olmanın, tek olmanın ayrıcalığıdır o.

Ebu Bekir -Allah ondan razı olsun- bu muhteşem örneğin ilki oldu ama ardından gelenlere de kapıları kapamadı. O, mükemmel örnek olarak ilktir. Peşinden gidebilecekler içinse bir imamdır.

Adam arandığında adam olmak, lider arandığında lider olmak, hizmet erbabı arandığında da hizmete koşmak o imamın peşinden gitmektir. Çok işin

adamı olarak bilinmek, çok işin hakkını verebilmek çok kapılara aday olmaktır.

Cennetin sekiz kapısı varsa sekizine de yönelmek lafta çok güzeldir fakat işi ona uydurmadıkça ona namzet olmak zordur.

İman kalitesinde en iyi olmak gerekiyorsa en mükemmel imana koş.

İbadette en iyi ve en istikrarlı olmaksa gereken, onu yap.

Vefada, sadakatte, sebatla yükselmekse gereken vefalı ol, sadık kal, sebat et.

Kimse yokken sen ol. Sabrın bitince sabret. Çaresizliği yok et, sen çare ol. Varsın herkes bir yana olsun, sen haktan yana ol. Yalnız kalmaya, Mekke’de hırpalanmaya, mağarada gizlenmeye, çölde yolculuğa, anayı babayı ve diyarını terk etmeye, kızın istenince kızını vermeye, canın gerekince canını vermeye hazır ol.

Sözün doğru bilinsin, sadakatine itimat edilsin. İnsanlar böyle bilsin, melekler böyle tescil etsin. Sana toprak şahit olsun, gökler seni izlesin. Adamlığın adamlık, vefan vefa, yüreğin yürek, sözün söz olsun.

İşte iman, işte ibadet, işte şecaat, işte söz, işte dinleyen kulak, işte yaşaran göz... Tek de olsan baş da olsan böyle ol. Böyle doğ, böyle büyü, böyle öl. Gençliğin böyle, ihtiyarlığın böyle olsun.

O zaman, gökler durdukça sen her işin adamı olarak yâd edilirsin. Tarih seni böyle kaydeder, çağlar seni eskitemez. Dillerde de gönüllerde de sen kalırsın.

O zaman, yürekten yüreğe kıyamete kadar aktarılırsın. Seni toprak eskitemez. Seni görmeyip bilmeyenler dahi sana hayran olur. Seni seven bile sevilir, seni sevmek mutluluk verir.

Topraktan dirildiğin gün de korkmazsın. Bekleyenin çok olur. Özlenen olursun. Bir-iki değil sekiz kapıdan da davet edilirsin. Sekiz kapının da adamı olmak, kimseye nasip olmasa da sana olur ya!

Koş, kapılara doğru koş! Sekiz kapılı adam ol!

Tûbâ'ya Koş

Ebedî cennetlere talip isen fani dünyaya kilitlenme, Tûbâ'ya koş. Allah'ı arıyorsan kullarına bağlanma. Senin gibi fani olanı bırak, ezelî ve ebedî olana git.

Cenneti istiyorsan onun sebeplerine sarıl, cehennemden korkuyorsan ona götürenlerden uzak dur.

Emelin büyük olmak, büyük kalmak ise küçüklükten sakın, küçüklerden uzak dur.

Allah'ı arıyorsan O'nu O'nun razı olacağı yerlerde ara, rızasının olmayacağı yerlerde arama. Gerçekçi ol, kendini aldatma.

Cehennemden ürküyorsan haramı, şüpheliyi, vesveseyi, vesveseciyi, malayaniyi terk et. Sabrı al, ahlakı al, fazileti al, nezaketi al, ihsanı al, zikri al, Kur'an'ı al. Zinadan ve ona götürenlerden kaç, onu ve sebeplerini kendine yaklaştırma. Şeytanın tuzaklarına dikkat et. Zinayı ciddiye aldığın gibi zina sebeplerini de ciddiye al. Kumardan ve kumarın sebeplerinden kaç. Yalandan uzak dur. Yalan bir vadide kalsın, sen bir vadide kal. Değil yalandan, yalan şüphesinden bile imtina et. Sakın şüpheli şeyler yeme. Cennet temiz bedenlerin, cehennem de haramlarla kirlenmiş bedenlerin yeridir. Kendine seçtiğin yere dikkat et. Anne-babanı, kendi cennetin ya da cehennemin olarak bil. Onlar senin akıbetini belirleyecek işlerin arasındadır. Cenneti arıyorsan onlara sarıl, onların ayaklarına kapan, iki dudakları arasındaki cümleleri meleklerin çok iyi yazacağına iman et. Cehennemden korkuyorsan ve korkunda gerçekçi isen yol budur, güzergâh böyledir.

Koş!

Cennet seccadededir, Mushaf'ın sayfaları arasındadır. Tıpkı cehennemin çıplak resimler, münkerât içeren dergi, gazete ve kitap sayfalarının arasında olduğu gibi. Kendini aldatma, terk et onları! Hayâllerini bile güzelliklerle süsle. Kendine, cennetteki köşklerinin hayâllerini uygun gör. Rüyaların cennetle ilgili olsun. Kendini Firdevslerde gör, Adn'de gör.

Asitli-şüpheli içeceklere veda et, Kevser'den kana kana içmeye hazır ol. Yemeği oburlaştırma, yemekler seni yemesin! Mideni harap ederek cennet nimetlerinden mahrum kalmaktansa açlığını ve hazzını cennete sakla, her şeyin sonsuz bir zevkle yeneceği diyara koş. Yediklerinin sana dert olacağı diyarı terk et. Terk et ve kurtul!

Koş!

Terk et sana ayak bağı olan ne varsa. Seni ağırlaştıran, namaza kalkmanı zorlaştıran, yükselmeyi, melekleşmeyi engelleyen ne varsa terk et onu. Arkadaş, çevre, zevk, menfaat... Ne varsa seni ağırlaştıran, onu terk et. Yükselmek, ebedîleşmek, Kevser'den içmek istiyorsan terk et onları.

Bulunduğun yer Mekke bile olsa orada şirk, isyan varsa terk et orayı. Bul kendine bir Yesrib ve orayı kendin için Medineleştir.

Mekkeleşti ise odan, oturma orada! Terk et orayı, kendine yeni bir oda bul. Tefekkür edebileceğin, zikir yapabileceğin, Kur'an okuyabileceğin, cennete doğru uçabileceğin bir odan olsun.

Terk et mutfağını helal yediremiyorsa sana. Pişirdiği şüpheli ise terk et orayı! Bir dilim ekmek, bir bardak suya razı ol; bataklıkta kalmaya razı olma.

Dostlarına, arkadaşlarına dön bak. Yıllardır sana ne kattılar, seni nereden nereye getirdiler, onu değerlendir. Sonra da o sonuca göre onları terk et veya onlarla devam et. Senin gibi iseler yine kaç çünkü sen, olduğun gibi kalmak için yaratılmış değilsin. Sen yükselmeye mecbursun. İnsan olarak kalamazsın. Melekler senin rakiplerindir. Onlarla yarışyorsun. Onları geçinceye kadar kendini rahat hissedemezsin. Sen yorulamazsın, her hakkın olur ama yorulmak ve bıkmak hakkın olamaz. Terk et ve koş. Buluşuncaya kadar, onlara erişinceye kadar koşacaksın. Ömer'i, Ali'yi, Aişe'yi, Nesibe'yi yakalayınca kadar, onlarla bir arada oluncaya kadar... Önüne ne çıkarsa onu terk et. Ağırlık yapan ne varsa ondan kurtul. Hızını keseni kesip at. Taviz verme sakın. "Biraz" demeyesin. Uzun yolda "biraz", çok yol farkına neden olur.

Terk et seni anlamayanı. Terk et şeytanın maskeli yüzlerini. Terk et fani değerler üzerindeki hesapları.

Koş!

Yorulmadan, usanmadan, terini silmeden, dinlenmeden koş! Bir nefeste koş, bir solukta er muradına. Şu dünya bir solukluk değil mi zaten?

Koş!

Sakın kanma, aldanma. Sadece koş. Okudukça, konuştukça, yürüdükçe, gördükçe, ağladıkça, hayâl ettikçe, emel ettikçe, yiyip içtikçe koş.

Koş!

Erinceye kadar Tûbâ'ya koş. Geride ne varsa O'ndan başka, terk et ve koş. Mekke bile olsa terk et ki Tûbâ'ya erebilesin.

Gerçeklerin Adamı Olmalısın

Sakın hayâl peşinde koşma! Allah'ın mülkünde O'nun razı olmayacağı bir işte hayır olmaz. Allah ne dilerse o olur. Sen de onu iste, onun peşinden koş. Mülk O'nun, söz O'nundur. Gerçekçi olmak istiyorsan mülkün sahibine göre iş tut. Haddini bil. Ağırlığını bil. Şu büyük kâinata sen ne kadarsın, O ne kadardır? Sen ne kadar küçüksün, O ne kadar büyüktür? Dön bir bak, iki uç arasında bir ölçüm yapabilecek misin?

Sakın hayâlcî olma!

Allah dilemesine rağmen bir iş için “O iş olamaz.” demeye kalkışma. O diledikten sonra taşlardan su çıkar, ölümler dirilir, diriler ölür. Plan O'nun, söz O'nundur. Yapacağın iş O'nun Şeriatı'na uygunsa o iş, olur bir iştir. O diledikten sonra hiçbir iş zor değildir. O dilediğini kolay eder.

Sakın hayâlcî olma!

Allah'a dayanmadan bir iş yapabileceğini zannetme. Yorulursun, biter tükenirsin. Ama O'na dayanırsan, dua edip O'ndan istersen senin için zorlar kolay; yokuşlar düzlük olur. Kuraklıktan bile bereket çıkar sana. Hiç yalnız kalmazsın, O'nu hep yanında hissedersin. O zaman bulutların seni gölgelediğini, birinin elini tutup seni kaldırdığı günleri ve geceleri görürsün. Yeter ki O'nu bil, O'ndan bil.

Sakın hayâllere dalıp kaybolma!

Şeytan seni ürkütmesin. Fakirlik, yalnızlık korkuları salmasın sana. Beyninde kurtlar gezdirmesin. Dünyanın cazibesini gözünde büyütüp seni solacak çiçeklerin bahçesinde oyalamasın. Karun'a bakıp da: “Şunun gücüne baksana!” diyenlerin peşinden götürmesin seni. Yere batıp gidenlere bakakalma sakın. Bir ananın karnında yaratılıp dünyaya getirildikleri hâlde bu âlemden gittiklerinde meleklerin peşlerinden bakakaldığı, işi vaktinden çok olanlara bak; onları izlemeye çalış. Kendine örnek olarak onları gör. Zeyd bin Sabit radiyallahu anha bak! Yirmi bir yaşını yeni bitirmiş genç bir delikanlı iken Ebu Bekirlerin, Ömerlerin -Allah onlardan razı olsun- bulunduğu bir cemaatin içinden Kur'an'ı cemedecek adam olarak nasıl seçildi, ona bak. Elinde tuttuğun Kur'an'ı, o yirmi bir yaşını yeni bitirmiş delikanlının cemedip sana ulaştırdığını sakın unutma. Şeytan sana boyalı tipleri gösterdikçe sen de onun karşısına Zeyd radiyallahu anhu çıkar.

Sakın hayâlcî olma!

“Benden bir şey olmaz!” diyerek kendini sıfırlama. Senden her şey olur! Hiçbir iş beceremesen cihat edemez, mal infak edemez, sabahlara kadar teheccüt kılamaz, şehirlerde Kur’an okuyamaz biri olsan bile seni yaratan Allah’ı deliler gibi sevemez misin? Sana Sünnet miras bırakan Peygamber aleyhisselamı anandan, babandan çok sevemez misin? Bunu muhakkak yaparsın. Bunu yapınca da sen, Allah’ın özlediği bir kul olmaz mısın? Şefaate aday biri olamaz mısın? Hani hiçbir şey olmazdı senden? Bak, hiçbir şey ne kelime! İyi bir mü’min oldu senden! Olabilecek en iyi şeye adaysın sen. Yeter ki hayâlcî olma, kendini hayâllere kaptırma. Emsallerin futbol takımı tutarken sen Ebu Bekir’i, Ömer’i, Osman ve Ali radiyallahu anhu tut. Sora da Enes bin Malik radiyallahu anhu gibi çık haykır sokaklarda: “Ben Ebu Bekir ve Ömer radiyallahu anhu seviyorum. Onlar gibi emellerim yoksa da Allah beni, onları sevdiğim için onlarla beraber yapacak ya!” de ve buna iman et. Çünkü bu kuru bir umut değildir. Bu sana, mü’mini olduğun Peygamber aleyhisselamın müjdesidir. Gerçeklerle yüzleş. Allah’ın sana açtığı kapıları kullan. Şeytanın kurduğu tuzakları gör. Bıkma, usanma, yorulma!

Sakın hayâller seni boğmasın!

Gerçekçi ol. Bil ve inan ki iman, en büyük değerdir. İmanın üstünde asla başka bir değer yoktur. Sen de iman ehlisin, mü’minsin. En üstünsün. Cennete adaysın. Meleklerle haşır neşirsin.

Hayâlcî olma!

Kaldır gözlerini, bak seni bekleyene. Ağlara takılıp kalma. Gözlerine göz kulak ol. Sabret. Daha neler göreceksin neler. Cennet göreceksin, cemâlullah göreceksin.

Hayâllere takılma!

Kendisi bir hayâl olan dünya seni çekmesin. Gerçekçi ol, sen mü’minsin. Sen cennet içinsin. Senin varlığın bugün için değil, yarın için. Şehvetlerin seni ezmesin. Kötü, sana örnek olmasın. Bırak hayâlleri! Sen gerçeklerin adamısın. En büyük gerçek ise senin basit olmadığın gerçeğidir.

Eğitimidir!

Arş'ın gölgesine talip olan ve onun için heyecanla yürüyen genç, eğitimidir şüphesiz. Arş gibi ötesi olmayan bir gaye için yürür de eğitimden geri kalır mı hiç? Eğitilmemişin, Arş'ın gölgesinde ne işi olabilir?

O genç, eğitimi bir araç olarak görür çünkü eğitimin kendisi bir gaye değildir. Eğitimi simgeleyen sertifikalar, diplomalar eğitim değildir. Onlar, eğitimde geçirilen süreyi ispat eder ama ehliyeti ispat etmez. Arş'ın gölgesindeki gencin eğitimi ise onun ehliyetini de ispat eder. Ortada ehliyet/liyakat adına bir sonuç olmadıktan sonra diploma bir kâğıt parçasının ötesine nasıl gitsin?

Eğitilmişlik; sözle, iddia ile konuşulur ama işle ispat edilir. Gencin ideallerinden günlük yaşantısına kadar her tuttuğu, her söylediği eğitimi ispat etmelidir. Rüyaları bile sıradan değil, eğitilmiş birinin rüyalarıdır.

Eğitimi tabiidir; okuldan alınacak olanı okuldan, evden alınacak olanı evden, işten alınacak olanı işten alır. Ruhu da bedeni de eğitimidir. Bilgi hamalı değildir. Süs konumundaki bilgiden Allah'a sığır. Amel edeceği bilginin peşinde koşar. Aslında onun için bilginin iyisi kötüsü de olmaz. Ahiretine veya dünyasına yararlı olan her bilgiye taliptir. Kur'an okuyup ona sarılır, matematik öğrenip onunla hayatını kolaylaştırır. Fıkıhla hayatı tanzim eder, sosyoloji ile toplumunu tanır. Her işi takdir eder ama uzmanlık yapabileceği işlerde söz sarf eder.

Arş'ın gölgesindeki genç, itikadı ile eğitilmişliğin en önemli ehliyetini ispat eder. Allah'a ve O'nun iman edilmesini emrettiği esaslarda imanı ile sivrilir. Tartışmasız, pürüzsüz bir imanı olur. Görüyor gibi Allah'a iman eder. Huzurunda bulunuyor gibi Peygamber aleyhisselamı dinler. Hususi ona inmiş gibi Kur'an okur. Meleklerle el ele yürür, onları önünde arkasında gözetleyici olarak bilir. Onun için ahiret olacaktan çok, olmuş gibidir. Cennet, cehennem gözleri önündedir. O, toplumun içinde iken de tek başına iken de aynı insandır. Hakka riayet eder; üzmez, incitmez, incinmez biridir.

İmanının gereği olarak yirmi dört saati ibadet ruhu ile yaşar. Namazdan oruca, hacdan sılayı rahime kadar her işinde eğitilmişlik kalitesi vardır.

Ahlak, eğitilmişliğin en tabii gereğidir. Eğitilmişliğin göstergelerinden biri de insanların eğitimine önem vermesidir. Kazandığı diplomasını çerçeveleterek onunla övünmek onun işi değildir. Bir kişinin daha hakiki eğitime kavuşması, onun rüyalarına girer. Dünyada tek bir cahil varken bile o

rahat edemez. Bir kelime olsun, bir cümle olsun söylemekten geri durmaz. Ayağına gelenleri eğitmek onun için ucuz iştir.

Köy köy dolaşmaya, tüm kapıları çalmaya hazırdır. Zira o, eğitimden sadece diplomayı anlamaz. Onun nazarında eğitim, insan olarak yaratılmış olmanın gereğidir. O da insanlığının hakkını vermek için çabalar. Ehliyete haiz oluncaya kadar yol alır. Allah'ı ve rızasını nihai gaye edindiği için günlük ücret beklentisi içinde olmaz hiçbir zaman. Ayakta kalacak kadar birkaç lokma yeter ona.

Bir insan kurtarmak, bir Kur'an ayeti öğretmek, bir din hükmünün daha tatbik edilmesine zemin hazırlamak ona yeter; onunla doyar o. Kendini kanatlanacak gibi hisseder o zaman.

Arş'ın gölgesindeki o genç, eğitilidir. İyi bir insan, güzel bir mü'min, üstün ahlak sahibi, üretici, mütevazı, sabırlı, himmetli, âbid, fedakâr, geçinebilen ve geçinilebilen olduğunu gösterdiğinde eğitimini de ispat etmiş olmaktadır.

Kâğıt belgelerle değil, ahlakla, ibadetle, himmetle ispat edilmiş eğitim, bu Ümmet'in becerebileceği iştir. Çünkü bu Ümmet çift kanatlıdır; ahiret kadar dünyaya da talip ümmet, bu Ümmet'tir. Yaptığını sadece Allah için yapan, her işe ibadet heyecanı katan ümmet, bu Ümmet'tir. Bu Ümmet'in genci de böyle bir gençtir.

Cehaletten ar eder. Gayret eder, öğrenir. Öğrenince de bildiği ile amel eder.

Amelinde de ihlas vardır. Yaptığı işi sadece Allah için yapar. Allah için olmayan işten de hiçbir hayır görmez.

Dakika Hesapçısıdır

Arş'ın gölgesinde olmaya talip bir genç sıradan hedefleri, normal gayretleri olan biri değildir. O, Arş'a talip olmakla sıradanlığı aşmış biri olur. Her insan gibi olamaz. Azimli, yürekli, yılmaz, büyük bakan, büyük düşünen bir karakter sahibidir.

Dünya onun için koca bir arazi gibi durmaz, bir sıçrayışta dünyadan uçacak bir ruhun sahibidir o. Elini, ayağını, gözünü, kulağını böyle kullanır. Onun eline geçen nimetler takdir görmüş olur. Savurup atmaz onları. Hangi nimet ona lütfedildi ise o, o nimetin hakkını vermeye gayret eder. Ebeveyn nimeti, sıhhat nimeti, iyi çevre nimeti, emniyet ve güven nimeti, aile nimeti, mal nimeti...

Hangi nimet olursa olsun onun için nimetin iki boyutu vardır: Birincisi, nimetin asıl sahibi olan Allah Teâlâ'ya karşı, nimetlerine gerektiği gibi alaka ve saygı gösterme boyutu; diğeri de nimetin kendisine veriliş gayesi ile onun o gayeyi değerlendirme boyutudur. Bunun için de ebeveynini, Allah'ın kendisine lütfettiği muazzam bir nimet olarak gördüğü gibi, onları cennetine bir vesile yapacak gayret ve fedakârlığı da gösterir. Elinden kaçmamaları için çırpınır.

Sıhhati de böyledir. Sıhhatli bir nefese hiçbir şeyi değişmez. “Benim bedenim” demez, “bana lütfedilen beden” der. Yeme-içmesinde, uyumasında, yürümesinde, giyinmesinde, sıhhatini etkileyecek her şeyde onun bu ilkesi vardır. Kendi bedenini bile âdeta başkasının emaneti gibi kullanır. Bu da onu, kendisinin doktoru hâline getirir.

Çevresini ve ailesini de bu mantıkla değerlendirir. İyi bir arkadaş, Salih bir dost sıhhat kadar, güvenlik kadar önemli bir nimettir onu gözünde. İyi bir evlilik yaptığı zaman, Salih/Saliha bir eş sahibi olduğu zaman hacca gitmiş gibi, Kudüs ziyaret etmiş gibi mutlu olur. Onun bu mutluluğu beğendiği bir eş sahibi olmaktan önce, öyle bir eşe sahip olmayı Allah Teâlâ'nın ona lütfetmesi nedeniyledir. Böylece o büyük nimeti mobilyaya, gösterişe, insanların diyeceklerine değişmez. Evine, odasına kapandığında eşini cennetten gelmiş biri gibi görür. Üzmez, üzülmaz. Çünkü Arş'ın gölgesine talip bir genç, nimetlerin hakiki sahibini ve nimetlerin ona verilişinin gerçek sebebini çok iyi bilen biridir. Esasen bu bilgi onu, Arş'ın gölgesine koşturmaktadır. Zira Arş'ın gölgesini arayan biri olmak da ancak Allah'ın kuluna lütfedeceği bir nimettir.

Ve bir insana bahşedilen en büyük nimetlerden biri olan zaman nimeti...

Mü'min olarak yaşabilmek için, sıhhatli-seviyeli bir dünya hayatı için, beklentilerin içinde boğulup gitmeden umduğuna eren biri olmak için insanın elindeki en büyük imkân şüphesiz zaman nimetidir. Zamanın bir dakikası bile iman kurtarır, hayat kurtarır. Bir dakika önce veya sonra harekete geçmek iman olur, hayat olur. Burada durur Arş'ın gölgesine talip olan genç. Durur ve zamanı nasıl kullanacağına dair büyük ilkesini belirler.

Ekmekten, sudan, petrolden önce dakikaların israfından endişelenir. Bu ruh onu, uyurken böyle uyutur. Dakikalı uyur, dakikalı uyanır. Yerken böyledir, kaşıklar üzerinden hesap yapar. Yürürken metreleri ölçen aşamayı geçmiştir o, santimlerle mesafe ölçer.

Muhabbeti, bağlantıları dakika üzerinden olur.

O, Arş'ın gölgesine doğru yürürken boşa harcayacağı bir dakikasının bile olamadığını bilir.

Âdeta onun saati, yirmi dört saat üzerine değil de altmış dakika üzerine kuruludur.

Bir dakikanın onun için ifade ettiği anlamını düşündükçe hızlanır, heyecanlanır.

Hayat, dakika üzerinden bile heder edilemeyecek kadar değerlidir onun nazarında.

Seç Bir Örnek

Âdem, İbrahim, Nûh, Mûsa ve İsa aleyhisselamdan biri olabilir. Uhud ashabı, Kehf ashabı olabilir. Rıdvân Bey'atı'na katılanlardan, Bedir'de ebedîleşenlerden de olabilir.

Bir örnek peşinden gitmeyi, meçhul bir yolda yalnız yürümeye tercih edenler için mükemmel örnekler var önümüzde. Oturup kalanlar için, yürümüş ve dönmemişlerin gün gibi parlak örneklerini kitabımız Kur'an gösteriyor. Hikâye değil, haber değil, tahmin değil; Kur'an ayetleri her biri. Halkın gözleri önünde cereyan etmiş, şahidi Allah olan olayların failleri...

Ve her biri bizim gibi insanların olayları. Ne melek ne de cin, bizim gibi insandı hepsi. İnsandılar da bize "Onlar başka!" dedirtecek bir özür kapısı bırakmadılar. Nazlanmadan, usanmadan, yılmadan çalıştılar. Kayaların dayanamayacağına etleri, kemikleri ile dayandılar. Yaşadıkları dünya tümüyle deniz oldu ama onlar boğulmadılar sularda. Yine o dünya ateş oldu, alevleri göklere yükseldi. Ne içine atlamaktan çekindiler o ateşin ne de yanıp kül olmaktan. Onlar, içine atıldıkları ateşi yaktılar! Sabır ve tevekkülleri ateşi söndürdü. Ulu hedeflerine giderken geriye hiç bakmadılar. Ne evlerine ne şehirlerine ne de sevdiklerine bir kez dönüp bakmayı bile denemediler. Beklentileri, geride bıraktıklarından daha büyüktü gözlerinde.

Tek başına kaldıklarından dolayı üzülmедiler. Kalabalıkların ortasında olmak gibi bir arzuları olmadı. Yaradanları onlara yetti, onlar da O'na yettiler.

Kesilip doğranmak için bıçkının önüne getirildiklerinde gözlerinden yaşlar, dudaklarından özürler dökülmedi. Kolları kesilirken, bedenleri baştan aşağı ikiye bölünürken göğе kanatlandılar.

Kimilerini çukurlara doldurdular, çukurları da ateşе verdiler. Alevleri göğе yükselen ateş çukurlarına atılırken ayakları sürçmedi. Onlar, bir cennet bahçesine yürür gibi yürüdüler ateşе. Anne-babalar kadar kundaktaki bebekler bile o yürüyüşün heyecanıyla dile geldi de "Bu ateş değil, yürüyün!" dedi. O heyecan bebekleri bile konuşturdu!

Dağlara tırmananlar oldu. "Göklerin ve yerin Rabb'i olan Allah'a kul olmayı ilan ettikten sonra" kula kul olmamak için çıkıp gittiler. Yolları bir dağın tepesinde bitince önlerindeki mağaraya girdiler. Fedakârlığı bile feda eden o muhteşem bakışlarıyla mağaraya baktılar. Oranın mağaradan başka her şey olduğunu gördüler ama yine de mağaraya girdiler. Girdikleri ne

mağaraydı ne de mezardı aslında. Rablerinin rızasına dalmışlardı. Öyle bir dalmışlardı ki onları karşılama töreninin ilk bölümü üç asır sürdü. Cihan, o mağaradan göklere kadar meleklerle doldu.

Sarayları feda ettiler, Allah'ı buldular. Faniyi verdiler, ebedî olanı aldılar. Onlar ve diğerleri ne iltir ne de son olacaklardır.

Rabb'inin kendisini niye yarattığını anlayan herkesin örnekleridir bunlar. Faniyi verip ebedî olanı almak isteyenler okusun, anlasın diye bunlar Kur'an ayeti oldu. Bakanlar baksın, anlayacak olan anlasın.

Feda etmek; artandan vermek mi, bayramda koç kesmek mi yoksa kendini bilmek midir?

Asırlarca sürecek bir sabır sahibi olmak,

Ateşte bile yanmaz bedenle yaşamak,

Saraylardan dağlardaki mağaralara yükselmek,

Doğranmaya, sürülmeye hazır olmak,

Aranılan her yer ve zamanda herkesten önce "ben" diyebilmek,

Yılmamak, yorulmamak, etkilenmemek, ayrılmamak, fedakârlıkta bile iki günü birbirine denk olmamak... Hiç biri hayâl değil bunların. Kur'an'da tescilli örnekleri var.

İsteyen bunlardan seçsin. İsteyen de bir örnek tutsun kendine, sonra da gitsin peşinden.

Delsin asırların uzun mesafesini. Atsın kendini örnek denizinin bağrına ve girsin girdiği ummana!

Şiirin Gücünü Bil

Kur'an'ımızın gündemine girmiş bir konudur şiir ve şair. İki ucu da sivri olduğu için Allah'a kullukta da kullanılabilir şeytanın hizmetinde de. Şairler cennete de girdi cehenneme de. Şiir, iki ucu sivri bir mızrak gibi durur. Her silah böyledir; mü'minin elinde cennet vizesi olur; kâfirin elinde de cehennem ateşi olur, yakar sahibini.

Şiir kabiliyetini veren Allah Teâlâ'dır. Kime şiir kabiliyeti, şairlik yeteneği verdi ise o kişi onunla yükümlü olmaktadır. Muhakkak şair olmak gerekmiyor. Yetenek verildi ise onu keşfetmek, keşfedince geliştirmek gerekiyor. Ümmet'in hüznünü tebessüme çevirip tebessümünü de yaygınlaştıran şair, yaratıldığı iş kıvamında yaşayan bir şairdir. Nefsinin ihtiraslarını tatmin yolunda ömür çürütmeyen, dinini aziz kılmak için çırpınan şair bu Ümmet'in şairidir.

Hassan bin Sabit radiyallahu anh da şairdi. Yesrib'e hicret eden Peygamber aleyhisselama herkesin destek vermeye çalıştığı zaman o da vardı. Bir kadın, elinden tuttuğu on yaşındaki Enes'ini getirip hediye etti. Bir başkası: "Ben kapıda nöbet tutayım."dedi. Diğer malının şu kadarını getirdi. Bir diğeri: "Ben mescidini süpüreyim."dedi. Başka bir genç, yabancı dil öğrenip Peygamber aleyhisselama bu şekilde destek oldu. Herkes yapabildiğini yaptı, yaptığıyla kazandı. Kenarda durup kimin ne yapacağını bekleyerek sonuca göre tavır alacaklara da "münafık" dendi. İş yapmayıp yapılan işlerden pay kapmak isteyenler olarak onlar gözlerden ve gönüllerden silindi.

Hassan bin Sabit radiyallahu anh da şairdi, o da şiirini kullandı. Allah'ın nebisine dil uzatılınca dilini kullandı. Diliyle destek verdi. Ordular gibi yürüdü düşmanların üzerine. Öyle bir yürüdü ki o, tek kişilik ordusu ile Peygamber aleyhisselam ona: "Kalk Hassan! Cevap ver, Cebraile arkanda destekçindir!" dedi.

Şiirini silahlaştırdı. Silahını da Allah için kullandı. Yaşlı başlı bir ihtiyardı ama dili tutuyordu. Dili tutukça konuştu. Konuştukça kazandı. Allah ona hangi kabiliyeti verdiyse o da o kabiliyeti kullanarak kazandı. Kenara çekilmedi, kenara çekti. O Hassan'dı, şairdi. "Resûlullah'ın Şairi" olarak ün saldı. Ününün hakkını verdi.

Herkesin Hassan olması şart değil şüphesiz. Herkes yaratıldığı kıvamı korusun. Allah Teâlâ kimi kullarını kılıç tutsun, elinde dokuz kılıç paralansın

diye yarattı. Onlar da öyle yaptılar. Mute'de bir savaş meydanında dokuz kılıç paralandı ellerinde.

At olup şaha kalktılar, ok olup cennete açılan yollara döküldüler. Usanmadılar, yorulmadılar, uyumadılar, uyutmadılar. Çığır açtılar, arkalarında izler bıraktılar.

Umutsuz bir toplumdan çıktıkları hâlde insanlığın yegâne umudu oldular. Onların kafiyeleri kılıç şakırtıları oldu. Elleri, dillerinden çok konuştu. Kulaklar, ellerinin konuştuğunu duydu ve anladı. Ne için yaratıldılarsa, kabiliyetleri ne üzerine idiyse o alanda iş yaptılar. Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan.

Şiir okumak, doğal gıdayla beslenme türlerinden biridir. Şiir yazamıyorsa insan şiir okumalı aç kalmamak, heyecansız yürümek için. Açık gözle görülmeyeni görebilmek, ince düşünüp nazik konuşabilmek için de şiir okunmalıdır.

Peygamber aleyhisselam şair değildi ama etrafında şairler vardı. Onları dinliyor, sözlerine kulak veriyordu.

Şiir bize yabancı değildir.

Şair bizden olmalıdır. Şairi biz beslemeliyiz.

Silahın Korkutsun

Atın silah olduğu zamanlarda iyi binici olmak mükemmeldi. At, sadece yarış için olduğu zamanlarda ise iyi binicilik ya kumar olmuştur ya da vakit israfı. At artık silah olarak kullanılmıyorsa ve yerini başka ne aldıysa onu tanıman, onu kullanman gerekir. Tank ise tank, uçak ise uçak... Allah böyle emrediyor, böyle istiyor.

Mermi yerine kelime kullanılan bir zamanda kelimeyi kullanan, gücü elinde tutuyor demektir. Kim iyi konuşuyor, iyi yazıyorsa o üstün olacaktır. İyi konuşmak ve iyi yazmak için de iyi okumuş olmak şartsa o zaman işe okuyarak başlamalısın. Okuyarak başla, düşünerek devam et, yazarak sürdür mücadeleni. Geri kalma diğerlerinden. Onların alfabesini de çöz ama kendi alfabene yabancı kalma. Gerekiyorsa çift dilli ol, çift yazılı ol ki elin güçlü olsun, sesin yüksek olsun.

İmanın ebedî kalsın sende, akideni ihmal etme aksi takdirde kurur gidersin. Amelsiz kalma, solarsın. Metotlarda yenilenmende bir sakınca yoktur. Seni güçlü yapan ne varsa onu kazan ama “sen” sen olarak kal! Bir başkası olacaksan güçlü olmanla zayıf olman arasında ne fark olacak? Çünkü “sen” sadece “sen” değilsin. Sen bir ümmetsin, bir sonraki nesil ile senden önceki nesil arasında halkasın. Enfal suresindeki “Her kuvveti hazırlayın!” emri budur. Hazırlık yapmak ve hazır olmak böyle anlaşılmalıdır.

Silahın yöresel olmasın. Mevsimlik bir silaha da silah dememelisin. Gündüz kullanılan, gece sönen türden silaha silah deme. Hayatın her alanında ve zamanın her diliminde seni koruyan, düşmanını ürküten silah silahtır ancak. Dün güçlü olan değil, bugün güçlü olan ve yarını olan silahı seç. Kullandığın silah karşıdakini ürküterek hem seni korusun hem de seni anlatmaya vesile olsun. Çok yönlü silah, tek yönlü silahtan güçlüdür. Sadece öldürebilen silahtan daha iyisi, aynı zamanda diriltebilen silahtır. Bu nasıl olur peki? Silahın seni koruduğu kadar karşıdakini de sana çekiyorsa, seni ona anlatıyorsa o zaman diriltir muhatabını. Böylece öldürmek yerine diriltmeyi seçmiş olursun.

Bu silahı sen keşfetmeli, önce sen kullanmalı idin. İlk kulanmış olanın kat edeceği mesafeyi aşmakta zorlanabilirsin. Yine de fırsat geçmiş değildir. Yola yeni çıkmış olsan da iyi yürüyerek, yere sağlam basarak, önünü görerek aradaki mesafeyi kapatman mümkündür. En iyi silahı en güzel kullanan kazanacaksa sen en iyi silahı en güzel kullanan olmayı bilmelisin.

Yaşadığın zamanda bilgiyi kullanmak, bilgiyi aktarmak ve bilgiye kendine göre şekil vermek damgasını vurdu ise senin programın da belli olmuş demektir. Bilgiye yöneleceksin. Bilgiyi en kısa yoldan elde edeceksin. Onu sana göre şekillendireceksin ki o senin silahın olsun. Bilgi haber olabilir, kültür olabilir, ilim olabilir. Hangisi ise gerekli olan onu tutarsın, onu kullanırsın.

Habere diğerlerinden önce sen ulaş, onu sen kullan, sen yönlendir. Sen haber olma, haber yap ki peşinden gelinsin.

Silahın seni akidenden saptırmasın asla. Doğruyu doğru olarak yaz, çiz, konuş. Doğrulardan ayrılma sakın. Hiçbir şekilde esas ilkelere taviz verme. Kendi silahınla kendini vurur durumda olmayasın.

Silahın gücünün senin elinde olduğunu da unutmayasın. Sen okumazken, yazmazken silah sana ne yapsın? Okumalısın, yazmalısın.

Silahın korkutmalıdır çünkü silahı korkutmayanlar korkak kalmaya mahkûm olurlar.

Dili Basit Görme!

İnsanların konuştuğu dilleri insanlara öğreten Allah Teâlâ'dır. Babamız Âdem aleyhisselamdan beri süregelen bu dillerin temelinde Allah'ın Âdem aleyhisselama öğrettiği kelimeler vardır. O öğretti de babamız konuştu. Babamızın konuştuğunu da biz geliştirdik.

Dil, organ olarak önemlidir çünkü onunla derdimizi anlatıyoruz. Araç olarak önemlidir çünkü onunla insanlığımızın en bariz farklarından birini gerçekleştiriyoruz. İki açıdan da dil önemlidir. Organ olarak dil özürlü bulanana “engelli” deniyor. İletişimde kullandığımız lisan anlamındaki “dil”i olmayana ise cahil deniyor. Ne engelli ne de cahil olmak istenmez ama engelli olmanın makul bir sebebi elbette vardır. Cahil olmanın ise açıklayıcı hiçbir sebebi yoktur.

Dili asla basit göremeyiz. Dil bilmek adam olmaktır. Bir dil bilen bir adam, iki dil bilen iki adamdır. Hele bizim yaşadığımız çağda dil silahtır, enerjidir çünkü dil sadece iletişimi sağlamaz. Dil aynı zamanda eldeki gücü kullanmayı da sağlar. Dil bilen, dili bilinen güçlüdür. Siyasette de böyledir bu, askeri alanda da hatta coğrafyada da budur gerçek. Dil bilen, dili bilinen üstünlüğü elinde tutar. Tarih, bunun istisnasını kaydetmemiştir.

Dil gerçeği din için de geçerli bir kuraldır. İslam'ın dili Arapçadır. Arapça ne kadar iyi bilinirse İslam'a yakın olunması da o nispetle kolay olur. Arapçadan uzak kalmak aynı zamanda İslam'dan da uzak kalmaktır çünkü İslam'ın dili Arapça, mantığı Arapçadır. Alfabesinden fonetiğine kadar her alanda Arapça ile yakınlık, İslam ile yakınlıktır. Arapçaya yatırım dine yatırımdır.

Arapçaya karşı duruş dine karşı duruştur. Bu karşı duruşu bir asır öncesindeki nesil çok iyi izledi. İslam'ı yok etme projeleri dil üzerinden başlatıldı. Bir gece kararı ile bir halk kökten cahilleştirildi. Dün bildiğini sabah kalktığında bilmez oldu insanlar. “Eski harf” denerek kenara itildi Arapça. Böylece Arapça ile bağlantı kurulabilen İslam, kenara itilmiş oldu. Bir taşla koca bir sürüyü vurmak istediler. O dönemde, bu taktiği çözebilenlerin üstün himmetleri olmasaydı proje sahipleri emellerine ulaşmış olabilirlerdi. Yine de bir-iki nesli İslamsız yetiştirmeyi becerebilmişlerdir. Dedesinin notlarını okumaktan aciz bir nesil onların ürünüdür.

“Arapça ile bağlantılı her şey için İslam’la da bağlantılıdır.” dememizde bir sakınca yoktur. Bu bir gerçektir çünkü Arapça, Kur’an’ın kendine seçtiği dildir. Bu dili de Kur’an savunmuştur. Kur’an, mucize bir kitap olduğunu ilan ederken beraberinde Arapçayı da yücelterek meydan okumuştur. “Bu apaçık Arapça bir kitaptır.” ifadesi, Kur’an vasıtasıyla meydan okumak için Arapçanın dil olarak seçildiğini göstermektedir. Arapça, ilahî destekle yola çıkmıştır.

Arapça ile olan bağlantımız, Araplarla olan bağlantımız anlamına gelmez. Araplarla aynı dine iman etmekten kaynaklanan bir din kardeşliğimiz vardır. Arapça ile bağımız ise Kur’an’ımızın dili olması ve o dille Kur’an’ımızın kıyamete kadar sürecek bir mucizeyi başlatmasından kaynaklanmaktadır. Bunun için Kur’an ile bağı bulunan her insanın Arapça ile de bağı bulunması tabii bir sonuçtur.

Arapça bilip konuşmak/yazmak başka şey, Arapçayı imanımızla alakalı bir dil olarak görmek başka şeydir. Bilmek, konuşmak isteriz elbette. Arap olsak da olmasak da o dili, dilimiz bilmek isteriz. Bu amaca ulaşamamış olsak bile, içimizde imanımızdan gelen bir Arapça düşkünlüğü muhakkak olmalıdır. İman bunu gerektirir. Kur’an’ın mucize kitap oluşuna iman da bunu gerektirir.

Bu topraklarda kullanılan bir önceki dil olan Osmanlıca, harf benzerliği ile Arapçaya yakındı. Muhtevası itibarıyla da Arapçanın etkisinde idi. Osmanlıcaya düşman olanlar, bu nedenle onu dil olmaktan çıkardılar. Asıl sorunları iletişimdeki sıkıntı değildi. Çağdaşlık da gerçek bir gerekçe olamazdı. Hâlâ kullanılan ve “çağdaşların” alfabesine uymayan pek çok dile dokunan olmamıştır.

Osmanlıca, Kur’an alfabesini kullanan bir dil olmasaydı bir halk, gece yarısı cahil bırakılmaya gerek görülmeyecekti. Asıl sorun, Osmanlıcanın Kur’an’ı çağrıştırmasında gizlidir. İş kökünden halletmek istediler. Dil gidince dinin gitmesi de kolay olur diye düşündüler.

Olmez Daha Şerefli

Mülk Allah'ındır, yaratmak ve yaşatmak O'nun elindedir. O diledi ve yarattı, O diledi ve yaşatıyor. O plânladı ve yine O düzenleyip yürütüyor. Mü'mini de kâfiri de var eden O'dur. Melekleri de şeytanı da O yaratmıştır. Peygamberler göndermek, peygamberlere kitaplar vermek de O'nun dilemesiyledir.

Yarattığı kullarının, yaratılma maksadını bilmeleri ve sonunda cennete ulaşmaları için gerekenleri öğretsinler diye kitaplar gönderdi. Bütün kitapların muhtevasını barındıran en büyük kitap olarak da Kur'an'ı gönderdi. En büyük peygamberi en büyük Kitap'la gönderdi. Kitapların kitabı Kur'an, Nebiler Nebisi'nin elinde insanlığın yegâne hidayet kaynağı olarak sunuldu insanlığa. O kitap, cenneti kazanmak için gönderildi. Elemlerden bile lezzet alabilenler onunla hayatı tanıdılar, onunla uzakları gördüler. Toprağın üstünde iken toprağın altındaki şartları onunla hazırladılar.

Kur'an, en şerefli kitaptır çünkü sahibi Allah'tır. Kur'an'ın azameti, sahibinden gelmektedir. Kur'an'la meşgul olan da en iyimizdir, en değerlimizdir. İçimizden Kur'an'la meşgul olanlar, yaşça bizden küçük de olsalar başımızın üstünde, gözümüzün önündedirler. Onlar, Rabb'imizin kitabı ile yücelmişlerdir. Onlar gibi olmak, ancak Kur'an ile oturup kalkmakla mümkün olabilir.

Kur'an tutan, Kur'an okuyan, Kur'an konuşan şerefli. Bu Ümmet'in en şerefli. "En iyimiz, onu öğrenen ve öğretenlerimizdir."

Kur'an'dan üstünü yoktur, Kur'an'la meşgul olandan da üstün olunamaz. Kim yürüyen Kur'an ise önümüzdeki odur. Kim Allah'ın sözünü nesilden nesile taşıyan halkada ise odur emelimiz, o taşır bizi mahşere, kurtuluş şifremiz onun hafızasındadır.

Kur'an'ın kendisi de ondan alınmış bir ayet de bir kâğıda yazılsa o kâğıdı bile mübarek biliriz; onu abdestsiz tutmaz, her yere koymayız. O hep yukarıdadır, üstten bakan kitabımızı üst yerlere koyarız. Kur'an erbabını da o gözle görmek isteriz. Onlar hep önümüzde dursun, bizi Kur'an'a taşısınlar, dertlerimize çare olsunlar, gözlerimize fer olsunlar isteriz. Onlara bakıp Allah'ı hatırlayalım. Onlar bize cenneti hatırlatsın, bizi cehennemden ürkütsün. Onlara yakın olmayı bereket görürüz onlardaki Kur'an'dan ötürü.

Kur'an, rehberimizdir. Kur'an ehli olanlar da önderlerimizdirler. Kur'an kitabımız, hayat membamızdır. Su gibi içelim isteriz Kur'an'ı, hava gibi soluyalım dileriz. Bize nasip olmasa dahi, kendisine nasip olanla sürdürdüğümüz beraberliğimizi teselli biliriz.

Adları Übey bin Kâ'b olmasa da biz onlarla olmayı isteriz. Onları Mus'ab gibi köylerimize salsak isteriz. Çocuklarımızı ve kendimizi onlara emanet etsek de bizi bey'atlara taşısalar dileriz. Umutla bekleriz onları, önümüze geçip bizi cennetleşen bir dünyaya taşımalarını hasretle bekleriz. Bize sabrı öğretsinler, güzelliği öğretsinler diye umarız onları.

İnsanın olmadığı yerde insan onlardır. Umudun tükendiği yerde onlar umuttur.

Onlar en iyilerimizdir, en güzellerimizdir, en şereflilerimizdir. Yoktur onlardan daha şerefliimiz. Onlar kitabımızın hizmetkârlarıdır, biz de onların hizmetkârlarıyız.

Nasıl Şükretmem?

Yokken en güzel ve eşrefimahlukât olarak yaratılmış bir insan olarak beni var eden, kuluna giden yolları bana açan Rabb’ime nasıl şükretmem? “İnsan” olmanın gereği şükür olmaz da ne olabilir? Hasta hâlimle, bin bir derdimle, beni çevreleyen sıkıntılarımla, altında inlediğim imtihanlarımla insan olmam muhteşem bir nimet, büyük bir lütuf. Bütün benliğimi şükre adasam yine de gereğini yapmış olmam.

İnsanım. Secdeye müsait alnım, rükûda eğilecek belim var.

Allah Teâlâ’nın, adına yemin ettiği kalemi tutuyorum. Cihat için yürüyecek ayaklarım var. Hakkı haykıracak dilim var. Allah’ın onca azametini görecekt gözler taşıyorum. Kalbimle, beynimle ben bir insanım.

Emelim var, başıboş yaşamıyorum.

Bastığım topraktan, çiğnediğim bir dilim ekmeğe kadar her şey benim için derin anlamları taşıyor. Okuduğumdan, duyduğumdan anlamlar çıkarıyorum. Hikmetler arıyor, iyilik peşinde koşuyorum. Tahammülüm var, büyük bir beklenti için en ağır şeyleri bile küçük görebiliyorum. Çünkü insanım. İnsan olduğum için, beni insan olarak yaratana karşı kendimi vefa borçlusu olarak hissediyorum. O vefa yerini bulsun diye de onun emrinde olmaya çalışıyorum.

Çünkü insanım. İnsan olmak basit değil. Yaradan dileyince dilediği için oluyor. Beni diledi insan olarak yarattı. Büyük bir lütuf bu. O lütfu takdir etmek, onun dilediği gibi olmakla mümkündür. Bu bir vefadır. O büyük seçilmişliğe karşı vefadır. Vefanın adı şükür olur ya da başka bir şey olur ama şekli kulluktur, ibadettir, cihattır, namazdır, Kur’an’dır, ilimdir, sabırdır, tahammüldür, davettir, duadır.

İnsan olduğum için duyduğum her ezanı kendime özel davetiye olarak görürüm.

İcabet etmediğim her ezan kulağımda kurşun olur kalır. Ezanları bana uzatılmış davetiyeler, ezanların gereği namazları da vefanın en zirvesinde şükürler olarak bilirim. Bir namaz kaçırırsam, bir namazda huşum kaybolursa şükürsüzlüğün adını alnımda okurum. Gündüzümün aydınlığı kaybolur. Nefesim kesilir. İnsanım ya! Nasıl davete icabet etmem, nasıl şükürsüz günüm olur, diye düşünürüm.

En mükerrem mahluk olmak, insanlıkla taçlanmak beni nimetlere esaretten kurtarır; nimetlerin yaratanına ulaştırır. Onun için oruç tuttuğum zaman bir

emri uygulamanın ötesine geçerim. Yemekten uzak kaldığım hâlde tok gözlü olurum. O gün yiyememeyi, aç ve susuz kalmayı nimet görürüm. Bana oruç kapılarının açılmasını, aç kalmamın beni Rabb'ime yanaştırmasını ulvilik olarak bilirim. Bunu bile şükür gereken bir lütuf görürüm. İnsanım ya kendime başkasını münasip bulamam.

İnsan olmamdan dolayı şükretmem, kıymet bilmem icap eder.

Bunun için de insan olarak yaratılmama vesile olan ilk nimetlerim, velinimetim olan ebeveynimi Allah Teâlâ'dan sonra, üzerimde en çok hakkı bulunanlar olarak bilirim. Onların önünde kendimi, birikimimi yok saymayı görev bilirim. “Onlar ve ben” değil, “onlar ve onlar” olarak düşünürüm. Kendimi “ben” yerine “onların beni” diye gördüğüm için Rabb'imın bana ecir yazacağına inanırım. Anne-babam olduğu için, onlarla başlayan bir hayatı yaşadığım için şükrederim. Anneden doğmak, baba görmek ne büyük nimettir! İnsanım ya, ebeveynimi şükür sebebi bilmem bundandır.

Ben nasıl şükretmem?

İnsanım, mükerrerim, mü'minim, musallîyim.

Kur'an biliyorum.

Hadis okuyorum.

Ezan dinliyorum.

İftar ediyorum.

Cihadı özlüyorum.

İnfak ediyorum.

Mescide yürüyorum.

İlimle meşgulüm.

Annem var, babam var, kardeşlerim var, eşim var.

Davam var.

Mekke benim. Medine benim. Kudüs benim.

Nasıl şükretmem?

Şükretmesem insan mı olurum?

Şükretmeyecektim de neden var oldum?

Şükrederim elimle, dilimle, gözümle, kulağımla, nefesimle, emelimle, aşkımla, ayağımla, kalemimle, malımla, kitabımla, defterimle. Şükrederim; gecem, gündüzüm hep şükürdür. Sofrada şükrederim. Seccadede şükürdeyim. Yürüsem şükür olur, otursam şükür olur. Ben ki hep imanlıyım. Ben ki Kur'an'ımlayım. Ben ki dava insanıyım.

Hayâ Ederim

Rabb'imın iman nimeti ile şereflendikten sonra o nimetin gereğini ihmal etmekten hayâ ederim. İstendiği gibi değil de istediğim gibi mü'min olmaktan, bu hâlimden dolayı da arlanmamaktan, bana doğru koşan ve her an beni kuşatabilecek olan ölümü unutmuş olmaktan, o ağır gafletten, dalgın yaşamaktan, o büyük ve en zor günü kolayca unutuvermekten, ona ait büyük hakikatlerden hayâ ederim.

Sadece yiyen, içen, giyinen, gezen, konuşan biri olarak kaydedilmiş olmaktan hayâ ederim.

İz bırakmadan, olduğu yerde kalarak gidenlerden olmaktan,
İki günü birbirine müsavilik düzeyinde bir Müslüman olmaktan,
Secde ile nurlanmayan alnımdan, o alnımın bulunduğu başımın eğikliğinden,

Hakkı haykırmayan, ürken, susan dilimden,
Zikirle canlı kalmadığı için boş sözlerle dönüp duran, “Allah en büyüktür!” gerçeğini yüceltmeyen dilimden,

Görmesi gerekenleri göremeyen, gördüğünden hayır üretemeyen, basireti kilitlenmiş, feraseti zayıflamış, “mü'min gözü” olma yeteneğini kaybetmiş, ileriye görmekten mahrum gözden,

Allah yolunda tozlanmamış, soğuk havalarda abdest suyu görmemiş ayaktan; o ayağın değersiz şeyler için aşındırdığı yollardan,

Gözüme, kulağıma, bütün duyu organlarıma hitap eden Allah'ın ayetlerini, güneşi, ayı, gezegenleri, rüzgârı, ağaçları, meyveleri, rengârenk çiçekleri ibret gözüyle görememekten; onlardan kendime ders çıkaramamış olmaktan,

Kitabım Kur'an'ı hak ettiği gibi okuyamamaktan; onunla gereği gibi amel edememekten; onu gayem, arzum, emelim hâline getirip yüceltememiş olmaktan; ona hizmet edenler kervanında olamamaktan,

İhya etmeden geçirdiğim gecelerden, boşa geçen günlerden, kopardığım bağlardan, kıymetsiz dostluklardan, heba edilmiş nimetlerden, oturmadığım ilim meclislerinden, kulağıma giren malayani şeylerden, telaffuz ettiğim ve hesabını vereceğim her boş sözden, sevgili Peygamber aleyhisselam efendimin hadislerine vakıf olup bulunduğum her yerde onun Sünneti'ni yaşatan ve Ümmet'inden olmayı hak eden bir Müslüman olmayı becerememekten,

İmanımın ruhu olduğu hâlde sabrı kuşanamamaktan, sabırla kuşanmış bir mü'min olarak Rabb'ime daha yakın olma fırsatını kaçırmaktan,

Elimi, dilimi, ayağımı, kalemimi cihat silahı hâline getirmeyi becerememekten,

Ürperen, ahiret endişeleri içinde kıvranan bir kalp sahibi olmamaktan,

Kudüs esaretinden,

Camilerimin garipliğinden,

Faizin helalden daha yaygın hâle gelmesinden,

Fuhşun ve seviyesizliğin ahlaktan üstün hâle geldiği bir toplumda bulunmaktan,

Allah için konuşamamak, Allah için engel olamamak, iyiliğe teşvik edip kötülükten men edememekten

Hayâ ediyorum.

Hayâmı, bir nedamet ve silkiniş olarak Rabb'ime sunuyorum. Beni kabul buyurmasını; beni yıpratın, zillate düşüren yanlışlıklardan ruhumu, bedenimi, amelimi, uzak tutmasını diliyorum. Rabb'ime sığınıyorum.

Yalın bir hayâ ile O'nun engin rahmetine sığınıyorum.

Bir tek bunu yapabildim. Bu da olmasa ben hâlimden hayâ ederdim.

Hayâm O'nun İçindir

Hayâ, imandan bir bölüm olduğu için hayâ ederim. Allah'tan, Peygamber'imden hayâ ederim. Hayâm, Rabb'im beni gördüğü içindir. O'nun görmediği, gözetlemediği bir yer bulamayacağım için hayâm her yerdedir, her zamandır.

Benim hayâm, yapılmış hatalardan ötürü değildir. Hata yapmaya karşı tedbirimdir hayâm. Hayâ, dilimin tekrar ettiği bir zikir değildir. Dilimle beraber elim, kulağım, gözüm, midem, ayağım hayâ eder. Gündüz ve gece, aydınlık ve karanlık, yalnız ve kalabalık benim için aynıdır. Rabb'im görüyor ya!

Hayâm dinim içindir.

Dinimi yaşamaktan değil, dinime rağmen yaşam tarzı oluşturmaktan hayâ ederim.

Bir iş yapmaktan çok bir iş becerememekten, bir işe yaramıyor olmaktan sıkılırım.

Zamanını dolduramayan, nimetlerin hakkını veremeyen biri olmak beni ezer. Konuşulması gereken yerde susmaktan, yükseltilmesi icap eden hakkı yükseltmemekten, din adına yapılacak fedakârlığı yapamıyor olmaktan, hayrın motoru/şerrin fireni olamamaktan sıkılırım. Kur'an'la geçmeyen saatim, rızasından uzak kaldığım annem-babam, hakkını veremediğim sılayı rahim, cahili olduğum ilim beni utandırır.

Allah için, Allah adına insan aranan yerde bulunmamak; Allah'a borç verilecek bir anda borç verenlerden olmamak üzer beni.

Gözlerimin, beni cehennemden kurtaracak iki damla gözyaşı akıtamayışına esef ederim. Hayâ ederim o güzel iki nimeti ruyetullah için koruyamadığıma.

Muhtaç bir insanı görüp de onun eli, kolu olamadığıma yanarım.

İnsanların hidayetine vesile olamadığıma, haktan uzak kalmış insanlar için bir şeyler yapamadığıma, kendimi aşamayıp kendi eksenimde dönüp durduğuma, kâinatta yaşayıp köyümde/kasabamda sığıntı kaldığıma yanarım.

Ensar ve muhacirine ait dinlediğim/okuduğum ayetleri, hadisler ve tarih bilgilerini, o zamana ait ve benimle ilgisi bulunmayan bilgiler olarak bıraktığıma esef ederim. Dinimin ensar olacak insana muhtaç olduğu zamanlarda zamanın ensarlarından olamadığım için ağlarım. Hiçret fırsatlarını değerlendiremeyeişime ağlarım.

Hayâm dinim içindir. Dinimin yücelmesinden, damarlarında kan dolaşan her kalbe İslam'ın yerleşmesinden takatim kadar mesul olduğum hâlde oyun ve eğlencede tükenen ömürlerin, ilimde/amelisalihde tükenen ömürlerden çok çok fazla olmasında benim de payım vardır diye tefekkür ederken utanır, ezilirim.

Allah'ın emirlerinden bir emir, Peygamber aleyhisselamın Sünnetlerinden bir Sünnet konuşulurken insanların, onlar hakkında zamanı geçmiş, tarihe terk edilmiş bir iş gibi konuşmaları karşısında Kur'an'ın ve Sünnet'in müdafii olmadığım pozisyonları düşündükçe kendimden bile utanırım.

Gerektiği yerde sabır silahına sarılamadıysam, takvanın gerektiği yerde takvadan uzak kaldıysam, ahiretin tercih edileceği yerde fani dünyayı tercih ettiysem ona esef ederim.

Benim hayâm dinim içindir, asla dinimden değildir. Dinimi simgeleyen hiçbir şeyden değildir.

Beni, dinim yükseltir. Benim onurum dinimdir. İftiharım dinimdir. Umudum dinimdir.

Kudüs İçin Doğmak

İki göz, iki kulak, iki el, iki ayak, bir dil sahibi olmak farklı olmak için yetmez. Konuşabilmek, dinleyebilmek de farklılık değil. Erkek olmak, kadın olmak farklı biri olmak değil. Güneşlenmek, gölgede serinlenmek insanlar arasında insan olarak farklı kalmak ve izi sürülür olmak için yeterli değildir.

Farklı ve kalıcı olmak, gönüllerde kalmak insanın gönlünde yatana bağlıdır. Kim neye gönül verdiyse onun izi de o gönül verdiği gibi olur. Ağaç sevdalıları ağacı, deniz sevdalıları da denizi yansıtan izler bırakarak giderler. Gönüllere yer eden göze de yansır dile de. El onu tutar, ayak ona doğru yürür. İnsanlar onun üzerinde onu görürler, melekler onun defterine onu yazarlar.

İman etmek de bunun gibidir. Neye iman etti isen o, hayatına yansımali; elin onu tutmalı; gözün onu görmelidir. Gayba iman eden kişi gaybı da aleniye de bilen Allah'tan korkarak, O'nun murakabesini hissederek yaşamalıdır. O'nun sevdiğini sevmek, sevmediğini sevmemek en temel ilke olmalıdır. O'nun için yaşamak, O'nun istediği gibi yaşamak gayba iman etmektir.

“Gayba iman ettim.” diyenin Mekke'si ve Medine'si olur. Gayba ve gaybın sahibi olan Allah'a iman ettikten sonra yönü Mekke olmayan, kalbi Medine'ye bağlanmayan neye neden iman ettiğini ispat edemez. Mekke ve Medine sadece şehir adı değildir. Mekke ve Medine -üzerinde Ka'be ile Ravzayı Mutahhara'nın kurulu olduğu iki şehir- daha derin anlamlar, daha hassas duyguları yansıtır.

Mekke ve Medine denince akla gelenler taş yapılar, tarihî izler de olamaz. Mekke ve Medine, imanı ve imanın akıbeti olan cenneti veya cehennemi yansıtır. İkisi de cennete ve cehenneme uzanan yolların başıdır.

Kim cenneti kazandı ise Mekke'den ve Medine'den kazandı kim de cehennemlik oldu ise onun ateşi Mekke'de veya Medine'de tutuştu. Ne Mekke ne de Medine şehir adı değildir. Bilakis medeniyetin ve kurtuluşun adıdır. Gayba iman etmek, “amentü esaslarını” benimsemek budur. İman, yalın bir sözden ibaret değilse ve içteki inancı, eldeki/ dildeki eylemi belgeleyen bir belge ise hakikat budur. İmandan kastedilen herkesin söylediğini söylemek ise ona diyecek bir şey olmaz. O zaman Mekke de Medine de şehirdir, çöldür, tarihtir, sıcaktır, Ebu Cehil'dir, Ebu Leheb'dir, Arap'tır ama orası Arapların Mekke'si, Arapların Medine'sidir. Çöldür, uzaktır, sıcaktır. İşte Mekke'dir, Medine'dir o kadar.

Bir de Bilâl'in, Ebu Bekir'in, Ali'nin Mekke'si var. Medine'si var. Bilâl'i kölelikten müezziniğe yükselten, Ebu Bekir'i ikinin ikincisi yapan, Ali'yi büyüten Mekke ve Medine'dir o.

Onların Mekke'si, Medine'si imanlarını ve emellerini şekillendirdi. Orayı hava gibi çektiler içlerine. Gıda gibi, ışık gibi gördüler onu.

Mekke, Medine ne ise iman açısından Kudüs de o dur.

Kudüs; şehir değil, tarih değil, medeniyetin ortak mirası değil! Yönelinecek, yolundan gidilecek yerdir.

Kudüs miraçtır, yükselmek isteyen için yükselme yeridir.

Kudüs mübarektir, bereketli diyardır.

Ona bereketini Allah vermiştir. Güzelliğini, değerini tarihten almaz. Medeniyet kalıntılarından ötürü bereketli değildir. Onu değerli kılan şey asırlar, toprağında biten zeytin ağaçları değildir.

Kudüs, çevresi bereketli kılınan ve bereketinin kaynağı ilahî olan bir yerdir.

Kudüs'ü sevmek toprağı sevmek değildir, tarihe ilgi değildir.

Kudüs dindendir.

İmanla ilgilidir onun sevgisi. O Mekke gibi, Medine gibidir.

Yol oraya gider, kapılar ona açılır.

Seven Kudüs'ü sevsin.

Doğmak isteyenler Kudüs için doğsun.

Kudüs için doğmaya da değer ölmeye de.

Oturan Zarar Eder

Allah Teâlâ, dağları büyük bir gaye ile yarattı elbette. Ama onlar yerinde sabit kalarak o gayeyi gerçekleştirir. Dağ hareketsiz kaldıkça dağdır. Yerinden oynasa o dağ bela olur.

İnsan iman ederek, kendisini Allah'a adayarak emaneti yüklendi. O emaneti dağlar yüklenememişti, insan yüklendi. Bunun için de insan mükerrem oldu.

İnsanın işi çok. Erkeğin, kadının işi çok. Her geçen gün, hesabı tutularak geçiyor. Saat saat, dakika dakika, saniye saniye hesap... İnsan ya lehinde ya da aleyhinde günler geçiriyor.

Kadın; doğuramadığı, eş olamadığı her dakikayı zararla kapatıyor. Erkek; bir aileyi ihya edemediği, bir sadaka veremediği her anı zararla kapatıyor. Çocuk, geleceğini hazırlamaya yaramayan her ne yapıyorsa o anı zararla kapatıyor. Erkeğiyle kadınıyla hepimiz Allah'ın rızasını kazanmak için kullanmadığımız her dakikamızı, esefle anacağımız anlar olarak meleklerle yazdırıp gidiyoruz. Zaman gidiyor, biz eskiyoruz. Kazanamadığımız her an aslında bir zarar. Ölçüsüz uyuduğumuz her dakika, gereksiz kullandığımız her sözcük zarar.

Cennet de bizi bekliyor cehennem de. İkisinde de yerimiz ayrılmış. Cennet için kazandığımız her dakikamız, cehennemden kurtulduğumuz dakikadır. Cehenneme gireceğimiz her dakikayı da cennetten kaybediyoruz demektir. Biz kaybetmek için gelmedik dünyaya. Kazanmak zorundayız! Kazanmamız için elimizdeki en büyük fırsat zamandır. Geçmişini yitirdik, geleceğini bilmiyoruz. Varsa yoksa şimdiki zamanımız var. Hangi anı yaşıyorsak o an bizimdir. Onu ihya eder, onu kollarız. İşimiz çok, vaktimiz azdır. Davamız büyük, hedefimiz yücedir. Dostumuz kıt, düşmanımız yaygındır.

Cehennem çiçeklerle çevrilmiş, aldanan aldanana; cennet zorluklarla çevrelenmiş, ondan kaçan kaçana.

Biz ise en büyük hakikati, en güzel sonuçları öğrendik. Neyin gerçek, neyin hayâl olduğunu her şeyi yaratan Rabb'imizden duyduk. Biz aldanırsak başkalarından daha kötü akıbetlere uğrarız. Biz oturamayız. Biz, oturup kalanların sonlarını da bir kalkıp bir daha oturmayanların mutlu sonlarını da gördük.

Biz çok şey biliyoruz. Bildiğimizle uyumlu işler yapmaya mecburuz. Biz ağlarsak başkalarında daha çok ağlarız.

Biz oturamayız. Bizi bekleyen öyle işlerimiz var ki!

Bizi bütün insanlık bekliyor. Bizi mazlumlara bekliyor. Biz, zalimlerin bile kurtarıcısı olmaya adayız.

Biz, kendimizi yükseltecek işleri bırakamayız. Biz yükseldikçe hakkın bayrağı yükselecek. Biz oturursak o bayrak nasıl yükselecek? Biz hak ehli iken hakkın bayrağı nasıl ortada durur? Biz bu zamanın nöbetçileriyiz. Biz, hakkın bekçileriyiz.

Nefsimizin isteklerine boyun eğerek, başkalarının imrenişine takılarak, kuru hayâller kurarak, düşmanlarımızın tuzaklarına kapılarak oturup kalamayız. Biz oturduk mu hayat durur, gaye çöker.

Oturmak için gelmedik dünyaya, oturanlardan olamayız. Yürüyeceğiz. Yürüyüşümüzün adı ibadet olur, sılayı rahim olur, okumak olur, zikir olur, fikir olur, cihat olur, sabır olur, tesettür olur, iffet olur, ameli Salih olur, yetimi kollamak olur, infak olur, doğurmak olur, okutmak olur, çalışmak olur, öğrenmek olur, öğretmek olur, hac olur, oruç olur, namaz olur, zekât olur, cemaat olur, vakıf olur, dernek olur. Allah ne emrettiyse o olur ama illa yürümek vardır, oturmak asla yoktur! Oturan zarardadır.

İlimle, amelle, takva ile yürüyeceğiz. Yürüdüğümüzü Allah görecektir, Resûl'ü görecektir, bütün mü'minler görecektir. Biz de güzel sonu görüp mutlu olacağız, güleceğiz. Son gülen biz olacağız biiznillah.

Allah bir kere “Kalk!” dedi ya. İşte kalkış, o kalkıştır. En az yirmi üç yıl oturmak yok bir daha!

Her Zaman Her Yerde

- Rabb’imiz olan Allah’ın kulu olarak rahmetine muhtaç olduğumuz sürece,
- Sayılmaz, tükenmez nimetleri ile iç içe olduğumuz sürece,
- Lütfu ile nefes alıp verdiğimiz, gözlerimizle konuştuğumuz, elimizle tutup ayağımızla yürüdüğümüz sürece,
- Kalbimiz kan pompaladıkça, böbreklerimiz kan süzdükçe, ciğerlerimiz oksijen kullandıkça, beynimizle düşünüp elimizle yazdıkça, dilimizle konuştukça,
- İnsan olmanın mükerremliğini, farklı olmanın farkını idrak edebilecek irademiz kaldıkça,
- Meleklerle yarışmak için çıktığımız pistin büyüklüğünü ve bizi saptırmak için ilk günümüzden bu yana baskı yapan, hileye hile ekleyen şeytanı unutmadıkça,
- Kitabımız Kur’an’a imanımızda samimi olduğumuzu, onunla amel etmenin bir mücadele olduğunu, Allah’ın bizi o kitaba göre değerlendireceğini bilip müdrik olduğumuz her dakikada,
- Allah’ın yarattığı her gün ve gecede, yer kürede, uzayda; otururken, yürürken, yerken, nefes alırken, neşeli iken, eziyetlerle boğuşurken, soğukta, sıcakta,
- Tevhid akidesine, meleklerle, kadere, nebilere, öldükten sonra dirilmeye, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğunu ikrar ettikçe,
- Yeryüzünde, hakkın karşısında batıl ifsada devam ettikçe,
- Mü’minlerin iman mücadelesine karşı münafıklar fitne ve fesat çıkarmayı sürdürdükçe,
- Küfür ehli; ordular ve bütçeler oluşturup hakkın sesini, iman yayılışını durdurmaya uğraştıkça,
- Anne- babalar doğurup eğitmeye, yetiştirmeye çalıştıkça,
- Yeryüzünde zenginlerle fakirler arasında, yetimlerle şımarıklar arasında, güçlülerle zayıflar arasında bir denge mücadelesi var oldukça,
- Rabb’imiz teheccüt vakti huzurunda durma becerisi göstermemizi, sıcak günlerde oruç tutmamızı, soğuk günlerde abdest almamızı, verdiği maldan O’nun için infak etmemizi, iman kardeşliğimizin gereği olan tercihleri yapmamızı bizden bekledikçe,

• Dilsiz şeytan olmak korkusuyla hakkı ilan ettiği için Rabb'i yolunda en değerli varlığını feda eden ve Hamzalık makamına yakın makamlara erenlerden olmaya özendiğimiz sürece,

• Şehitlerden, Salihlerden olmayı istediğimiz, nebilerle beraber olmayı beklediğimiz her yer ve zamanda,

• Kâbe'deymiş gibi, secdedeymiş gibi olabilmek için,

• Yürüyen Kur'an, konuşan Peygamber, ayakta duran ve ayakta tutan mücahit olmak için,

• Gerçekçi, konuştuğu gibi, duyduğu gibi, düşündüğü gibi, hayâl ettiği gibi bir Müslüman olmak için,

• Her zaman ve her yerde

Mücahit olmak zorundayız.

Karada, denizde, havada, her yerde; Allah'ın rızası peşinde koştuğumuz her yerde cihat etmeye mecburuz.

Dilimizle, elimizle, ayağımızla gözümüzle, kulağımızla, yüreğimizle, duamızla, desteğimizle, kösteğimizle cihada mecburuz.

Bizden ne bekleniyorsa, samimice ne yapabiliyorsak, Rabb'imizi ne ile inandırabiliyorsak, imanımıza/ ihlasımıza/ iddiamıza/ davamıza/ sıhhatimize/ imkânlarımıza ne uygun düşüyorsa, vicdanımız nasıl rahat edecekse onunla ve öylece cihada mecburuz. Silahımız olmasa da yataktan kalkamasak da gözümüz oynamasa da açlıktan hareketsiz kalsak da tek kalıp kimsesizliğe mahkûm olsak da biçare, garipler garibi olsak da...

Değil mi ki Rabb'imiz bizimledir, Rabb'imiz bizden böyle istiyor,

Değil mi ki Rabb'imize söz verdik,

Mücahit olmak zorundayız!

İçinden Çıktığımız Cennet

Şu âlemde her insanın bir annesi ve bir babası vardır. Ama her insan anne veya baba olamamıştır. Evlat olmak her insanın nasibi iken anne-baba olmak seçilmişlerin nasibidir. Düzenimizi kuran ve yürüten, bizi yaratan Rabb’imizdir. Gökler ve yeryüzü bir düzen içinde olduğu gibi insani ilişkilerimiz de bir düzen içindedir. Annelik/babalık/evlatlık ilişkileri ilahî kurallarla belirlenmiş ilişkilerdir. İnsan için kendi kendini yaratmak mümkün olmadıkça insani ilişkilerin temel kurallarını ilahî ölçüler olmadan belirlemek de mümkün değildir. Kim yarattı ise kuralı da o koydu, koymalıydı da. Kim “doğuran” ve “doğrulan” ayrımı yaptıysa anne-babayı üste, evladı alta koyan da odur.

Allah’ın mülkünde mülk sahibi, söz sahibidir. Hem yaratır hem kanun koyar. O, kanun koydu; kanunu da nebileri dâhil her insan için uyguladı. Kişinin, O’nun kanununda kendisini istisna kabul etmesi söz konusu olamaz.

Annelik/babalık kanunu Kur’an ve Sünnet kaynaklıdır. Evladın anne-babaya bakacağı gözleri, onları dinleyecek kulakları, onların ellerini öpecek dudakları, onların izinden yürüyecek ayakları bir tercih, bir lütuf sonucu hareket etmez. Tercih değil, teslimiyet sonucudur onlar. Allah’ın emirlerine teslim olmak veya asi olmak, evladın anne-babasına karşı olan davranışlarının temel unsurudur.

Anne-babayı beğenmek veya beğenmemek ebediyen karşılaşmayacağımız bir seçenektir. İyi veya kötü, mü’min veya kâfir, okumuş veya cahil; anne annedir, baba babadır. Onların gözünde çocukları hep çocuktur. Yaşarken, öldükleri zaman, dünyada, ahirette onlar üstte kalacak; çocukları ise onların ayakları seviyesinde kalacaktır. Bu kanundur, Allah’ın emridir, Allah’ın Şeriat’ının ilkesidir. Müslüman olmanın, Allah’tan korkarak yaşamamanın şartı budur.

Kur’an’ımızın Allah’a teslim olduktan sonra, onlara “Öf!” demeyi bile yasakladığını gördükten sonra ne denebilir ki başka?

Anne-baba Allah’ın himayesinde, Kur’an’ın çizdiği dairenin içinde duruyor. Onları koruyan Allah’ın Şeriat’ıdır. Namaza asi olmak, zekâtı reddetmek, faize/kumara karışmak neden kötü ise onlara karşı yanlış bir yerde durmak da ondan dolayı kötüdür. İnsanın karşısında duran anne-baba değildir. İnsanı yaratan, ondan kulluk isteyen Rabb’i kulluk kuralları içine anneyi ve babayı da yerleştirmiştir. Bunu bilen ve böyle yaşayan kulluğu

kazanacak; onları üzen, kıldığı namaza, kat ettiği mesafeye rağmen pişman olacaktır.

Onlar cennettir; cennetleştirilmezlerse cehennemdir!

İsimlerinin anne/baba olması bir şey değiştirmiyor. Tam bir cennet veya tam bir cehennem olarak duruyorlar durdukları yerde. Cennete vize, cehenneme sebep olarak onlar yettiğine göre Allah Teâlâ'nın gösterdiği yön bellidir. Mü'min için de yaşam programı, öncelikler, tercihler, taviz verilemez prensipler bellidir.

Hepimiz ana karnından çıkıp geldik bu dünyaya. Tekrar gideceğimiz yerin cennet olmasını istiyorsak Allah Teâlâ'nın rızasına göre yaşayacağız. Bu rızayı da Allah'ın kitabı Kur'an ve Peygamber'inin hadisleri tayin edecektir.

Kur'an konuştu.

Hadisler konuştu.

Siretinebi konuştu.

İman edenlerin ilkleri, Allah'ın kendilerinden razı olduğuna dair ayetler/hadisler bulunan insanlar yaşayarak konuştular.

Söylenecek söylendi.

Anne-baba cennettir/cehennemdir. Onlar Allah'ın koruması altındadır.

Analarımızın karnından çıkarken cennetten çıktık. Onların kurdukları yuvalardan çıkıp yeni yuvalar kurarken cennetten çıktık.

Yeniden cennete koşuyorsak yol belli, kural bellidir.

Nakışlı Kâinatın Nakışlı Kızı

Rabb'imiz şu kâinatı ne kadar güzel yaratmış. Her yeri nakışlı, her yeri oymalı gibi. Sanatkârane olmayan tek bir mağarası bile yok. Dereleri özel döşenmiş yataklarında akar. Dağları vazolar gibi yerleştirilmiş, ovaları halı gibi serilmiş, ağaçları kalem kalem dizilmiş. Güneşi koca bir kandil, ay'ı bir başka âlem!

Kâinat, övülmekle bitirilemeyecek kadar güzel. Nasıl ve hangi dille övülebilir onca güzellik? Yağmuru mu översin, dağlardaki dumanı mı? Yazı mı daha güzel, baharı mı? Yağan kar mı daha güzel, tarlalardaki pamuk mu? Övmeye kadir mi aciz bir dil, kısır bir sözlük? Dönen dünyayı mı, etrafında döndüğü güneşi mi, yoksa ikisinin de içinde bulunduğu sistemi mi, neyi nasıl öveceksin?

Üzerinde yaşayanlar ise bir başka güzeldir. İnsan, güzeller güzeli. Eli, kolu, ayağı, dili, burnu, gözü, saçı, sakalı, kaş... Her şeyi güzel insanın. Konuşması güzel, dinlemesi güzel. Yürümesi, oturması, kalkması güzel.

İnsanın hizmetine sunulan mahlukât bir başka güzel. Kuşlara mı bakarsın? Ördeklere mi? Bülbül mü güzel öter, kanarya mı? İneğin mi sütü güzel, koyunun mu? Otlar mı daha yeşil, ağaçlar mı? Dereden şırıl şırıl akan suyun sesi mi doyurur kulağı, denizin dalgaları mı? Okyanuslar mı nehirleri besler, nehirler mi okyanusları doyurur? Kim bu büyük kâinatı bilir uçtan uca, kim anlar bunun dilinden, kim çözer bu büyük sırları?

Kaç asırdır insanoğlu döner durur bu dünyanın peşinde. Ne anladı, hangi sırrı çözdü?

Var mı onun sâni'ini bilmekten, O'nun huzurunda rükû ve secde etmekten daha çok haz veren bir iş?

Var mı Allah demekten daha güzeli?

Kâinat konuşuyor, binlerce yıldır konuşuyor. Sahibini, sâni'ini konuşuyor. Kulağı olan onu duydu, kalbi olan onu anladı.

Kanat güzel, nakışlı, süslü, cazip mi cazip. Bakanları büyülüyor, ona bir dalan bir daha geri çekilemiyor. Çünkü kâinat pek güzel, pek nakışlı. Nasıl itiraz edilebilir o güzelliğe, nasıl doyulur onun seyrine?

Ama şu koca kâinatın içinde şarıldayan nehirlerden, yemyeşil ormanlardan, dümdüz vadilerden, dimdik kayalardan, yorgan gibi serilen bembeyaz kardan, ip ip yağmurdan, uzun uzun yollardan, şemsiye gibi üstümüzü örten

koca göklerden daha güzel, daha nakışlı, daha cazip, daha sempatik, daha kurtarıcı olanı da vardır.

O; kapkara örtülere bürünmüş olduğu için gözlerden ırak yaşasa da daha güzel, daha kalıcı, daha hayırlıdır.

O; hayâ abidesi olduğu için sesini çıkarmasa da yaptığı zikri, yerden göğe kadar bütün melekût âleminin duyduğu biridir.

Onu bilen bilir, Rabb'i bilir, melekler bilir.

Onu, bekleyeni bilir. Onu, onun aslı olan Asiye bilir, Meryem bilir.

O, evinde gizli kalsa da karanlık odasında seccadesinde kaybolup gitse de onu bekleyeni bilir.

Kurtarıcı olarak, umut olarak, kara örtüleri içinde nur saçan emel olarak onu bekleyeni bilir.

O, kâinattan daha nakışlıdır. Faniliği sabit olan bütün mahlukât içinde en kalıcı eser olarak onu arayan bilir.

O; kâinattan daha güzel, daha nakışlı kız!

Kendini Kur'an'a hizmete adayan, nakışlarını meleklerin dizdiği kız.

O; beklenen Meryem, o dimdik duran, fırtınalara, sellere kapılmayan o Asiye kız!

O; esmer de olsa, bir deri bir kemik de olsa, emsalleri onu öcü gibi bile görseler, onun arayanı-bulanı olmasa bile o, kâinattan güzel, kâinattan caziptir. Çünkü o, kalıcıdır. Kur'an kaldıkça kalacak, Kur'an kurtardıkça o kurtaracaktır.

Sanat odur. Güzellik ondadır. O, kapkara güzeldir.

O emeldir, umuttur.

O, Allah'ın asrımızdaki nakşıdır.

Kardeşin Kim?

Bir anneden, bir babadan doğan kardeşse benim kardeşim insandır.
Aynı anne-babadan doğduk, Âdem ve Havva'nın çocuklarıyız.
Toprak kökenliyiz.
Yaratılış stilimiz aynı, ana rahminde yaratıldık.
Geldiğimiz yer, gideceğimiz yer aynı; Allah'tan geldik, Allah'a gidiyoruz.
Yaratılış maksadımız da aynı. Bizi yaratan Allah'a kulluk, hepimizin yaratılış maksadı.
Dünyamız aynı dünya, rüzgârımız aynı rüzgâr.
O kadın ben erkek, ben kadın o erkek olsa ne olur?
O kuzeyli ben güneyli, ben kuzeyli o güneyli olsa ne değişir?
Derimizin rengi bize ne katar fazladan; beyaz mı daha üstün, siyah mı?
Dillerimiz olmasa da biz aramızda konuşabiliyorsak, bedenlerimiz dil olup birbirini tanıyabiliyorsa konuştuğumuz/yazdığımız dillerin farklı olması kime zarar verecek?
Âdem ve Havva bizi bir yaptı.
Sonra İblis, o ikisini ağlarına taktı; onları en mübarek yerden, ebedîlik yurdundan sürdürdü.
Ardından bizim peşimize takıldı, bizi de ebedî güzellikler diyarından mahrum etmek istedi.
Aynı toprağın çocukları, aynı bahçenin çiçekleri olduğumuz hâlde aramıza ayrılık soktu.
Aslında kardeş iken, birimiz diğerimizin parçası iken aramıza büyük bir ayrılık soktu.
Yaratılışındaki gayeyi unutanlar değişti. Kardeşlik onlar için değersiz oldu.
İnsanlık şemsiyesinin altında insanlığını bilemeyenler de insanlarla beraber bulundular.
İnsanız.
İnsanlığın gereği olan kulluk için yaratıldık. Kullukta eşitiz, imtihanda eşitiz. Gideceğimiz yönde eşitiz.
Çatımız aynı, yönümüz aynı, gayemiz aynı.
Rengimiz bizi ayıramaz. Dilimiz bizi bölemez. Coğrafyamız bizi uzaklaştıramaz.
Biz bir bütünüz. Kardeşliğimiz pek eski ve pek köklüdür. Ebedîdir de.

Ailesini inkâr edenler dışında hepimiz Âdem'in ve Havva'nın çocukları,
Allah'ın kullarıyız.

Cennetten geldik, beraberce oraya gideceğiz inşallah.

Beraberce, kardeşçe...

Büyük Bak, Büyük Gör

Gökyüzüne bakıp güneşe takılmak, on bin-yüz bin yıldızla kalmak mü'min için ardır. Galaksiler, sistemler mü'minin ufkunu kaplayamaz. Mü'min, bu hayatın insanı değildir ki dünya, uzay, galaksi onu kuşatsın. O, galaksileri kuşatır; uzayı yüreğine sindirir. Mü'min büyüktür, geniştir, ufku sonsuzdur. Ebedîlik için yaratıldığını bilir, ebedîlik ölçülerine göre yaşar. Kendini daraltmaz, bu nedenle de hiç daralmaz.

Mü'min Bilâl gibidir; Mekke'de kızıl taşların altında işkence görürken "AHAD" der. Bir gün Mekke'de Kâbe'nin üzerine çıkıp sesini yükselteceği zaman da "AHAD" der. Kâbe'nin dibinde işkence görmekle duvarlarının üzerinde ezan sesini yükseltmek onun için farklı değildir.

Bilâl'e ve Bilâlleşene Mekke dar gelir, Mekke'nin afakı bile dar gelir. Onun için Mekke yok, Mekke'den gidilen diyar vardır. Büyük bakan, büyük gören büyük hedefe ulaşır.

Büyük bakan, büyük gören kula minnet etmez, kuldan istemez. İsteyecekse Rabb'inden ister, güvenecekse Rabb'ine güvenir. Gücü ve varlığı sınırlı olanın kapısında durmaktansa kudret ve azametinin sınırı olmayanın kapısında kalır. Bilir ve inanır ki bütün varlıklar birleşip onun yanında olsa Rabb'i onunla olmadıkça ona hiçbir yararları olmayacaktır.

Kimin yanında Rabb'i varsa o kazanır, o kurtulur. Rabb'inin yanında olmak, Rabb'inin de onun yanında olması için ne gerekiyorsa onu yaparak hayatı ehilleştirir; yalnızlıktan vahşetten kurtulur. Dertleri dert edinmez. Engin ufuklarda kanatlanmış bir kuş gibi olur. İnsanlar ve diğerleri, eğer Allah onunla beraberse bir anlam taşır onun gözündeki. Yalnızsa ve Allah ile olmanın hazzına sahip değilse kel kele, kör köre, yalnız yalnız, ürkek ürkeğe destek olmuş gibi, ölüden korkmuş gibi olur.

Büyük bakmak, büyük görmek yol bilmek, yordam bilmektir.

İman, büyüme'dir. İman; dünya ölçülerini, dünya mekânlarını geçmektir. Şehit olabilen, böyle büyüdüğü için ebedî bir hayata kavuşmuştur. Büyüyenler böyle büyüdü, küçük kalanlar da bunun için küçük kaldı.

Herkes kendi ufkunu büyütür veya dar tutar.

Okuduğun kitap, dergi, gazete büyüklük-küçüklük nedenindir mesela.

Bir yudum çaylık muhabbet az değildir ama o çayı kiminle içtiğin çok önemlidir. Önünü bile görmekte zorlananın masasında içtiğin çay, senin de gözüne perdeler indirebilir. Bulutların ötesini bile görebilmen için ötelerden

ötesini bilen ve oraya koşanların yanında olman, onlarla oturup kalkman lazımdır.

Bir söz olsun, bir tebessüm olsun, bir oturuş-kalkış olsun; sakın az görme onu.

Meyvenin ekşisi de tatlısı da bir çekirdeğin içinde gizlidir. O bir tek çekirdek, toprağı bulunca içindekini ağaç hâline getirir. Bir tek sözcük, iyilik yüklü ise senin içinde büyük bir iyilik ağacı yeşertebilir. Ama şer yüklü ise seni de dalları arasında yok edecek bir ağacı büyütebilir içinde. Az yok, küçük yok bizim için.

Küçük kalmak, küçük ölmek isteyen için ne söylenebilecek söz olur ne yapılabilecek bir yardım. Ama büyük yaşamak, büyük sonuçlara ulaşmak isteyen için söylenecek önemli şeyler vardır muhakkak.

Önce karar gerekli; büyüklük mü, sürüngenlik mi?

Ona göre;

Nefeslerinin kıymetini bil, sözlerini tart. Gözüne sahip ol, kulağını tıka. Mideni koru; ellerine, ayaklarına sahip ol.

Kendi kıymetini bil. Nerelere yükselmek için yaratıldığını anla.

Küçülme, daralma, ezilme, umutsuz kalma. Zira Firdevs çok büyük, Kevser çok tatlı!

Büyük bak, büyük gör.

Gör kendini, gör gayeyi!

Sadece Sen ve Ben

Allah'ın kanunu son sözdür: “Bir kavim kendilerindeki değiştirmedikçe Allah da onları değiştirmeyecektir.” Bu kanun, her sabah uyandığımızda gözlerimizi kamaştıran güneşin doğuşundaki gerçeklik kadar büyük bir gerçektir. Zira Allah'ın sözü son sözdür. İyilerin hâli kötüye dönüşürken de kötülerin hâli iyiye dönüşürken de kanun budur: Allah, değişeni değiştirecektir.

Bu kanunu istisnasız uyguladı Allah. Hani o kendi doğurduğu çocuğu diri diri gömenler vardı ya! Onlar, vahşetten rahmete giden yola girmeyi keşfedince Allah da onlara yolu kolaylaştırdı. Cehaletten ilme, dalaletten hidayete koştular. Allah da onları kabul etti. Kanun uygulandı.

Sonra onca azametli nimetlerin kadri bilinmeyip öncekilerin hatalarını tekrar eden nesiller gelince yine kanun devreye girdi. Medine'den yola çıkanlar, Roma yoluna girmeye yeltenince ellerindeki nimetler de gitti. İzzetten zillete düştüler. Hâkim iken mahkûm oldular. Varlık içinde yokluk gördüler. Değiştiler, değiştirildiler. Kanun uygulandı.

Allah'ın kanunu kesindir, son sözdür: İyiliği isteyen o yola girecek. Kötülükten yana olmak istemeyen, isteğini eyleme dökecek. Temenni ile yol almak yok, yola girerek yürümek var.

Yaşadığı toplumun iyi olmasını isteyenler, toplumda görmek istedikleri iyiliklerin örneklerini kendileri de yapacaklar ki Allah Teâlâ onları iyi bir toplumda yaşatsın. Kendilerini iyileştirmeyenlerin iyi bir toplum beklentileri şiir kitaplarında, romanlarda görülebilir ama köylerde, şehirlerde görülmez. İyilik, iyiliği isteyenlerin değil iyiliğe aday olup ona dönüşenlerin hakkıdır. Kitleleri düzeltip düzelmişlerin arasında düzgün olmayı beklemenin bir manası yoktur. Allah, herkesi hak ettiği yere koyuyor. İnsan, içindekileri dışına yansıtamıyor olabilir elbette. Ama Allah, kimin kalbinde hangi düşüncenin samimi bir fikir olarak bulunduğunu, kimin neyi arzulayıp onunla sabahladığı herkesten iyi bilir. O, kulunun isteğinde bir samimiyet görmedikçe kul sadece kendini ikna eder.

Büyük insanlar, büyüklüğü hak ettiklerini ispat ettiler ve Allah onları oraya yönlendirdi.

“Bir kız çocuğu ne yapabilir koca dünyada?” yerine “Bir kız çocuğu ne yapamaz ki?” denmelidir.

“Kim?” diye sorulduğunda ayağa kalkmaya hazır bir yüreğin sahibi, fedakârlığı kendinden bekleyen, almaktan çok vermeyi beceren kişi dünyayı değiştirir. Toplum ne kadar büyük olursa olsun onun aslı bir kişidir; bir kız çocuğudur, bir erkek çocuğudur. İnsanlığın bir anne ve bir babanın çocukları olarak gelişip çoğaldığı gibi iyiliklerin hâkim olduğu bir toplum da bir kişinin toprağa attığı tohumun büyüüp çoğalması ile gerçekleşir. Herkes kendine bakarak çevresini görmeli, hayâllerine bakarak umut dolmalıdır.

“Kimsenin olması gerekmez, ben varım! Kimse değişmesin, düzelmesin; ben düzeldim, benim düzelmem yeter.”

Dünyayı anlamak kendini bilmektir ya, çareyi arayanlar ve aradıklarını bulamadan çare olanlar işe yarayacaklardır.

Kilitlenip kalmadan,

Körelmeden,

Etrafa kapanmadan,

Yolu şaşmadan,

Ölçüleri bozmadan gelişip büyüme, açılıp yayılmak, kökleşip ebedîleşmek, bir iken binler olmak elimizdedir. Bunu da sadece biz yapabiliriz. Biz bunun için varız, bunun için bekleniyoruz.

Allah'ın kanunu bellidir: Biz değişirsek O değiştirecek. Biz değişirsek herkes değişmiş olacak.

Değişmeye, gelişmeye aday olmalıyız.

Önce kendimizden başlamalıyız, kanun böyledir.

Kâtip ve Kitap İçin Notlar

Sadece Kur'an'ın ilk emrinin “Okul!” olması bile, insan ve okuma ilişkisinin güçlü bağıını anlatmak için yeterlidir. Okuyamayan insan, gıdasız beden gibidir. İnsan ve okumak, beden ve gıda kadar birbirine bağlıdır.

Okumak, yazı için de söylenebilir hayat için de. Hayatı ve kâinatı okuyabilmek de bir okuma türüdür. Yazıyı okumak, kâinatı ve olayları okumaktan kolaydır.

Her yazı yazan, sözlük deyimiyle kâtiptir. Her okuyan da sözlük deyimiyle okuyucudur. Her yazılmış ve iki kapak arasına alınmış yazı da kitaptır.

Her kitap kâtibini, her kâtip de kitabını gösterir; ikisinin de dilinden anlayan; kâtibinden kitabını, kitabından kâtibini tanıyabilir.

Kitapların bir ismi olur; o isminden içindekiler anlaşılсын istenir. Nice kitabın ismi kendinden daha anlamlı iken nice kitabın da ismi bile bilinmediği hâlde içindekiler insanlar için yol gösteren, huzur veren kaynağa dönüşmüştür.

İsimle beraber muhteva da güzel olunca enerji dolu, faydalı ve kalıcı bir eser çıkar ortaya.

Her kâtibin bir gayesi vardır elbette. Kimi para kazanmak için yazmıştır. Kimi şöhret için yazmıştır. Kimi meslek edinmiştir yazmayı da mesleğini icra etmek için yazmıştır.

Kimi gaye olarak büyük hedefler göstermiş ama küçük hesaplarla büyük hedefini harcamıştır.

Bir de insan olduğu için, insanlığını taçlandırmak için, mü'min olmanın gereği olduğu için yazanlar vardır. Onlar yazısını mürekkeple, gayesini ise ihlasla süslemiştir. Onların yazdığı da imkânsızlıklara hatta kimi zamanlar baskılara, zindanlara rağmen asırdan asra taşınmıştır. Okuyabilenlerle beraber, yazı okuyamayanlar bile o kitaplardan istifade etmişlerdir.

Müslüman kâtiptir, kitaplıdır. Yazar, okur, anlar, anlatır...

Doğar doğmaz başlar okumaya, mezara girinceye karda kâtip olarak kalır, okur gider mezara. Okumaktan ve yazmaktan ayrılamaz Müslüman. Kimi zaman kalemle yazar kimi zaman da diliyle yazar. Gözlerinin bakışı bile yazıya dönüşebilir.

Müslüman iyi bir okuyucudur. Çünkü o, Kur'an gibi bir kitabı okumaktadır. Onu anlamaya çalışır. Kur'an; okumak isteyenin okuyamayacağı, okuyunca

anlayamayacağı bir kitap olur mu? Kur'an'la başlayan okuma serüveni ancak hayra hidayetle bitebilir.

Kur'an okuyan, onu anlayan, taşların dilini anlar. Ağaçlarla konuşur. Bülbülünden kargasına kadar her hayvan ona bir şey söyler. Kur'an okuyan Süleyman'dır; karıncalarla dertleşir, Hüdhüd'le selam yayar...

Çünkü kitap kâtibine göredir.

Kâtip kitabının sahibidir.

Kur'an Allah'ın kitabı.

Onu okuyan Allah'a ulaşır. Allah'ın kâinatını okur. Kâinatı okuyan kısır döngüde bunalıp kalmaz. Kâinat kadar geniş bir yürek, ufukları gören bir göz, uzay kadar büyük bir genişliğe yayılacak bir ses sahibi olur. Onun her adımı bir kıtadan diğerine kadar uzundur. Tuttuğu ya güneştir ya da aydır. Atacaksa güneşi atar, ay'ı atar.

Kur'an başkadır.

Kur'an'ı kitap edinmek başkadır.

Görüldüğünü Gör!

Tek başımıza olmamız mümkün mü? Bir anlığına bile olsa, kimsenin görmediği, kontrol etmediği bir yer var mı?

Elbette yok!

Gündüz veya gece, ovada veya dağda, yalnızken veya kalabalıkken sürekli kontrol altındayız.

Gözlerini gören biri bizi görüyor, gördüklerini melekler yazıyor ve bir gün bizim üzerimizde görülenler önümüze konacak. Sağ elimize veya sol elimize sokuşturulacak o üzerimizde izlenenler. Asla yalnız bir yerimiz olamaz. Asla tek başımıza kalamayız ne ana rahminde iken yalnızdık ne de bebekliğimizde halı üzerinde oynarken yalnızdık; hep izlendik, kontrol edildik. Sonra hayat basamakları yükseldikçe üzerimizdeki kontrol de yükseldi durdu. O gözlerin göremediği irade bizi gördü, izledi.

Müslüman kadın/erkek bu şuurla yaşayan insandır. Gecenin karanlığında bu şuur onu ışıldaklar altındaymış gibi uyanık tutar. O, uçsuz bucaksız çöllerde bile olsa sağında ve solundaki görevlileri ile dolaştığını bilerek, hissederek dolaşır. Onun için ne çöl çöldür ne de dağ dağdır. O, ormanlarda kaybolmaz, okyanusun derinliğinde yitmez, bir murakabe içinde olduğuna kani olarak yaşar. Bilir ki iman budur, mü'min olmak bunu gerektirmektedir.

Kulun, Rabb'i ile baş başa olması böyle bir histir.

Bu his kâh umut olarak yansır, kâh heyecan olur. Sahibinin ayaklarını yerden keser, kanatlanmış gibi oluverir, uçu uçucağı yaşar bu dünyada.

Bir gün de gözyaşına dönüşür o his. Sahibini teheccüde diker, seccadesine yapıştırır. Boşalır da boşalır yaşlar.

Başka bir gün, o his muhasebeye dönüşür. Geçmişini muhasebe eder. Yapamadıklarına esef eder, kendini ayıplar, daha iyi olmaya karar verir. Yapmaması gerekenlere nedamet duyar. Döner eğri yollardan; geri gelir, aslına rücû eder...

Görüldüğünü görerek yaşayan mü'min erkek/mü'mine kadın şuurlu yaşar. Mücahit/mücahide olarak yaşar. Onu hayatın zorlukları, insanların çekilmezlikleri bıktırmaz. O; usanmaz, yorulmaz bir anlayışla yol alır. Yeri gelir suda yürür, yeri gelir taşı yarıp kendine yol açar ama hep yürür, durmak bilmez.

Görüldüğünü bilen biri olduğu için onun namazı namaz gibidir, orucu da oruç gibidir. O Kur'an okurken Kur'an da onu okur.

O, anne-babasını anne-baba gibi tutar.

Gözünü göz gibi, kulağını kulak gibi, elini el gibi, ayağını ayak gibi kullanır.

O, hazır yaşar; Rabb'ine dönmeye her an hazırdır.

Huzura çıkmaya hazırdır. Heyecanlı, ürkek ama umutludur.

O, çok şey bilir; görüldüğünü bildiği için çok şey bilmektedir.

Bildiği ile de amel edince kurtulanaından olur, kurtarıcılardan olur.

Kalkışa Bak!

Mü'min, yürürken mü'min olarak yürür. Oturduğunda da mü'min oturuşuyla oturur. Gülüşünde, susmasında, yiyip içmesinde, gezmesinde hatta uyumasında da o imanın ağırlığı vardır.

Mü'min hareketlidir, hareketten ötürü de işi bereketlidir. Sırf kendisi için yaşamadığından, bütün insanlığı barındıran bir yürek taşıdığındandır ki avuçlarında dünyanın bütünü küçük kalır.

Mü'min, dünyanın misafiri olarak görür kendini. Konaklayıp gideceği yeri bağrına basmaz, üzerinde durur. Üşümemek için üzerine yorgan çekecek kadar altında kalır dünyanın. Ne ezer ne de ezilir. Dik durur, heybetli durur. Kendisi Allah'a kul olduktan sonra kimseyi önünde eğilmeye layık görmez. Kullara kulluk da kulların zevklerine kulluk da yoktur onun anlayışında.

Nimet azmanı olmamaya dikkat eder. Nimetlerin ayakta kalabilmek için lütfedildiğini ve muhakkak hesabının sorulacağını çok iyi bilir.

Sağlık nimeti başta olmak üzere zaman nimetine, mü'min kardeşlerle beraber olma nimetine, ebeveyn nimetine ziyadesiyle dikkat eder.

Kendisini yalnız hissetmez, Allah'ın himayesinde olmayı büyük bir beraberlik olarak görür.

Kısır bakmaz, kısır görmez.

Mü'minin bakışları, öteleri gören bir bakıştır. Bulutlar onun görme alanını daraltmaz. Gördüğünü kavrar, kavradığını bırakmaz.

Mü'min, kendini kul bilir. Kul olduktan sonra da erkek veya kadın ayrımı yapmaz. Secde edenlerdense zaten kazandı. Secde erbabı olmadıktan sonra erkek olsa ne olur kadın olsa ne olur, diye düşünür. Küçük dünyanın küçük kavgalarına katılmaz. Küçük dünyadan büyük kazançlar elde eder. Her şeyi kazanca dönüştürür.

Mü'min hareketlidir. “Allah'ın adı anılacak her yer”i vatan edinir. İş ayırmaz, aş seçmez. Hareketlidir; geceyi gece gibi, gündüzü gündüz gibi kullanır.

Mü'min, kendisi için çalışır. Kendisi için çalışmasını da bütün mü'min kardeşleri için kullanılabilecek ve ebedî yarara dönüşecek kıvamda yapar.

Betonlar ve bitkiler üzerinden hesaplar yapanları örnek almaz. Örneği insanlığın yegâne örneği, Allah'ın “Bakın ona!” dediği kulu Muhammed aleyhisselamdır. Ona bakar, onu izler. Onun peşinden gitmeye gayret eder.

Ona bakıp da kendisine bir kere “Kalk!” dendikten sonra yirmi üç yıl hiç oturmadan nasıl ayakta kaldığını anlamaya çalışır. O ne kalkıştır, o ne itaattir, o ne azimdir, o ne bitmez heyecandır, o ne muhteşem örnektir diye düşünür. “Ben onun gibi nasıl olurum?” şeklinde akılsızca bir felsefe yapmaz. “Onun gibi olamasam da onun yolunda olurum.” der ve kalkıp yoluna devam eder.

Mü’min erkek, mü’min kadın mü’min gibidir sadece.

Kendini Allah’a ve O’nun dinine adanmış genç delikanlılar, genç kızlar böyledir. Hele o genç kızlar... Emsalleri üç günlük çeyiz peşinde iken o, cennet hurileri ile yarışa girer. Yanındaki yaşıtları göremez onun gözü. O göz bir kere ötelere takılmıştır artık.

O genç, bir kere yerinden kalktı mı artık şehadetten başka bir şey onu oturtamaz.

Yeter ki bir kere kalsın o.

Kimsenin yığılışı, onun yükselmesini engelleyemeyecektir. O ne kalkıştır bu asırda ya Rab!

Önce Sen Beğen

Mü'min insan olarak Allah'ın nuru ile görebilirsin sen. Hak ile batılı, güzel ile çirkini, iyi ile kötüyü ayırt edebilecek birikime ve kabiliyete sahipsin. Mü'min olman bunu gerektirir. Adaletten yanasın, güzelden ve doğrudan yanasın. Öyle de olmalısın. Seni bir izleyenin muhakkak bulunduğu; karanlığın, yalnızlığın, gizlenmenin bu izlemeyi engellemediğine zaten iman ediyorsun. Mü'min olman bunu gerektiriyor. Kendinden yana bile tavır alamazsın, hakka ve doğruya meyletmeye mecbursun.

Bu mecburiyetini kabullenmek sana zor geliyor olsa bile çaren yok, tercihin bellidir. Mü'min olmak, kendi aleyhimize bile olsa hakkı ayakta tutmaktır.

Bu ilkeyi yaptığın işleri değerlendirirken de göz önünde bulundurmalısın.

Allah için yaptığın işleri önce sen beğen. En yüce ve en büyük olan Rabb'in için yaptığın şeylerin nasıl olduğuna cılız bir insan olarak önce sen bak. Beğenebiliyor musun yaptıklarını? Namazın, o yüce makama sunulabilecek bir namaz mı? Huşusu ile Sünnet'e uyumluluğu ile vaktinde yapılması ile ele alındığında namaz mı kıldın, ne yaptın bakıver? Namazına bak, kendine bak. Yaptığına bak, yapman gerekene bak.

Bak yaptığına, kıldığına. Kalbini denetle, organlarını denetle, secdeni dinle, rükûnu elle! Bak, nedir ortaya çıkardığın? Önce sen beğen yaptığını. Kalbin beğensin. Mükemmel olmasa da becerebileceğinin en iyisini yapıp yapmadığını denetlemiş ol.

İnsanlar arasında insan gibi yürürken, konuşurken, senin gibilerle insanca ilişkiler kurarken kendini denetle. İnsanlığını ölç biç. Dilini tart, kulağını süz, gözünü arala. Sana bakılmasını istediğin ölçülerde başkalarına bak. Başkalarının sana bakmalarını istediğin ölçüleri de kendinde ara.

Anne-babanın önündeki “sen”i incele, kendini evlat olarak tart. Önceki yıllardan başla tartmaya. Bugünü de koy tartıya. Toplam ağırlığını bir haneye yaz. Bak bakalım, beğenecek misin kendini. Ama mü'min gözüyle bak, gör. Ahirete iman eden; Rabb'inin huzurunda ellerinin, ayaklarının konuşacağına, meleklerin kendisini izlediğine iman eden birinin gözüyle gör; öyle birinin diliyle konuş. Elin onun eli olsun, kalemin onun kalemi olsun. Kendini kandırmaya yeltenme.

Sılayı rahim bağın olan insanlarla ilişkinin düzeyini kontrol et. Allah'ın kurduğu bu bağı nerede tuttuğunu Allah'a verilecek bir hesap olarak beklet.

Onların seninle, senin onlarla ilişkini yıllar öncesinden başlatarak murakabe et; o ilişkinin ne yöne doğru gittiğini anlamaya çalış.

Arkadaş ve dost çevreni önüne koy; kimlerle ve nasıl bir arkadaşsın, onu ele al.

Gözünün dosyasını aç. Kulaklarının dosyasını aç. Diline bir dosya aç. Elin, ayakların için de birer dosyan olsun.

Bir gün bu organların için muhasebeye alındığında ne diyeceğini hesapla.

Sonra da kalbinin rahat edeceği cevaplar ver.

Önce sen inan dediklerine. Ne kadar samimisin? Ne kadar ahireti düşünerek işler yaptın, yaptıkların nerede?

Hesabın günübirlik olmasın.

Yüzeysel hesaplama, yüzeysel bakma.

Derin düşün, uzun bak, samimi hesap yap.

Kendine önce “sen” inan!

Basiret Farkı

İki gözüyle görenden daha çok görür genç mü'min kadın. Daha ileriye görür, daha berrak görür her şeyi. Gördüğünü iyi kavrar. Çünkü o, bakarken Allah'ın nuruyla bakar.

Ağaca bakarken onu odun parçaları olarak görmez. Üzerinde meyvesi olan ağacı da meyvesiz ağacı da gören gözü vardır. Denize bakarken sudan başka şeyleri de görür. Görüş mesafesi, kabaran dalgalara rağmen çok uzundur. Dalgalar ileriye görmesine engel olamaz.

Yollarda, vadilerde gören gözü mercek gibidir; aradığını bilir, gördüğünü anlar, anladığını aktif hâle getirir. Gözünün gördüğünü, kulağının duyduğu, elinin tuttuğu, dilinin tattığı ile bir arada tutar; hepsinden ortak bir sonuç çıkarmasını bilir.

Gözü salınmış bir duyu organı değildir; Allah'ın en büyük nimetlerinden biri olarak gözünü göz gibi kullanır. Çünkü hakkı görmek, hak için görmek gayesidir. Her nimet gibi göz nimetinin de hesabını vereceği günü unutmaz. Bu da onu, bakarken renklerin ötesini görmeye müsait kılar.

Bakarken Allah'tan korkarak baktığı için, duyarken Allah korkusu aktif olduğu için, tuttuğunda Allah'ın izni olması gerektiği için o farklıdır.

Farklı işlerin sahibi olarak bilinir. Farklı başarılar onun işidir. Farklı tefekkürler ondan beklenir. O yanıltmaz, şaşırtmaz, sapmaz, saptırmaz.

Umut dolu yaşar; umut dolu koşar; usanmaz, bıkmaz. Enerjisi tükenmiş değildir, dolu dolu işler onun elinden çıkar.

Gözüyle görür ama kalbiyle idrak eder, beyniyle düşünür. Böylece de gördüğüne esir düşmez. O, hiçbir zaman gözünden esir edilemez. Reklamlar onu aldatamaz. O, görüp geçen olmaz.

Mü'min erkek, mü'min kadın olmanın en tabii gerekleri onun üzerinde vardır. Hakkı haykıran bir dilin sahibi olarak sözleri dillerde tekrar edilir.

Kur'an'a kitabı gibi bakar; onu okur, onunla amel eder, onunla umut dolar. Kur'an'ı Kur'an gibi görür. Uğruna fedakârlığa hazırdır; onun için verir, onun için alır, onun için yaşar.

Dindarlığı, dinine göre yaşamasından anlaşılır.

Namazından Allah'tan nasıl korktuğu izlenir.

Sadakasından kalbindeki cömertlik belli olur.

Mü'min olmanın, imanla dolu olmanın büyüklüğü onu büyük tutar. Kanatlarıyla yürüyen biridir o.

Sabrı, onun asıl maksadını anlatır. Sabreder. Sabrı Allah içindir, Allah iledir.

Hayâsı, bitmez tükenmez bir deryadır.

O farklıdır. Farkı da basiretindendir.

Mü'mindir; mü'min gözüyle bakar, mü'min diliyle konuşur, mü'min kulağıyla dinler.

Onun için de o, Allah'ın nuruyla bakmanın üstünlüğünü görür; herkese de bunu yaşayarak gösterir.

O Ne Kalem, O Ne Yazı!

Defter ve kalem yokken yazılmıştı.

Mürekkep yoktu. Alfabe yoktu. Dil yoktu, söz yoktu. Okuyacak gözler, tutacak parmaklar yoktu.

O kalem yazmış ve yazısının mürekkebi kurumuştı.

Son söz söylendi o kalemle, son hüküm verildi.

O kalemin yazdıkları, dünya hayatını yaşayanlar arasında hüküm sürüyor. O yazarken ise dünya yoktu. Dünya da onun yazıları ile var oldu. Su yoktu, toprak yoktu, rüzgâr yoktu; onları da o kalem yazdı ve onlar var oldu.

En güzeli, en iyiyi yazdı.

Yazdığı son söz, itiraz edilemez söz oldu.

Onu okuyabilenler engin bir âlemde, uçsuz bucaksız bir uzayda güvende hissettiler kendilerini. Korkmadılar karanlıklardan, sessizliklerden. Umutsuz kalmadılar, endişeli uyumadılar. Yalnızlık, onların derdi olmadı hiç. Onun yazdığını bir kere okuduktan sonra bütün yazılanlar onlara açıldı. Gözle görüleni de okudular görülmeyeni de.

O kalemin yazdığını okuyabilenler de hasta oldu, fakir düştü, dertli oldu, ölenleri oldu, kaybettikleri oldu. Onlar ise yıkılmadılar. Öyle bir okudular ki o kalemin yazısını, artık hiçbir endişe onları cahil yapamadı. Yüzleri güldü, içleri umut doldu. Heyecanlı ve azimli kaldılar. Basiret onların kabiliyeti, şecaat onların karakteri oldu. Sevinçli oldular, sevindirdiler. Büyük düşündüler. Fani oldukları hâlde faniye takılmadılar, ebedilik hesaplarını çok iyi yaptılar.

O kalemin yazdıklarını okuyabilenler güneşin dilini çözdü. Uzay, onların bağına daldı.

O ne kalem ki yazdığı hiç silinmedi ve hiç silinemeyecek!

İlk insandan son insana kadar her insan onu okumakla emrolundu. Bütün yazılar onu anlamak için yazıldı.

O kalemin yazısı yağmur oldu, yaprak oldu. Çocuk olarak anıldı, ihtiyar olarak izlendi. Gülerken o okundu, ağlarken o izlendi.

O kalem; son sözdür, son hükümdür.

Onu bilen, ona iman eden huzur dolu bir kalple yaşar. Onu bilen, yılmaz; dökülmez; endişelenmez.

Güçlüdür, güç verir. Yön odur, enerji odur. Varlık odur, yok edecek olan da odur.

Onu kaybeden önce kendini kaybeder.
O kalemın yazdığına teslimiz, çaresizlikten önce çaremiz o olsun diye teslimiz. Yönsüz kalmayalım, bunalıp kaçmayalım diye teslimiz.
Dünyayı cennet görmemek için ona sarıldık.
Gelecek endişesi yerine gelecekler bizim olsun diye ona tutunduk.
O çaredir, yöndür.
Ruh odur.
Sabır ondan gelir, umut ondan fışkırır.
Dün o vardı.
Bugün o var.
Yarın da o olacak.
Taşlar için de sular için de o var, o yazdı da oldu hepsi. O yazdı ise kuruyacak su, eriyecek taşlar.
Denizler onun yazısı, ormanlar onun çizgisi.
Hayvanların projesi de ondan.
İnsanı da o çizdi. O ölçtü, o biçti.
Müslüman'ı da kâfiri de o planladı.
O ne büyük kalem, o ne muazzam yazı.
O ne büyük kader Allah'ım!

Niyet Ettim Rabb'im

İman etmekle beni müşerref kıldığın imanımı korumaya, imanımda ehil olmaya niyet ettim Rabb'im. Bedeli canım, cananım bile olsa imanımdan taviz vermemeye, mü'minliğin içini doldurmaya, sadık mü'minlerden biri olarak yaşayıp ölmeye niyetim var. Ne pahasına olursa olsun. Yaşarsam seninle ve senin için yaşayayım, ölürsem seninle ve senin için öleyim.

Senden yardımını diliyorum.

İmanımın içini doldurmanın, mü'min insan olarak yaşamanın ancak senin yardımınla olacağını biliyorum. Onun için yardımına muhtacım. Sen korur kollarsan ben erimeden, eğilmeden mü'min olarak kalabilirim. Niyetimi koru Rabb'im.

Önüme koyduğun amel kitabım olan Kur'an'ı koruyanlardan olmaya niyet ettim. Kur'an ehli olarak yaşamakta azimliyim. Onun bir harfine bir ömür vermeye kararlıyım. Niyetim onu öğrenmek, hiç doymadan okumak, okuduğumla amel etmektir.

Onu hafızamda hayatımın bir parçası olarak görüyorum. Onsuz bir günüm olmasın, ona muhafız olayım istiyorum. Onunla nemlenen gözler, onunla ürperen kalbim olsun istiyorum. Ona hizmet etmeyi, onun yayılması ve yaşanması için gecemi gündüzüme katmayı hedefliyorum. Bu da senin yardımınla olur ancak. Sen kimi korur kollarsan o, Kur'an ehli olur. Beni koru, niyetimi koru Rabb'im.

Aç bana Kur'an'ını. Ruhumu ona aç. Ben yürüyen Kur'an olayım. Dilim onu söylesin. Kulağım onu duysun. O, kalp atışlarım olsun. Nabzım onunla ölçülsün.

Annem-babam için sabahlara kadar ayakta kalmaya, onların önünde yok olmaya, onların rızasını senin rızandan sonraki en büyük rıza olarak görmeye niyet ettim. Niyetim onların izini sürmek, onların rızasına ermiş olarak sana gelmeye çalışmaktır.

Sen emrettin diye, İslam budur diye onların kapısında kalmak istiyorum. Ben anne-baba olsam bile onların önünde minik bir bebek olarak kalmakta kararım kesindir.

Biliyorum ki şeytan ve nefis beni başka şeylere sevk etmeye çalışacaktır. Anneye asi olmayı, babayı ezmeyi bana hoş ve haklı gösterecektir. Ama ben bu işi cihat olarak gördüm. Ne olursa olsun, onların önünde senin emrettiğin gibi kalacağım. Niyetim budur, buna kararlıyım. Bana yardım et Rabb'im.

Dostunu dostum, düşmanını düşmanım bilmeyi; seninle beraber olan cenahta kalmayı ilke edindim.

Sen dünyaya değer vermediğin için dünyayı nasibim kadar elimde tutmaya, kalbimde dünyalık bulundurmamaya öyle bir azmim var ki Rabb'im. Sen neyi seviyorsan sevgim onadır. Senin sevmediğinde benim gözümlerim olmaz. Beni niyetimde muvaffak kıl. Yolumu aç, direncimi artır. Bedenime sıhhat ver. Nefesimi güçlü kıl. Bana uzun ömür ver, verdiğin ömrü senin yolunda kullanayım. Yürüyeyim, koşayım, uçayım senin için.

Beni öyle bir hâle getir ki tuttuğum senin tuttuğun olsun, söylediğim senin söylediğin olsun.

Yaşadığım asrın bin bir renge bürünen fitnelerine karşı sana sığınmaya, Şeriat'ının hududunu korumaya, nefsimin ihtiraslarına meyletmemeye, kendime salihlerden bir dost çevresi oluşturmaya, sana asi olanları terk etmeye kat'î kararım var. Salihlerden olmakta niyetim kesindir. Beni salihlerden kılman için sana yalvarırım Rabb'im. Fısktan ve fasıklardan sana sığınıyorum. Beni koru. Niyetimi muhafaza et.

Senin kulun olacak, dinine adanmış nesiller yetiştirmek emelimdir. Hücre sayım kadar insan yetiştirsem her biri senin yolunda olsa yine heyecanım bitmez. Her doğan sana kul olsun, dinine hizmet etsin isterim. Niyetim budur, amelimin de bu olmasını bana kolaylaştır. Beni emelimde yalnız koyma Rabb'im.

Cahil kalmamaya, senin ilminle mücehhez olmaya kararlıyım, niyetliyim.

Elim, kalemim, malım, canım senin en büyük emrin olan cihada hazır olsun isterim. Bu aşkı ve heyecanımdır. Rüyam, hülyam budur. Şehadet hayâl ederim. Gazilik beklerim. Seni beklerim. Arş'ının gölgesini, en büyük kazanç olan rızamı beklerim.

Gözümde tüllenen nihai emel odur. Benim için çok büyük, senin için çok küçük şeylerdir bunlar. Senden herkes istese ve herkese istediğini versen yine de mülkünden bir eksiklik olmaz. Sen verirsin, bana da ver kendilerini lütfuna gark ederek nimetlendirdiğin kulların gibi.

Niyet ettim Rabb'im, sen neyi emrettiysen ona niyet ettim.

Niyetimde dayanağım sensin.

Niyetimin eskimesinden, sulanıp gevşemesinden sana sığınırım. Heyecanım azalmasın, basiretim kilitlenmesin, sabrım tükenmesin ta sana gelene kadar, sen kabul buyurana kadar. Cihadımı mübarek kıl, amelimi makbul kıl.

Senin yardımına ve korumana güvenerek yola koyuldum.

Bana yardım et, niyetime yardım et. Namazıma yardım et, orucuma yardım et, mal infakıma yardım et, cihadıma yardım et. Kur'an hizmetime yardım et.

Beni Kur'an hafızı kıl. Kur'an'a muhafız kıl.

Beni kalbi mescitlere kilitlenenlerden kıl. Peygamber'inin Sünneti'ne hizmetkâr kıl.

Benim niyetim budur Rabb'im.

Koru niyetimi Rabb'im.

Âmin.